

Latin Amerika'dan Esen Sol Rüzgârlar Halkların Uyanışının Habercisidir

Küba

Ernesto Gómez Abascal
Küba Büyükelçisi

Venezuela

Nurullah Ankut
Kurtuluş Partisi Genel Başkanı

Bolivya

Fidel Castro

Hugo Chávez

Evo Morales

DERLENİŞ
YAYINLARI

İkinci Baskı

Nurullah Ankut
Latin Amerika'dan Esen Sol Rüzgârlar
Halkların Uyanışının Habercisidir

İkinci Baskı
Kasım 2012

Nurullah Ankut

**Latin Amerika'dan Esen Sol Rüzgârlar
Halkların Uyanışının Habercisidir**

SUNUŐ

Halkın Kurtuluş Partisi'nin dzenlediği **Küba Büyükelçisi Ernesto Gomez Abascal Yoldaş** ile **Halkın Kurtuluş Partisi Genel Başkanı Nurullah Ankut Yoldaş**'ın konuşmacı olarak katıldıkları Konferans, 18 Mart 2006 tarihinde Ankara'da gerçekleştirildi. Bu kitap, Konferanstaki konuşmalardan oluşmaktadır.

**Küba Büyükelçisi
Ernesto Gomez Abascal Yoldaş'ın Konuşması**

**AVRUPALILARIN AMERİKA'YI KEŞFİ LATİN AMERİKA HALKLARI
İÇİN SÖMÜRGE TARİHİNİN BAŞLANGICIDIR**

Bugün Latin Amerika'dan konuşacağız. Ben uzun bir konuşma yapmak istemiyorum, sadece kıtadaki gelişmelerden sizi haberdar etmek istiyorum. Fakat konuya başlamadan önce, biliyorsunuz Irak işgalinin 3'üncü yıldönümünü bugün gösterilerle karşıladık. Ve bu savaşı kınadığımızı ve sizlerle birlikte olduğumuzu bir kez daha dile getirmek istiyorum. Ve Irak Halkına karşı yapılmakta olan bu savaşın, bu katliamın hemen durdurulmasını talep ediyoruz.

Latin Amerika'yla ilgili olarak da, şu anda olan gelişmelerin kökenine bakmak lazım. Kıtanın tarihinde, Latin Amerika'nın Tarihi, belki dünyanın bu bölümündeki Tarihi kadar uzun değil. Avrupalılar, 1492 yılında kıtaya geldiler. Ve uzun yıllar boyunca da sömürgeye dayalı bir tarih yaşandı. Ve yerli halkı tamamen ortadan kaldırdıkları Sömürge Tarihi devam ettirildi. Ve 18-19'uncu Yüzyıllar itibariyle de halkların, artık özellikle İspanyol ve Portekiz sömürgelerine karşı ayaklanmaları ve kendi bağımsızlıklarını almaları başladı. Bu sonuç Latin Amerika'nın tüm ülkelerinde görülen ortak bir süreçtir. Bazı halklar daha önce başladılar bu mücadelelerine, bazıları daha sonra. Fakat bu gerçekten çok güçlü bir bağımsızlıkçı ruh yarattı. Ve bu bağımsızlık savaşında özgürlüklerine kavuşabilmek için çok ciddi bir mücadele verildi. Bunlara örnek olarak da Jose Marti, Simon Bolivar gösterilebilir. Diğerlerine de sizler zaten gösterilen sinevizyon gösteriminde değindiniz. Suares, Emiliano Zapata, Bernardo O'higgins... Bu dönem 19'uncu Yüzyılın sonları itibariyle tamamlandı.

**LATİN AMERİKA'DA TARİH BOYUNCA İŞGALLERE-BASKILARA KARŞI
ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ SÜRDÜRÜLDÜ**

Küba, Latin Amerika'nın İspanyol sömürgesinden en son kurtulan ülkesidir. Fakat diğer bir sömürge kuvveti ortaya çıktı, o da Amerika Birleşik Devletleriydi. **Monroe Doktrini** diye bir şey yarattılar. Bu doktrin de Latin Amerika, Amerikalılar için, Amerika Birleşik Devletliler içindir; doktriniydi.

Tabii böyle bir tutum karşısında, bağımsızlıkçı bir tutum çok daha çabuk gelişti. O dönemde İspanyol'ların sömürgesinden kurtulmak ve tabii, mümkün olabilecek bir Amerikan müdahalesinden kurtulmak için, çok kuvvetli bir bağımsızlıkçı ruh oluştu. İki çok önemli Latin Amerikalının sözlerine yer vermek istiyorum burada.

Bolivar, Latin Amerika'nın büyük bir kısmını özgürlüğüne kavuşturan kişi, 19'uncu Yüzyılın başlarında şöyle demiştir:

“Amerika Birleşik Devletleri, Latin Amerika ülkelerini özgürlük adına sefaletle doldurmaya mahkûm etmeye çalışmaktadır bizi.”

Jose Marti de bu mücadeleye katılmıştır. Küba politikasının lideri ve bugüne kadar uzanan Küba Devriminin fikir babasıdır Jose Marti... 19'uncu Yüzyılın sonlarında şöyle demiştir:

“Ben ülkem ve görevim için her gün canımı verme tehlikesiyle karşı karşıyayım. Ve Küba'nın bağımsızlığıyla beraber, Küba'nın bağımsızlığını elde ederek Amerika Birleşik Devletleri'nin Antiller'e ve diğer Latin Amerika kıtasının üzerine bir güç olarak düşmesini önlemeye çalışacağım. Bugüne kadar tüm yaptıklarım ve yapacaklarım, işte hepsi bunun için. Ve bu kuzeydeki vahşi komşumuzun, bizim topraklarımızı ilhakını önlemek için, kendi kanımızla topraklarımızı sulayacağız. Ben bu canavarla yaşadım, onun için çok iyi bilirim, benim derinliğimde David yatar.”

1898 yılında, Küba kendi bağımsızlığını kazandığında, Amerika Birleşik Devletleri bir müdahalede bulundu ve uzun yıllar boyunca da Ada'yı işgal altında tuttu. Fakat, Küba

Halkının yükselmekte olan bağımsızlıkçı ruhu karşısında daha uzun sürdüremedi bu işgalini. Ve kıtadan Amerikan birliklerinin çekilmesi için birkaç şart öne sürdü.

Hatta anayasaya da bir madde eklettiler. Bu maddeye göre de; kendilerinin uygun gördüğü, çıkarlarına uygun düşen bir vakitte, bir askeri müdahalede bulunabileceklerdi.

Diğer bir madde de; Guantanamo'daki askeri üssü muhafaza edileceğine dairdi.

Belki askeri olarak adadan çekildiler, ama ekonomik müdahaleleri-işgalleri hâlâ da devam ediyor. Ve Küba, gayrimeşru politikalarla başa gelen hükümetler tarafından yönetiliyordu. Ve yaklaşık 50 yıl boyunca da adayı elinde tutmaya, hâkim olmaya çalıştı. En önemli toprakların sahipleriydi. Şeker endüstrisinin, doğal zenginliklerin, limanların, halk hizmetlerinin, telefon, elektrik, ulaşım... yani ülkenin sahipleriydiler. Küba'yı, tamamen kendilerinin yürüncesinde devam eden bir küçük ülkeye çevirdiler. Ama Küba'nın bağımsızlıkçı ruhu, hakikaten daha da güçlenerek yoluna devam etti. Ülkenin gerçekten serbest olması, özgürlüğüne kavuşabilmesi için birkaç girişim yapıldı. Batista da bu devrimci mücadele karşısında en son direnebilen liderlerden olabildi. Fakat bu 50 yıl boyunca ülkeyi sürekli yolsuzluklarla başa gelen hükümetler ve onların kurumları yönetti. Tabii Amerika Birleşik Devletleri'nin desteğiyle. Tırnak işareti içinde, demokrasi vardı ülkemizde. Ne zaman bir halk gücü iktidara gelmek üzere ciddi bir girişimde bulursa, hemen bir askeri darbe gerçekleştiriyorlardı. Bu sürece benzer bir süreç, birçok Amerika ülkesinde tekrar edildi, görüldü. Bunda da yine kanlı diktatörlükler başa getirildi, yolsuzluğa bulanmış hükümetlerle ve tuzaklarla örülmüş politikalarla... Ama bütün bunların karşısında gerçekten durumu değiştirmeye yönelik çok büyük bir istek vardı. Ve buna karşı mücadele eden kıtanın genelinde birçok vatansever vardı. Bütün bunların bir geçmişi vardı.

Guatemala'nın **Arbens** Hükümeti yine bir askeri darbeyle yıkıldı. Gerçekten halkın yararına birkaç ciddi önlem almak istemişti.

Augusto Cesar Sandino Hükümetiyle de Nikaragua'da yine güzel şeyler yapılmak istenmişti.

Farabuno, Marti de Salvador da aynı şekilde.

Şili'deki Birlik Partisi'nin girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı.

Santa Domingo'daki Halk Partisi'nin girişimleri önlendi.

Panama'da...

Peru'da Kolas... başarısızlığa uğratıldılar.

KÜBA, LATİN AMERİKA'DA BAĞIMSIZLIĞIN, SOSYALİZMİN ÖRNEĞİ

Ama bunların güçleri, halk içerisinde birikmeye başladı. Şu an gördüğümüz şey ise, bu mücadelelerin bir birikimi. Başarısızlığa uğramış ama bunca yıl boyunca süren yolsuz hükümetlerin politikalarıyla usandırılmıştı. Bunların hepsi bağımsızlık mücadelesi temelinde yatmakta.

Küba da bir örnek oldu tabii ki. Latin Amerika'nın bu değişim sürecine bir katkısı oldu. İmparatorluğa karşı mücadele edilebileceğini Küba gösterdi: sade direnmek değil de gelişim de göstermek ve bu gelişimde de ciddi başarılarla imza atabilmek...

Sosyalizm, Küba'da başarısızlığa uğramadı. Diğer ülkelerde hâlâ çözümlenememiş çok ciddi sosyal ve ekonomik problemleri ortadan kaldırdık. Küba, Latin Amerika için bir örnek, halk kitleleri için, ekonomik-sosyal-siyasi bütün hayallerini yitirmiş halklar için... Böyle kuvvetli bir devlete karşı hâlâ kendi bağımsızlığını sürdürebileceğine dair... Küba'da Sosyalizm, bağımsızlık anlamındadır; halkın şerefi...

KÜBA'DA SOSYALİZM SEFALETİ ORTADAN KALDIRDI

Çok zor koşullar altında mücadele ettik, direndik, her türlü saldırıya karşı. Fakat biz halkın tamamının gelişiminde çok büyük katkı sağladık. Sefaleti ortadan kaldırdık. Tamamen bedava ve herkese yetebilecek bir sağlık sistemimiz var. Cinsiyet ve ırk ayrımcılığını ortadan

kaldırdık. Ortalama yaşam ömrü 77 yaşa kadar geldi. Çok uzun yıllar önce okuma-yazma problemini ortadan kaldırdık ve halkımız yüzde 100 okuma-yazma bilmektedir. Latin Amerika genelinde en yüksek üniversite öğrencisi olan ülke Küba'dır. Tüm eğitim tamamen bedava ve herkese ulaştırılmıştır. Kültürel ve spor alanlarında çok üst düzeylere ulaştık. Ekonomimiz bağımsız ve ulusaldır. Geçen yıl ekonomimizde yüzde 15'lik bir büyüme kaydettik. Ne IMF'ye ne de Dünya Bankası'na bağımlıyız. Halkımızın yüzde 85'i kendi oturdukları evin sahibidirler. Ve herkesin, tüm çalışanların, maaşları eşliğinde o iş yerinden ayrılma hakları vardır.

KÜBA ABD'NİN ABLUKASINA-SALDIRISINA RAĞMEN SOSYALİZM BAYRAĞINI ONURLUCA DALGALANDIRIYOR

Ve 46 yıl boyunca Amerika Birleşik Devletleri'nin çok zalim, çok ciddi bir ablukasına karşı direndik. Bu Amerika Birleşik Devletleri'nin ablukasına ve karalama kampanyalarına karşı gerçekleri de ortaya koymayı bildik.

Ve tabii ki Küba örneği de Latin Amerika içerisinde yankı buldu. Kıta genelinde birçok ülkedeki, artık halkı usandıran, daha kötü koşullara iten bu yolsuz politikaların birikimi sonucunda böyle bir değişim ortaya çıktı kıtada.

Her değişimi, kıtadaki her değişimi, sosyalizme yönelik bir değişim olarak algılayamayız tabi ki. Ama şöyle diyebiliriz ki, gerçekten sol eğilimli bir değişim yaşandığı bir gerçek.

Uzun yıllar boyunca Küba, Latin Amerika Kıtasından yalnız bırakıldı, izole edildi. Amerika Birleşik Devletleri'nin baskısı neticesinde birçok Latin Amerika ülkesi Küba'yı dışlamak zorunda kaldı. Ve bizlere karşı gene saldırgan politikalarını sürdürmeye devam ettiler.

KÜBA LATİN AMERİKA ÜLKELERİYLE SİYASİ-EKONOMİK İLİŞKİLERİNİ GELİŞTİRİYOR

Ama bugün kıtadaki tüm ülkelerle ilişkilerimiz vardır. Bu ülkelerle sadece diplomatik-resmi ilişkiler değil, birçoğuyla da çok derin işbirliğine dayalı ilişkilerdir. Bazı ülkelerle ekonomik anlamda ciddi işbirliği ve karşılıklı mübadele ilişkileri söz konusudur. Öncelikli olarak tabii ki **Venezuela**'yla geliştirilmekte olan ortak planlarımız var, işbirliklerimiz var, ticareti arttırmaya yönelik dayanışmamız hatta başka ülkelere de gösterebilmek üzere, bazı projelerimiz var.

Bolivya'yla, **Evo Morales** Hükümetiyle gene çok yakından, çok sıkı ilişki içerisindeyiz. Mesela şu anda yüzlerce doktorumuz Bolivya'da gönüllü olarak çalışmaktadır.

Ve gene buradaki okuma-yazma bilmeyenlerin, okuma-yazma öğrenmeleri için bir program geliştirilmekte ve Kübalılar bu anlamda yardımcı olmaktadır. Bu tamamen Küba ve Venezuela'nın ev sahipliğinde yapılmakta.

Karaib Adaları'ndaki küçük ülkelerle de gene aynı şekilde ilişkilerimiz devam etmekte. Bu küçük ülkelerle, Küba çok aktif olarak ilişkilerini sürdürmekte. Artık bu ülkeler Washington hükümetinin yönlendirmelerine girmek istemiyorlar. Ve artık Küba'yı destekliyorlar ve Küba'nın ablukadan kurtulmasını istiyorlar.

LATİN AMERİKA ÜLKELERİ ABD'Yİ DIŞLIYOR

Ve halkına bağlı oldukları için de sol partilerden başa gelen bazı hükümetler oldu. Farklı karakterlere bağlı olarak ilerleyen bir süreç. Ama tabii bu da gene solun ışığında geliyor. Tamamen ekonomik ve sosyal açıdan insanların hayatlarını daha iyileştirmeye yönelik projelerle, halkın çıkarlarına bağlı kalarak, bazılarında çok daha derin olarak gelişmekte, bazılarında daha yüzeysel gelişmekte. Ama dış politika da gene aynı şekilde; Amerikan, Washington Hükümetinin tamamen bir dışlanması söz konusu. Amerika Birleşik

Devletleri'yle ticaret yapılmak istenmiyor artık. Ve tamamen Latin Amerika'ya özgü yeni bir işbirliği anlaşması öne sürülüyor. Ulusal çıkarları önde tutan ve tamamen Latin Amerika'ya dayalı bir anlaşma. Brezilya, Arjantin, Uruguay örneklerinden, Şili'de Sosyalist Partilerden başa gelen Bachelet'in gene yeni hükümete gelmesiyle Şili'de bu süreç ilerliyor, Haiti'de de gene beklenilmekte, yine yapılacak seçimlerde soldan gelecek, sol partiden gelecek birinin başa gelmesi bekleniyor.

LATİN AMERİKA'DA SOL PARTİLERİN ZAFERİ

Latin Amerika'da bu yıl yine birçok ülkede seçimler olacak. Ve çoğu ülkede yapılan araştırmalarda, anketlerde sol partilerin adaylarının çok büyük bir avantaja sahip olduğu söylenmekte.

Yani size bunun tamamen, çok açık sosyalizme dönüşen bir yol ya da çizgi olduğunu söyleyemem ama bir sol süreçtir. Amerika Birleşik Devletleri'nden koparak kendini ulusal özgürlüğüne dayalı ve halkın çıkarlarını gözeten politikalar izlenmesine bağlı.

Ve Peru'da gene sol partiden bir aday var **Amiyanta**. O da anketlerde ilk sırada çıkıyor. Önümüzdeki ay, nisan ayında seçimler yapılacak.

Temmuz ayında da Meksika'da seçimler yapılacak. İlerici bir partiden gelen bir aday var: **Lopez Obrador**. Yine onun da ülke genelinde politikasını değiştirebilecek bir imajı var.

Nikaragua'da aralık ayında seçimler yapılacak ve Sandinist Cephesi Partisinin yeniden bu seçimleri kazanacağına dair çok güçlü beklentiler var.

LATİN AMERİKA'DA SOL RÜZGÂRLAR ESMEYE DEVAM EDECEK

Evet, bu bir panoramadır, çok hızlıca ve çok kısaca sizlere bahsetmek istedim; belli başlı fikirleri size sunmak istedim, Kıta'nın şu an içinde bulunduğu duruma dair. Eğer daha sonra sorularınız olursa çok büyük bir zevkle sorularınızı cevaplamak isterim, eğer vaktimiz olursa.

Perspektifler başarıyı göstermekte, ilerlemeyi göstermekte ama aynı zamanda mücadeleyi de göstermekte.

İmparatorun saldırılarına karşı direnişimize devam etmemiz gerekiyor, tamamen zekâmızla ve kararlılığımızla. Latin Amerika'da gerçekten bundan önce hiçbir zaman böyle bir durum olmamıştı. Ve bu değişimin, sol değişimin daha da derinleşmesi beklenmekte ve bu süreç içerisinde uluslararası dayanışma çok önemli olacaktır. Ve bunun için de biz, buradaki birçok Türk dostumuzun, bize bu konuda dayanışmalarını göstermekten çekinmeyeceklerini biliyoruz.

Çok teşekkür ederim

Kurtuluş Partisi Genel Başkanı
Nurullah Ankut Yoldaş'ın Konuşması

KÜBALI YOLDAŞLAR CESARET VATANINI ONURLA TAŞIYORLAR

Sevgi ve saygıdeğer yoldaşlarım,

Kübalı yoldaşlar, 1967 yılında, devrimci olduğum günden bu yana, benim yüreğimi, usta elindeki bir enstrümanın telleri gibi titretir.

Neden?

Çünkü her şeyleri birer cesaret anıtı bunların. Cesaret bir vatandır bizim için. Yoldaşlarıma daha önce de anlattım. Üç vatanımız var bizim:

Biri; bizim maddi varlığımıza-bedenimize kan-can veren, üzerinde yaşadığımız, sınırları belli **Coğrafyadan** oluşan vatan.

İkincisi; düşünce dünyamızın içinde hayat bulduğu **Anadilimiz**.

Üçüncüsü; insanı insan yapan, insanı hayvandan ayıran; insancıl değerlerin, ahlâki, siyasi kutsal değerlerin, davaların savunulması için bize güç veren yüreğimiz: **Cesarettir**, arkadaşlar.

Dikkat edersek, dünyanın başhıydudu, kanlı zalim ABD diktatörleri, bu üç vatanımıza da saldırıyorlar.

Fidel diyor ki: **“İnsan, şöyle ya da böyle ölecek; önemli olan sırtın düşmana dönük olarak ölünmemesidir.”**

Kıvılcımlı Usta diyor ki: **“Görev yapıyorduk, muhallebi değil... Görev yapmada çok iyi biliyoruz; vurmak da vardır, vurulmak da. Hepsi vız gelir ve de gelmelidir.”**

Bu yoldaşlar da öyle. Evo Morales, en sonuncusu, başhıyduca meydan okuyan, kafa tutan yoldaşların. **“ABD’nin kâbusu olacağım”** dedi. Devlet Başkanı seçilir seçilmez ağzından çıkan ilk sözü bu. İlk konuşmasındaki açıklaması bu... İşte o vatani, cesaret vatanını taşıyan bir yoldaştır bu da.

İnsan hayata bir kez gelir. Bir gittik mi, bir daha gelmek yok... Müslümanın namazına benzemez, ömrün kazası yok. O zaman insanca yaşmalıyız. İnsanca yaşamak; yüreğimizin ve bilincimizin bize emrettiği gibi yaşamaktır yoldaşlar. Serçe gibi sürekli yürek tıptırtısı içinde yaşarsak, tosbağa gibi kıyıda, köşede sinerek-gizlenerek-saklanarak yaşarsak, yüreğimizin emrettiklerinden kaçarsak insanlığımızın hakkını vermiş olur muyuz?

Olmayız. Lanet olsun öyle yaşamaya, öyle insanlığa! Beş paralık değer taşımaz öyle yaşanmış bir hayat. İnsan olarak doğmuş olmanın hakkını vermiş olmayız. İşte, bu yoldaşlar veriyorlar. O yüzden, ne zaman bu yoldaşları görsem, ne zaman adlarını duysam, yüreğim hep titrer.

Che, Bolivya’da... 11 aylık mücadelenin sonunda, 53 kişilik gerilla grubu 21 kişiye düşüyor. Her çatışmada üçer beşer, birer ikişer kayıp veriyorlar. Ve ne yazık ki, halktan bir tek insan gerillaya katılmıyor. Che’nin ve yoldaşlarının yüce amaçlarını, kendileri için taşıdığı önemi, değeri kavrayamıyor yoksul, ezilen Bolivya Halkı. Buna rağmen inancından vazgeçmek, kararsızlığa, kuşkuya düşmek bir yana, tam hızla, en kararlı şekilde gerillasını sürdürüyor Che.

1967 Ekim’i yoldaşlar, başhıyduca (işte kapı komşumuzu, Irak’ı kana ve ateşe boğan, iki gün önce; işgali başlattığı 2003 Mart’ından bu yana en kanlı saldırılarından birini daha yapan ABD) tüm Bolivya’yı afişlerle donatmış. Çoğu yoldaşımız görmüştür o afişleri. Haçtan mezar taşları var. Ve haçlar arasında çizmeli, otomatik tüfekli çelik miğferli askerler var. ABD uşağı, satılmış Barrientos’un askerleri. CIA tarafından Kontrgerilla eğitiminden geçirilmiş askerler var ve üzerinde ABD bayrakları da var bu afişlerin. Alt bölümünde de, şu slogan yazılı: **“Bolivya yeni bir Küba olmayacaktır”**. Ve o, 8 Ekim’de, sandı ki ABD uşağı çakallar, Che’yi El Yuro Boğazı’na gömdüler, yok ettiler ve ebediyen Che’den kurtuldular...

Ama fena halde yanıldılar.

Bir gerçek var: Ömrünü halkların ve insanlığın kurtuluş davasına adayan önderler, bedence bu dünyadan gittikten sonra da ölmezler ve aramızdan ayrılmazlar. Yüreklere ve bilinçlere yaşamaya devam ederler. İşte bu yoldaşlar gibi. Ancak o halklar; ölmesine, yüzyıllar, belki de binyıllar sonra izin verdikleri zaman unutulurlar. O da belki...

İşte 8 Ekim akşamı, Che, Higueros Köyü’nün okulunda tutsaktır. Ayakları postalin vurmasından dolayı yara içindedir. Üstelik de bacağında ağır bir tüfek yarası almıştır. Elleri önden bağlıdır. İki gündür de uykusuz ve açtır. Kendini ABD’ye satmış-CIA ajanı olmuş bir Kübalı hain, Che’nin önüne geliyor, eğiliyor ve soruyor: **“Guevara, beni tanıdın mı?”** diye. Che, boğazını temizleyerek okkalı bir tükürük savuruyor alçağın suratına ve: **“Ben hainlerle asla konuşmam!”** diyor. Defolup gidiyor hain...

Sandılar ki çakallar; kurtuldular Che’den. Hayır! İşte Chavez Yoldaş’ın arkasında Che posterini, gönlünde yine Che. Morales Yoldaş’ın da aynı. Biraz önceki gösteride gördük

arkadaşlar. Şu anda Latin Amerika'da milyonlarca Che var. İşte bu bakımdan arkadaşlar, Kübalı yoldaşlar bende hep saygı, sevgi, en yüce duygular, hisler uyandırır.

KURULUŞUNDAN BERİ SOSYALİST KÜBA'YI DOĞRU TAHLİL EDEN TEK HAREKET BİZİZ

Usta'mız Kıvılcımlı, 1967 yılında **Sosyalist** Gazetesi'ni çıkarıyordu. Küba'yla ilgili bir yazı yayımlandı Sosyalist'te. Kıvılcımlı kaleme almıştı yazıyı. Şu anda girişteki stantta da o yazıyı bulabilir isteyen arkadaşlar: **“Küba feleğe meydan okuyor”** diyordu yazının başlığı. Che henüz hayatta, Bolivya'da, savaşıyor o zaman. Ve Che'nin demeçlerine yer veriyor, Fidel'in konuşmalarına yer veriyor yazı. Ve şunu söylüyor özetçe:

“Dünyada gerçek devrimci çizgiyi en kararlı, en inançlı, en doğru biçimde savunan Küba önderliğidir”.

O zamanlar Türkiye'de bu görüşü savunan başka bir önderlik yoktu. Başka bir hareket yoktu. Biz yaştaki arkadaşlar bu gerçeği bilir.

TİP (Türkiye İşçi Partisi) vardı bizim dışımızda, en güçlü sol hareket olarak. Antisovyetikti. Ve tabii, Küba'ya da karşıydı. Sosyalist Kamp'ın ve Küba'nın savunduğu sosyalizme, Aybar'ın deyişiyle -ABA'cı oportünistler, üçü de (Aybar-Boran-Aren) kullanıyordu- **“Ceberrut Sosyalizm”** diyordu, bu sözde İşçi Partisi. Kendilerinin savunduğuna da **“Güteryüzlü Sosyalizm”**. Savundukları buydu onların.

1968 baharında sermaye uşağı alçakların **“Prag Baharı”** adını verdikleri, karşıdevrim denemesi oldu Çekoslovakya'da. Sosyalist Kamp ülkelerindeki ikinci karşıdevrim girişimiydi bu. (Birincisi 1956'da Macaristan'da olmuştu.) Birincisinde olduğu gibi bunu da, Sosyalist Kamp üyeleri ortaklaşa müdahale ederek önlediler, bastırdılar.

TİP önderliği (ABA oportünizmi), bu müdahaleye karşı açıktan tavır aldı. TİP'in yayın organı olan Ant Dergisi'nde, bu konuda önderlerin (Boran'ın-Aybar'ın) imzasıyla yazılar yayımlandı. Sosyalist Kamp'ın yaptığına, **“hegemonyacıdır, bir işgaldir”** gibi nitelermelerde bulunuldu...

Sonra TİP, 12 Eylül'ün arifesinde Sovyetik oldu. Hatırlar onu çoğu arkadaşımız; tabii yaşları, kıdemleri buna elverenler. Sovyetik oldular... Behice Boran'ın yeni bir açıklaması vardır artık: **“O zaman yanılmıştık”** diyor arkadaşlar. **“Sovyetler ve Sosyalist Kamp haklıydı.”** Sonra yine dışarıdayken, bir röportajını okudum, aynı Behice Boran'ın. 1980'li yıllara denk geliyor, 1989 yahut biraz daha öncesi, 1987-88. O zaman Sosyalist Kamp çözülüş sürecine girmişti. Bir takım yamuk görüşler, Gorbaçov ve benzerleri tarafından ortaya atılmaya başlandı. Yeltsin iti, emperyalistlerin ağzıyla konuşmaya başladı.

O zaman Behice Boran yeniden görüş değiştirdi. Bir röportajda, isteyen arkadaşlar o röportajı bulur, soruyor gazeteci: **“Çekoslovakya olayları hakkında ne düşünüyorsunuz?”** diye.

“Hatalıydı Sosyalist Kamp, bu hegemonyacıdır”, diyor.

Yani TİP önderliğinin durumu buydu.

Bizim dışımızdaki bir diğer devrimci grup da Mihri Belli'nin önderliğindeki, **“Milli Demokratik Devrim”** Hareketiydi. Kendi deyimleriyle MDD Hareketi.

Onun da ana tezleri şunlardı:

Birincisi: **“Marksizmle Kemalizm arasında aşılmaz duvarlar yoktur”** biçimindeydi.

İkincisi: **“Demokratik devrimi, asker-sivil-aydın zümre yapacak. Şu anki şartlarda, proletaryanın devrimci partisi kurulamaz.”**

E ne zaman kurulur?

Asker-sivil-aydın zümre demokratik devrimi yapacak, aynen kendi deyişi: **“Proletarya partisi ufuktan bir güneş gibi doğacak”**, o zaman.

Üçüncü tezi de: **“Demokratik devrimi yapmadıkça, Sosyalizm kelimesini ağzına almaya hakkın yoktur.”**

Yani düşünebiliyor musunuz? Parti yok, asker-sivil-aydın zümre var. Onun da artık, içine neyi sokarsan sok. O, devrim yapıyor, demokratik devrimi. Proletarya partisi ancak o şartlarda doğar, diyor. Yani, bizim dışımızdaki Türkiye Sol Ortamının teorik seviyesi böylesine bir sefaletti.

Deniz, Mahir ve Doğu Perinçek (ki kendisi İ. Kaypakkaya'nın da hocasıdır), o günlerde henüz önderliklerini ilan etmemişlerdi. Her üçü de TİP'le Mihri Belli'nin MDD çizgisi arasında bir yerdediler. Sonra üçü de Mihrici (MDD'ci) oldu. Daha sonraysa, ilkin Deniz koptu Mihri Belli'den. Gerillacılığa soyundu. İstanbul'dan Ankara'ya gelerek ODTÜ Yurdunda karargâh kurdu. Kırsala-dağa çıkma hazırlıklarına girişti.

Sonra D. Perinçek ayrıldı. Maocu oldu o da. ÇKP'yi ideolojik ve siyasi merkez, Kâbe edindi.

1970 sonlarında da Mahir koptu Mihri Belli'nin MDD Hareketinden. O da Brezilyalı Devrimci **Carlos Mariguella**'nın "**Şehir Gerillası**" adlı kitabındaki tezler doğrultusunda, "**Kesintisiz Devrim**" adını verdiği yazılarını yazdı ve o doğrultuda davranışa geçti. Mahir'in "**Kesintisiz Devrim**" adını verdiği yazılarının tüm ana tezleri, bu kitaptan alınmadır.

Demek istediğimiz şu ki, Kıvılcımlı Usta, Türkiye'de kimsenin Küba Devrimi'nin önemini ve değerini görmediği, bilmediği yıllarda, Küba'yı netçe görebiliyordu...

Zaten Kıvılcımlı Usta'nın dışında hiç kimse ne dünyayı, ne de Türkiye'yi; gerektiği gibi ne görebiliyor, ne de anlayabiliyordu. Çünkü onlar, yani bizim dışımızdakiler, Marksizmi-Leninizmi, bu biricik doğru devrim teorisini bilmezler. Onların bütün yazıları, Ustaların bir kitabından birkaç paragraf, öbür kitabından birkaç paragraf alıp; onların da içeriğini kavramadan, alt alta dizmelerinden ibaret bir yamalı bohçadır. Eklektik saçmalamalardır onlar. Ne yazık ki, o gün olduğu gibi, bugün de bizim dışımızdaki sol ortamın durumu böyledir. Onların lafta en keskin görüneni bile gerçeklikte Leninci değildir. O bakımdan, emperyalizm çağının tek doğru devrim teorisi olan Leninci Devrim Teorisini savunmamaktadırlar, zaten de anlamamışlardır. Sovyetlerin ve o çizgideki sosyalist ülkelerin trajik çöküşü de yine aynı şekilde Leninizmin Proletarya Diktatörlüğüne ve Sosyalist İnşa'ya (Yapılandırmaya) ilişkin tezlerini hafife almalarından, dolayısıyla da önemini kavrayamamalarından kaynaklanmıştır.

Bizim solların bir kısmı, sözde Leninist geçinirler, ama özde küçükburjuva anarşistidirler.

Şimdi yoldaşlar, konumuz Latin Amerika. Ernesto Gomez Yoldaş, kabaca panoramayı çizdi bize. Gelişmeler hakkında ışık tuttu.

LATİN AMERİKA'YI DİYALEKTİK METOTLA TAHLİL EDİNCE ANLAYABİLİRİZ ANCAK

Burada bizi daha önceden tanımayan, görüşlerimizi bilmeyen arkadaşlara, aykırı gelecek düşünceler söyleyeceğim, dile getireceğim. Bunu biliyorum. Ama onlardan tek bir şey rica ediyorum: Sabırlı olmalarını, dikkatlice dinlemelerini ve söylediklerimi; eski, bizce yanlış olan ezberlerine göre değil de, Marksist-Leninist kriterlere ve her türlü önyargıdan uzak, bağımsız, özgür akıllarına danışarak yargulamalarını... Yani vursunlar, ama önce bir dinlesinler. Sonra da özgürce bir değerlendirsinler...

Şimdi arkadaşlar, konuşmamın bir şemasını sunacağım. İnsanı hayvandan ayıran en önemli özellik, bence, insanın soru sorabilmesidir. Hiçbir hayvan soru soramaz. Çünkü hayvanda altbilinç-bilinç örgütlenmesi yoktur. Bu yalnızca insanda vardır. O zaman şu sorulara yanıt bulmamız gerekiyor, konuyu tam olarak kavrayabilmemiz için;

Neden Avrupalılar Amerika'yı keşfetti de tersi olmadı? Arkadaşlar, 1'inci soru bu. Yani neden Amerikalılar eski kıtaları ya da dünyayı, Avrupa'yı, Asya'yı, Afrika'yı keşfetmedi?

2'nci sorumuz arkadaşlar: Kuzey Amerika, güneyi sömürgeleştirdi de, neden tersi olmadı?

3'üncü sorumuz: Latin Amerika'dan devrimci rüzgârlar esmeye başladı da, aynı şekilde sömürülen Afrika'dan, Asya'dan, oraların geri-sömürülen-ezilen ülkelerinden esmeye başlamadı?

4'üncü sorumuz: Venezuela Devriminin, Bolivaryan Chavez Hareketinin, bugünkü Venezuela Devrimci Hareketinin sınıfsal niteliği nedir?

5'inci sorumuz: Venezuela devrimi nereye gidebilir, hangi sonuçlara, ne gibi sonuçlara ulaşabilir?

6'ncı sorumuz: Venezuela ve Boliviya'daki gelişmelerin dünyaya etkileri ne olabilir? Lokal mi kalabilirler, yoksa tüm dünyayı etkileyebilirler mi? Etkileyebilirlerse ne oranda etkileyebilirler?

7'nci sorumuz: Dünyanın genel gidişi nereye doğrudur?

Şimdi bu sorulara cevap bulmaya çalışacağız.

Bizim diyalektik maddeci anlayışımıza göre, Doğada, Toplumda ve Tarihte her şey birbirine bağlıdır. Tarih de, bir organizma gibi canlı bir bütünlüğe sahiptir. Tüm tarihçil olaylar, sebep-sonuç ilişkileriyle, zincirleme bir şekilde birbirlerine bağlıdır ve birbirlerinden çıkagelirler. Yani bir sonuç, bir sonraki tarihçil olayın sebebi olur. O ortaya çıkar çıkmaz, antitezini yaratır. İkisinin çarpışmasından yeni bir sentez doğar. O sentez doğar doğmaz, o da bir sebebe dönüşür. Yani sonuç, sebebe dönüşür arkadaşlar. Ve tarih böylece yürür gider... O bakımdan, bir 10 dakika içerisinde, insanlığın genel gelişimini, bütünüyle başından geçenleri özetlemek istiyorum.

İNSANLIK TARİHİNE KISA BİR BAKIŞ

Biliyoruz, ilk maymun atalarımız, bundan 8 milyon yıl önce arka ayakları üzerine kalktılar. Ve 1.7 milyon yıl önce de, ilk insan soyu ortaya çıktı. Buna **Pitekantrop** İnsan diyoruz. Bugünkü insan değil yani, arkadaşlar. Beyin ağırlığı 600 gramdır, bu ilk insan türünün. Bugünkü insanın 1360 gramdır bildiğimiz gibi. Sonra **Neandertal** İnsan ortaya çıktı ve ondan sonra da yani en sonra da, 100.000 yıl önce **Homosapiens** dediğimiz, bugünkü bildiğimiz insan, yani bedence ve zekâca gelişimini tamamlamış insan ortaya çıktı. Bugünkü Homosapiens İnsanın, 100 bin yıllık bir geçmişi var. Ve ondan sonra değişmedi artık insan.

Şimdi bu 1.700.000 yıl içinde insan, **İlkel Sosyalizm** dediğimiz **Sosyalist Düzende** yaşadı. Yani eşit, özgür, yalanın dümenin bilinmediği, ezenin ezilenin olmadığı kankardeşler toplumunda yaşadı. Tüm Tarih, Arkeoloji, Antropoloji bilimi, bunu, bugün eldeki verilerle kesinlikle ispatlamış durumdadır.

Sınıflı toplum ne zaman ortaya çıktı, arkadaşlar?

Milattan 4 bin yıl önce. İlk, biliyoruz, bugünkü, şu anda savaşın yoğun olarak yaşandığı Güney Irak'ta, Güney Mezopotamya'da, Sümerler'de ortaya çıktı. Yani bugün içinde yaşadığımız sınıflı toplumun tüm tarihi, insanlık tarihinin seyrini göz önüne aldığımız zaman, bir göz kırpmı kadar kısa bir süreye denk düşer. Ve bu ister istemez bitecek, son bulacak, böyle gitmez. Bu 1.700.000 yıllık insanlık tarihini, Amerikalı ünlü araştırmacı **Morgan**, "**Eski Toplum**" adlı eserinde, iki ana başlığa ayırmış:

1- Vahşet Dönemi,

2- Barbarlık Dönemi.

Bu her iki dönemi de, kendi içerisinde üçer alt başlığa ayırmış:

Aşağı Vahşet Konağı,

Orta Vahşet Konağı,

Yukarı Vahşet Konağı.

Barbarlığı da yine aynı;

Aşağı,

Orta,

Yukarı olmak üzere, üç ayrı konağa ayırır.

Ve onun verileri ışığında ve Marks'ın Antika Tarih konusundaki görüşleri ışığında, **Engels**, en son arkeolojik-tarihi verileri inceleyerek, "**Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni**" adlı anıt eserinde, Morgan'ın tasnifini kabul eder ve onu geliştirir. Marks'ın ölümünden sonra ortaya koymuştur Engels bu eserini.

Şimdi daha geriye gitmeyelim. Barbarlık, Orta Barbarlık Konağında insanlar, evcilleştirilebilir hayvanları, sürü hayvanlarını evcilleştirdiler ve sürülere sahip oldular. Asya'da, Avrupa'da ve Afrika'nın doğu kıyılarında, evcilleştirilmiş hayvan sürüleri ve onları güden Çobanlar ortaya çıktı. Demek ki insanlar artık, bir arada, sadece hayvanları avlayarak, günlük ihtiyaçlarını günübürlük kazanmak şeklinde değil de, sürüler üreterek, o sürülerle çok uzun süre kendilerine yetebilecek et, süt, yün, deri, yağ gibi ihtiyaçlarını ellerinin altında bulundurma aşamasına, konağına geldiler.

KADININ ALT EDİLİŞİ

Bu da 10 bin yıl önce başladı aşağı yukarı. İşte bu Çoban Toplum Konağına gelinceye kadar ve hayvanlıktan insanlığa geçerken olduğu gibi, toplumun önderi kadındı, arkadaşlar. Yoldaşımız Ernesto Gomez, 1492'de, Amerika'nın Avrupalılar tarafından keşfedildiğini söyledi. Onlarca kabileden, Amerika'da yaşayan, sadece iki tanesinde erkek egemendir. Toplumun önderidir. Diğer **tüm kabilelerde toplumun önderi, şefi Kadındır**. Buna, Kadının topluma önderlik ettiği düzene, biz, **Anacıl Düzen** diyoruz.

Anacıl Düzendeki kadın, Babahanlıkta olduğu gibi, diğer cinsiyeti-erkeği ezmez. Eşitlikçi, kankardeşliği düzenidir Anacıl Düzen.

Peki nasıl oldu da bu yıkıldı ve yerine **Babahanlık** dediğimiz, **Erkek Egemen** düzen kuruldu?

O zamana kadar tüm geçim araçları evin; daha doğrusu göçebe çadırının içindeydi ve evin (çadırın) yönetiminden, idaresinden sorumlu olan, insan soyunun sürmesinden, çocukların bakımından birinci derecede sorumlu olan kadındı. O bakımdan toplumun tüm yönetimi, sevk ve idaresi kadının elindeydi. Zekâca, beyin ağırlığı olarak da, kadın erkekten öndeydi o zamana kadar.

Ama ne zaman ki **Çoban Topluma** geçildi, kırsal bölgede sürülerin denetimi, güdülmesi, bakımı erkeğin eline geçti; işte bu, erkeğe maddi bir güç, bir üstünlük kazandırdı. Bu maddi gücün insan beyninde doğurduğu fikirler sonucu, Anahanlık çözüldü ve yerine Babacıl Düzen, Babahanlık kuruldu veya geçti. Ve erkek, toplum adına sahip olduğu o sürüleri, sadece bakımından-üretiminden sorumlu olduğu sürüleri kendininmiş gibi varsayarak, kurguya ve anlayışa kapılarak, kadını ezmeye, ona hükmetmeye başladı, arkadaşlar.

İşte toplum içinde ilk kez, yarımız olan kadın, bu şekilde veya bu sebepten alta düşürüldü. Ve bu, İlkel Sosyalist Toplumda, eşit kankardeşliği toplumunda açılmış ilk gedikti. Zaten sınıflı toplum düşüncesi de buradan doğmuştur. Yani o zamana kadar insanlar eşit, kardeş, özgür; yalan, korku, hile nedir bilmezler, düşünemezlerdi böyle bir şeyi. Ama ortaya çıkan bu yeni durum, yani kadınının alta düşürülmesi; insanlarda, başka insanların da ezilebileceği düşüncesini doğurdu.

PEKİ BU DURUM NEDEN AMERİKA'DA VE AVUSTRALYA'DA OLMADI?

Avustralya'yı da aynı şekilde, orayı da biliyorsunuz arkadaşlar, Avrupalılar keşfetti, Eski Dünya keşfetti. Orada ve Amerika'da arkadaşlar, sürü hayvanı yapılmaya elverişli hayvan yoktu. Yani sığır yok, keçi yok, koyun yok, at yok, arkadaşlar...

Peki ne var?

Sadece Latin Amerika'da lama var. O da sürüleştirmeye çok elverişli değil.

Kuzey Amerika'da ne var, arkadaşlar?

Sadece, işte, hindi var biliyorsunuz. Kümes hayvanları var. Bir de büyük hayvan olarak, bizon var. Ama o da yabanıl hayvan. Hiçbir zaman evcilleştirilemedi. Kuzey Avrupa'da ve Sibiry'a da da var bizon, biliyorsunuz. Bu taraftakine Avrupa Bizonu denir, öbür taraftakine, Amerika'dakine, Amerika Bizonu. İşte öyle olduğu için, insanlar Orta Barbarlık aşamasına geçemediler Yeni Dünya'da; Amerika ve Avustralya'da.

Amerika'nın bu gerçeklikleri, yalnızca Marksizmin bulunduğu Tarihin Genel Gidiş Kanunlarının doğruluğunu bir kez daha ispatlamakla kalmaz, aynı zamanda yine **Marksizmin Üretici Güçler** teorisini de kesin olarak kanıtlar. Üretici Güçler bildiğimiz gibi dört başlıdır.

İlkin **Maddi** ve **Manevi** olmak üzere ikiye ayrılır.

Maddi olanlar, **Teknik** ve **Coğrafya**dır.

Manevi olanlarsa, **Tarih (Gelenek-Görenek)** ve **Kollektif Aksiyon Gücüdür**. Tarihi (Toplumları) hareket ettiren güçler bunlardır.

Amerika'da Coğrafya Üretici Gücünde bulunan bir zaaf-eksiklik (evcilleşecek sürü hayvanının bulunmaması), gördüğümüz gibi orada Toplumsal gelişimin bir anlamda durmasına yol açmıştır. Tarihin orada, yeniden yoluna devam edebilmesi için, Avrupalılar tarafından oranın keşfedilmesi, medeniyetin-sınıflı Toplumun oraya taşınması, götürülmesi gerekmiştir.

Demek ki bir tek üretici güç bile, Toplumların gelişim sürecinde bu denli önemli rol oynayabilmektedir.

ŞİMDİ GELELİM, İNSANLIĞIN YUKARI BARBARLIK AŞAMASINA NASIL GEÇTİĞİNE

Yukarı Barbarlıktan sınıflı topluma geçildi, Medeniyete geçildi. İnsanlar sürü hayvanlarına yem bulmak, yem üretmek için **Tarım** başladılar. O zamana kadar tarım, sadece bahçe bitkiciliği, yetiştiriciliği biçiminde küçük çaplı yapılıyordu. İlk kez Sümer'de, yani Dicle-Fırat ırmaklarının suladığı alüvyonlu topraklara, taşkınlarıyla çok verimli hale getirdiği topraklara gelince insanlar, bir anda buğday, arpa, yulaf gibi tahıl ürünleri ettikleri zaman, bire on, bire yirmi ürün almaya başladılar. Ve büyük bir bolluk getirdi bu.

Ama bunu niçin yaptılar?

Sadece başlangıçta hayvanların yem ihtiyacının karşılanması için. Özellikle kışın, soğuk Asya steplerinde hayvanlara yem bulmak büyük sorun teşkil ediyordu. Sonra baktılar ki, bu, yenir bir şey, çok da besleyici bir şeydir, yiyince de faydalı oluyor. O zaman kendi tüketimleri, beslenmeleri için de tahıl üretmeye başladılar. Ve **Tarım Toplumuna** böylece geçildi.

KUTSAL KİTAPLAR SINIFLI TOPLUMA GEÇİŞİ KADINI SUÇLAYARAK ANLATIR

Konuyu çok dağıtmayalım. Yoruluyoruz hepimiz. Dikkat edersek Âdem ile Havva meselesinde de buğday, yani tarım toplumunun ürünü yeniliyor. Şeytanın itmesiyle ve Havva'nın teşvikiyle Âdem buğdayı yiyor.

Onun üzerine Tanrı ne yapıyor?

Cennetten kovuyor her ikisini ve kadını da suçluyor ağır şekilde, arkadaşlar. Cennetten kovulma, aslında İkel Sosyalist Toplumdan sınıflı topluma geçiştir. Âdem, bundan ortalama beş bin yıl önce, yani milattan önce 3000 yıllarında Cennetten (İkel Sosyalist Toplumdan) kovulmuş, Mezopotamya'nın sınıflı toplumuna girmiştir.

Tevrat'a göre, kadın bundan dolayı cezalandırılır. Tevrat'a göre, Tanrı aynen der ki Âdem'e:

“Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin? Âdem, yanıma koyduğün kadın, ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim, diye yanıtladı. Rab Tanrı kadına; Nedir bu yaptığın? diye sordu. Kadın, yılan beni aldattı, o yüzden yedim, diye karşılık verdi.”

Bu olay üzerine kadına verilen ceza, kadının cezası aynen şudur:

“Rab Tanrı kadına, çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim dedi. Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın. Seni o yönetecek.”

Âdem de kadına uyup kandiğundan dolayı Cennetten kovulur ve ekmeğini alın teri dökerek topraktan çıkarmak zorunda kalır:

“Rab Tanrı Âdem’e, karının sözünü dinlediğin ve sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için toprak senin yüzünden lanetlendi dedi. Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. Toprak sana diken ve çalı verecek. Yaban otu yiyeceksin. Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin.”

Tabii bu cezalar, nesilden nesile tüm insanoğluna geçer. Yani Tanrı sadece Âdem ile Havva’ya değil, tüm insan soyuna bu cezayı vermiştir.

Aynı ceza, kadına **İncil**’de de verilir. İlk kaleme alınan İncil’de (İsa’dan Sonra 68 ya da Ocak 69’da yazılan Yuhanna’nın **Vahiy Kitabı**’na) bakarsak arkadaşlar, Cennete ilk girecekler sayılır.

12 İsrail kabilesinin her birinden 12’şer bin kişi olmak üzere, toplam 144 bin kişi, Cennete ilk girecek kadro olarak gösterilir-koyulur.

Bu kadroya girebilecek kişiler şöyle tanımlanır:

“Kendilerini kadınlarla lekelememiş olanlar bunlardır, pak kişilerdir.” (İncil, Bölüm: Yuhanna’ya Gelen Vahiy, s. 495)

Buradaki “pak” sözcüğünün anlamı “bâkir”dir. Yani eli kadına değmemiş erkek demektir. Eli kadına değen erkek, kadınlar tarafından kirletilmiş sayılıyor. Ve İncil’in Cennetine ilk girecekler arasına dâhil edilmiyor. Kadın, İncil’de de bu denli aşağılanıyor işte.

Yine İncil’in birçok ayetinde, kadına, erkeğine bağımlı olması emredilir.

İşte bu İncil’i koltuğunun altında veya elinde taşıyan yığınla kadın, Rahibelik eder. Kendini Hıristiyanlığa adar. “Ben, bu dinde ne yerine koyuluyorum?” diye düşünmez. O dinin kendisini nasıl aşağıladığını görmez, anlamaz, kavramaz.

Önyargılar öylesine güçlüdür ki, insanlar okuduklarını onların etkisi yüzünden anlamazlar, anlayamazlar.

İslamiyette de kadın aşağılanır. Erkeğin kadını dövme hakkı vardır, İslâm’da. Bakınız, Nisa Suresi, Ayet 34.

Ahzâb Suresi’nin 33. Ayetinde, Hz. Muhammed, hanımlarına, **“Evlerinizde oturun. (...)”** der.

Kadının zorunlu olmadıkça sokağa çıkması bile istenmez. Çok gerekli durumlar doğduğunda da:

“Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve müminlerin hanımlarına söyle, dış giysilerini üzerlerine alsınlar. Tanınıp incitilmemeleri için bu çok daha uygun bir yoldur.” buyruğu verilir kadınlara.

“Dış Giysi”, Arapça’da **“Cilbâb”** denen, bugün Suudi Arabistan’da bu adla, İran’da **“Çadur”** ve Afganistan’da **“Burka”** adıyla, kadınlara zorla, baskıyla ya da şartlandırmayla giydirilen **“Karaçarşaf”**tır. Bilindiği gibi bizde de her geçen gün bu kıyafetle dolaşan kadınların sayısı artmaktadır.

K. Kolomb, 1492’de Amerika’ya ayağını bastığı anda, Eski Dünya’da kadın bu haldeydi: Alta düşürülmüş, aşağılanmış, ezilmiş, ayaklar altına alınmış, çamurlara bulanmış, velhasıl ikinci kalite (sınıf) insan durumuna getirilmişti, indirilmişti.

YENİ DÜNYA’DA KADININ KONUMU

Peki Yeni Dünya’da nasıldı?

Tam tersi... Kadın en değerli-önemli, topluma yön veren, toplumu yöneten cinsiyet konumundaydı.

Hâlbuki Toplum Biçimlerinin Tarihçil Gelişim Basamağı-Süreci açısından-bakımından, o anda Amerika ve Avustralya, Eski Dünyadan 9500 yıl gerideydi. O kadar yıl gerisindeydi...

Yeni Dünya, oralarda evcilleştirilebilecek sürü hayvanı bulunmadığı için, Toplum Biçimlerinin, **Aşağı Barbarlık Konağı** dediğimiz aşamasına takılıp kalmıştı. Bu açıdan oralarda Tarih durmuştu.

Eski Dünyaysa o anda, İngiltere hariç, hemen tümüyle **Feodal Düzen** dediğimiz **Sınıflı Toplum Biçimini** yaşıyordu. **Yalnızca İngiltere**’de, 14’üncü Yüzyılın sonlarından itibaren **Kapitalizm** dediğimiz **Sosyal Devrim** süreci işlemeye başlamıştı.

Yeni Dünya, Tarih açıdan çok gerilerde olmasına karşın, Kadına ve genelde İnsana verilen değer bakımından Eski Dünya’ya kıyaslanamayacak kadar iyi-güzel, kaliteli bir düzende yaşıyordu ve tabii ki de iyi bir durumdaydı...

Sınıflı Toplum, insanı ezmiş, insanlığından çıkarmış, paçavra’ya çevirmişti. Bu durum **Yapay Dinler** dediğimiz büyük dinlere de yansımazlık edemezdi. Her üç büyük din de **Köleliği** onaylar. Yani bu dinlerin Tanrısı, insanların bir kısmını özgür (değerli), bir kısmınıysa köle (değersiz) olarak yarattığını-öyle uygun gördüğünü “Kutsal Kitap”larında defalarca belirtir, tekrarlar.

İşte bu yüzden insanlık, bir zamanlar yaşamış olduğu İkel Sosyalist Düzeni-Toplumu ve oradaki özgür-eşit-mutlu hayatını bir türlü unutamamış ve ona “**Altın Çağ**” adını vermiştir.

İNSANLIĞIN BAŞINDAN GEÇENLERİ BİLMEYEN LATİN AMERİKA’YI ANLAYAMAYIZ

Bütün bunları neden anlatıyoruz? Bunların konumuzla ilgisi var mıdır?

Evet vardır.

Eğer, söze, Latin Amerika’da son yıllarda ortaya çıkan gelişmeler, esen devrimci rüzgârlarla başlasaydık, hem o bölgenin hem dünya genelinin bugünkü durumu çok iyi anlaşılabilir.

Bir diğer önemli sebebimiz de şudur:

Biz devrimciyiz. Devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Yaşadığımız bölgede, ABD ve AB emperyalistleriyle onların yerli ortağı durumundaki Parababalarını yenilgiye uğratarak Demokratik Halk İktidarını kurmakla görevliyiz. İşçi Sınıfı davası, elbette ki uluslararası bir davadır. Biz, yaşadığımız ülkede ve bölgede onları yenilgiye uğrattırsak, uluslararası planda da zayıflatmış, güçlerini sarsmış, etkinliklerini bir ölçüde kırmış oluruz. Yani öncelikli görevimiz, ülkemizde devrim yapmaktır. Tabii uluslararası hedefimizi de gözden irak tutmaksızın...

Mesela, bugün dünyanın başhayduduna ve onun yordakçılara karşı direnen Irak Halkı, yalnızca kendine hizmet etmiyor: Suriye, İran, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba ve Türkiye Halklarına da doğrudan yardımda bulunuyor. Bir anlamda onlar için de savaşıyor. Kanlı zalim ABD, eğer Irak’ta paçasını kaptırmamış, batağa saplanmamış olsaydı, hedef olarak açıkladığı bu ülkelere de çoktan saldırmış olacaktı... Bu nedenle, direnen Irak Halkı genelde tüm dünya halklarına yardımda bulunuyor...

Demek istediğimiz şudur: Bizim her sözümüz, her davranışımız, bu kutsal-yüce ve en insancıl olan Devrim Davasına hizmet etmelidir. Devrim de ancak doğru-bilimci bir ideolojinin rehberliğinde-yol göstericiliğinde yapılırsa başarıya ulaşabilir ve kalıcı olur. Bu ideolojiyi de insanlık keşfetmiştir, kurmuştur. Bu, **Marksizm-Leninizmdir**. Ya da **Proletarya Sosyalizmidir-Bilimci Sosyalizmdir**...

Bilimcil Sosyalizmin bir adı da **Tarihçil Maddecilik**dir. Yani materyalist açıdan insanlığın başından geçenleri (Tarihi) etüt edersek, onun bir kör dövüşü olmadığını, tesadüflerin (rastlantıların) ve kazanın, kaderin cirit attığı bir alan olmadığını, tam tersine bir kanunluluğu olduğunu ve tüm tarihi olayların o kanunlara uygun biçimde geliştiğini-oluşturduğunu kesince görürüz. Tabî o kanunları bilince çıkarınca, bundan sonra da insanlığın ne yönde, nasıl gelişeceğini netçe görebiliriz. İşte Marks-Engels, Lenin ve Kıvılcımlı Ustalar, o kanunları keşfetmiş ve bizlere yol gösterici, ışık tutucu teori olarak bırakmışlardır. Bu teori, bilimdir. Uydurmaca, yakıştırmaca değildir.

İşte Latin Amerika tarihinin de o kanunlar uyarınca geliştiğine tanık oluyoruz:

Amerika'yı, Avrupalıların keşfetmesi, keşif anında oralarda Anacıl Düzenin hüküm sürmesi, hep, bize bu Devrim Ustalarının miras olarak bıraktığı kanunlar mucibince oluşmuş olan gerçekliklerdir. Tarihî olaylardır. Bu durum bizleri heyecanlandırmaktadır... Teorimize, Ustalarımıza duyduğumuz güveni, inancı, saygıyı bir kez daha pekiştirmekte, sağlamlaştırmaktadır.

Biz de aynı heyecan ve inancı, şu anda bizi dinleyen, yüreği bizimki gibi devrimci ateşle dolu genç arkadaşlarımıza, devrim davasına içtenlikle gönül vermiş arkadaşlarımıza aktarmak isteriz. İşte bu nedenle, bu Tarihî arka planı-alt yapıyı, taşıyıcı sistemi öncelikle size sunmak istedik...

Bizim bu çabamızı ve planımızı; metafizik mantıkla düşünen, Tarihi; birbirinden kopuk, birbiriyle ilgisiz, ölü olaylar yığını olarak algılayan insanlar elbette ki anlamayacaklardır.

Oysa biz, Diyalektik Maddeci mantık ve metoda sahip olan insanlarız. Bize göre Tarih, canlı bir bütünlüğe sahiptir. Yaşayan bir varlıktır. Bir canlı organizmada olduğu gibi, her bir parçasının-bölümünün, bütünü diğer kısmıyla, kopmaz birlikteliği, ilişkisi vardır. Bir parçayı kopardığımız, tek başına ele aldığımız anda onu öldürürüz. Aynen bir canlı organizmada olduğu gibi... Öldürünce de o parçayı işlevselliği içinde, gerçekte neyse öylece, olduğu gibi görme, anlama, kavrama imkânını kaybederiz... Tarihî olayların gerçek sebeplerini de göremeyiz, bulamayız. Yakıştırma sebeplerle kendimizi kandırırız. Olayı da hiç kavrayamayız... Ancak olayların dış yüzeyini yani kabuğunu biraz görebiliriz. İçinin özünüyse asla kavrayamayız...

ERNESTO GOMEZ YOLDAŞ'IN YAZISI ÜZERİNE

Şu an elimde tuttuğum, Kübalı Yoldaşların aylık dergisi **Granma**'dır. Granma, bildiğimiz gibi, devrim yapmak üzere **Fidel, Che, Camillo, Raul** Yoldaşların da içinde olduğu 82 devrimciyi, Meksika'dan Küba'ya 1956 yılı götürülen hurda geminin adıdır. Yoldaşlarımız, seslerini dünya devrimcilerine ve halklarına duyuran aylık yayın organlarının adını da bu vesileyle Granma koymuşlar... Bu dergi de devrimci düşünceleri taşıyor... Düşünceler, insanlar tarafından benimsenirse, maddi bir güç, bir silah haline gelir. Ve devrim davasına hizmet eder, güç verir.

Derginin Aralık 2005 tarihli sayısında, saygıdeğer Yoldaşımız Ernesto Gomez'in, "**Tarihsel Süreç İçinde Türkiye-Küba İlişkileri**" başlıklı bir yazısı yer almış. Şöyle başlıyor Yoldaşımız yazısına:

"Tarihsel süreç içinde Türkiye ve Küba arasındaki ilişkileri incelemek için, 15'inci Yüzyıla, yani Türklerin İstanbul'u ele geçirdiği ve dönemin Batı Avrupası ile Doğu'yu birleştiren yollar üzerinde egemenlik kurarak gezginleri ve siyasetçileri baharat ticareti için yeni yollar bulmaya ve sonuç olarak 1492'de bizim Amerika'mıza gelmeye sevk ettikleri çağa gitmemiz gerekir.

"Dolayısıyla, Avrupalıların Amerika'ya ve Küba'ya gelmeleri, Türkler sayesinde ya da Türkler yüzünden oldu denilebilir." (agy.)

Bazı arkadaşların gözüne çarpmıştır. O nedenle de hatırlayacaklardır: Geçen yıl Fethin yıldönümünde, yani 29 Mayıs'ı takip eden günlerde, kendilerine "demokrat, ilerici" diyen bir

grup aydın bir bildiri yayımladı. Fethin yıldönümlerinde kutlanmasını kınadı. “Neyi kutluyoruz? Bir ülkenin başşehrini işgal ettiğimizi mi?” diye akıllarınca “demokratlık” tasladılar...

Biz bunlara, burjuva aydını, dolayısıyla da sermaye sınıfının hizmetkârları diyoruz. Bunlar Ali Kemal’lerin, Damat Ferit’lerin, Rıza Tevfik’lerin devamcılarıdır. Bunlar ne Tarihi bilirler ne de bugünü... Bunların kafaları, okudukları ve bugün de “ne iyi okullar, çok da kaliteli eğitim veriyorlar” diyerek savundukları Misyoner Okulları’nda (Kolejlerde) sömürgeleştirilmiştir. Dolayısıyla da bunların Ruhları, emperyalist Batı’nın işgali altındadır. Emperyalistlerce doktrine edilmiştir bu burjuva aydınları.

Bunların göremediğini, Ernesto Gomez Yoldaş görüyor. “Avrupalıların Amerika’ya ve Küba’ya gelmeleri Türkler sayesinde oldu” diyor. Demek ki Fetih, böyle bir gelişmeye yol açmış.

Kaldı ki, İstanbul’un Fethi daha başka gelişmelere de yol açmıştır. Hikmet Kıvılcımlı Usta, bundan 53 yıl önce 1953’te, Fethin 500’üncü yıldönümünde “**Fetih ve Medeniyet**” adlı bir eser yayımlamıştır. Burada, Fethin sebeplerini, oluşunu ve sonuçlarını İşçi Sınıfı Biliminin ışığında tahlil eder. Çıkarıldığı sonuçları bize gösterir. Kıvılcımlı’nın kendi satırlarından bu sonuçları çok özetçe de olsa görelim:

“İkinci Rönesans:

“Osmanlıların İstanbul’u fetihleriyle başladı. Ve Osmanlı İmparatorluğu ölçüsünde geniş, tamamen köklü [radikal] bir tasfiye olduğu için, Bizans’tan kopan tohumlar, birkaç kentle veya bir memleketle sınırlı kalmadı. Hemen, bütün Batı Avrupa’yı kapladı. O sayede, saman alevi gibi gelip geçmedi. Modern Avrupa tarihinin ve Batı Medeniyetinin gelişme başlangıcı oldu. İkinci ve asıl büyük ve sürekli Rönesans’ın Osmanlılıkla ilgisini maddî ve manevî bakımdan sadece hatırlatıverelim.

“1- MADDETEN: Fatih, İstanbul’un Fethi üzerine, yüzlerce yıllık kervan yollarından karaların birliğini kurduktan sonra, adeta otomatikman, denizlerin birliğini de ele almak zorunda kaldı:

“(...

“Osmanlılar, Akdeniz’i Batı bezirgânlığına dar getirince, “İtalyan” beldelerinin yıldızı söndü. Fakat, o yıldızlardan iç ve Kuzey Avrupa’ya sıçrayan kıvılcıklar, oralarda taze insan malzemesine dayanarak ve “Estuaire” tipinde, Atlantik meddücezirleriyle [gelgitleriyle] genişlemiş, gidiş geliş elverişli ırmak ağızları gibi coğrafi ekonomi imkânlarından faydalanarak, Akdeniz’deki benzerlerinden daha gelişme yeteneği olan iktisadî ve ticarî ocaklar tutuşturdu. Avrupa ocakları, bu sefer, Akdeniz’den geçmeyecek başka Hint yolları aramaya koyuldular. Bu zorunluluk ve imkânlar, Rönesans’tan modern Batı Medeniyetine sıçramada maddî atlama tahtası hizmetini gördü.

“2- MÂNEN: Bütün Akdeniz Medeniyetlerinin son sığınağı ve zamane medeniyetinin yuvası olan İstanbul’da, kabuğuna büzülmüş Bizans, karnında sakladığı manevî cevherlerden kendisi faydalanamayacak kadar çökkündü. Bu cevherlerin, orada mahpus kaldıkça, âleme de bir hayırları dokunmuyordu. Tarihte ilerleyici rolünü kaybetmiş olan Bizans İmparatorluğunun grekoromen kültürünü, Osmanlı akını, adeta yuvasından ürküttü. “Ne yerim, ne yediririm” derce uyuklayan engin Bizans kültürü, İstanbul’un Fethi üzerine yatağından dışarıya uğradı. Türklerin hüşminden kaçan Bizans dehrîlerinin giderek Batı dünyasında şuraya, buraya, göçmen kuşlar gibi nasıl göçtüklarini klâsik Batı tarihleri kâfi derece anlatırlar.

“Bu nev’i şahsına münhasır [kendine özgü nitelikleriyle] “Muhacereti Akvam”, [Kavimler Göçü] Cengiz ve Timur akınları önünde Rum ülkesine sığınan meşhur Müslüman “Horasan Erleri”nin göçlerini pek andırır. Horasan Erleri Küçük Asya’da nasıl Selçuk ve Osmanlı toplulukları gibi yeni yeni büyük gelişmelere kapı açtırlarsa,

hemen tıpkı öyle, koca Asya'nın Anadolu'dan hayli büyük "Avrupa" isimli öteki yarım adasına göçen Bizans allâmeleri de, gittikleri yerde kültür meşaleci oldular. Koltuklarında bütün eski Yunan edebiyat ve felsefe müecceledatı [ertelenmişlikleri], Roma'nın hukuk kırkambarı "*Corpus Juris Civilis*"leri bulunduğu halde, diyar diyar Batı'ya açıldılar. Hıristiyanlığa iyice katılmış, Ortaçağ mayalanışının son basamağına yükselmiş, taze uluslaşmış Batı kavimlerine, Kadim Medeniyetlerin Bizans'ça kullanılmayan kültür hazinelerini getirdiler.

"Birinci maddî zorunlulukla, ikinci manevî etkilerin sonuçları ne oldu?

"Modern Avrupa Medeniyetinin kuruluşunda, elle tutulur *manevî üstyapı* Rönesans kültürü ise, maddî temel, *uzak dış ticarettir*. Avrupa'da, büyük sermaye ilk defa uzak dış ticaret zorunluluğu ile kuruldu. Bu yeni kudretin, (Sermaye birikiminin) getirdiği manevî açılış: Rönesans ve bilhassa ikinci Rönesans tarafından ifade edildi. Halbuki, uzak dış ticaretin *zorunluluk* haline gelmesi de, ikinci Rönesans kültürünün tohumları da, Osmanlı İmparatorluğu'nun (ikinci Osmanlı saltanatının) İstanbul'u fethiyle yarattığı sonuçlardan doğmadır.

"İstanbul'un Fethi, o zamanki dünya ticaretinin en kesin düğüm noktasını çözmekle, yeni bir İmparatorluk meydana getirerek *Olumlu* sonucunu verdi. Fethin *Olumsuz* etkileri ise, Batı'da dünya ticaretine umulmadık ve beklenmedik yollar aranması ve bulunmasını zorunlu kıldı. İstanbul'un Fethi Batı ticaretine hem en büyük darbeyi vurdu, hem en büyük gelişimi verdi.

"1453'te İstanbul fethedildi. 1492'de Kolomb Amerika'yı keşfetti. Batı bezirgânlığı Akdeniz hegemonyasını kaybetmeseydi, Okyanusu denemeye kalkmazdı." (age., s. 57-61)

İşte böylesine sonuçlar yarattığı için, Kıvılcımlı, Fethin önemini eserinin ilk sayfasında şöyle kabartılandırır:

"İstanbul'un Fethini sırf bir Müslümanlık ve Hıristiyanlık savaşına bağlamak, en az beş yüz yıl evvelki kafa ile düşünmek olur.

"İstanbul'un Fethi; bir dinin öteki dine karşı zaferi değil, ilerlemenin gerilemeye karşı zaferidir.

"(...) Din gayretleri, çelişkili Tarih hengâmelerini (kargaşalarını) güden derin maddi kanunların satıhta yüzen [yüzeyde görünen] sembolik anlatımlarından ibarettir.

"Onun için, ancak medeniyet tarihinin bütünlüğünü kavrayamayanlar, İstanbul'un Fethini bir Müslümanlık ve Hıristiyanlık derecesinde küçültebilirler.

"Gerçekte, İstanbul'un Fethi, her şeyden evvel bir insanlık ve medeniyet hamlesidir. Arapçada "*Fetih*" sözü güzel bir tesadüfle: "*Açmak*" anlamına gelir. İstanbul'un Fethi de o zamanki insanlığı bir çıkmazdan kurtarmış, medeniyete yeni ufuklar açmıştır. İstanbul'un Fethi, tarih yolu üstüne kâbus gibi çökmüş bir cesedin (Bizans engelini) kaldırılması, Bizans çöküntüleriyle tıkanmış medeniyet yollarının - Yalnız Müslümanlara, Yalnız Türklere değil- Tüm İnsanlığa yeniden açılmasıdır. Açılış biraz acıklı mı olmuştur? Mümkün. Fakat o zaman ölüleri böyle kaldırmak adetti.

"Demek, İstanbul'un Fethi, yalnız Türklerin değil, bütün dünyanın kutlayabileceği, kutlamakta haklı -hatta bir dereceye kadar, insan olarak görevli-sayılabilen büyük *Tarihsel Devrim*lerden birisidir."(age., s. 15-16)

Ernesto Gomez Yoldaş, "ünlü" denizcimiz Piri Reis'e olan takdirlerini de belirtir Granma'daki yazısında:

"Ancak coğrafi uzaklık, 16'ncı Yüzyılın ilk yılları gibi erken bir dönemde Karayib Denizi'nin haritalarını çizen ve bu haritalarda Küba'yı son derece isabetli yerleştiren ünlü denizci Piri Reis'e engel olamamış. Uzmanlar bunu nasıl başarabildiğini hâlâ tartışıyorlar.

"(...)

“Ulusal Arşiv belgelerine göre ise Türklere ait bir korsan gemisi 1640'ta Küba'nın güneyinde, Panama Kanalı yakınlarında bir İngiliz ticaret gemisini ele geçiriyor. Peki, bu korsan gemisi nereden geliyor? Muhtemelen Sevilla ya da İstanbul arşivlerinde bu konuda daha fazla bilgiye ulaşılabilir.”(agy.)

OSMANLI NEDEN YENİ DÜNYA'YA YAYILMIYOR

Osmanlı atalarımız, İlkel Komüna'nın yani İlkel Sosyalist Toplumun Gelenek-Göreneklerini ve insan kalitesini (mert, yiğit, savaşçı, toplumu için kendini feda edebilen insan kalitesini), Kollektif Aksiyon gücünü tümüyle olmasa da, önemli ölçüde taşıdıkları için, Başşehrini fethedip derebeyleşerek çürüyen Bizans'ı ortadan kaldırıyorlar. Ve Akdeniz'i bir Türk gölü haline getiriyorlar.

Denizcilikte de Avrupalılar kadar ileri, savaşçılıktaysa onlardan çok önde olmalarına rağmen Yeni Dünya'yı keşfe çıkmıyorlar. Çünkü onları, yukarıda anlatıldığı gibi böyle bir arayışa itecek sebepler yoktur. Akdeniz ve karadaki ticaret yolları zaten ellerinin altındadır. Demek ki, Yeni Dünya'yı bu nedenle Osmanlılar değil de, Avrupalılar keşfediyor.

Yine aynı nedenden dolayı, Osmanlıların, Yeni Dünya'ya göçü çok sınırlı (az) sayıda oluyor. Onların önünde, fethedilecek ülkeler olarak, Avrupa, Asya, Afrika ülkeleri vardır. Buralar onlara yetiyor. Nitekim bunda da çok başarılı oluyor Osmanlılar...

Avrupalılar, işte bunu yapamadıkları için, yani Avrupa'da, Asya'da ve Afrika'da Osmanlı'yla boy ölçüşemedikleri için Yeni Dünya'ya yoğun bir biçimde göç ediyorlar. Oralarda koloniler oluşturuyorlar. İşte bu sebepten Yeni Dünya'da Osmanlı kolonisi kurulmuyor. Tabii Osmanlı kültürü taşıyan, Türkçe konuşan bölge, koloni, ülke de oluşmuyor.

JOSE MARTİ OSMANLI'NIN SEVR'E SÜRÜKLENDİĞİNİ GÖRÜYOR

Yoldaşımız Ernesto Gomez, yine aynı yazısında Küba'nın antisömürgeci savaşının bayrağı ve Küba Devrimi'nin ilham kaynağı olan **Jose Marti**'nin Osmanlılar üzerine olan yazılarından da aktarmalar yapar. Bunlardan iki paragrafı biz de görelim:

“Avrupalı işgalciler, yönetimlerinden nefret ettikleri Kuzey Afrika'daki kardeş ülkeleri ele geçirme ve Türk Sultanı'nı yenme arzularını gizleyemiyorlar.

“Tıpkı Türkiye ve Yunanistan gibi, İtalya da yeryüzünün efendileri olan büyük halkların (İngiltere ve Fransa'ya gönderme) mutluluğu adına dağıtılmış ve parçalanmış bir ülke olmaya doğru hızla ilerliyor.” (agy.)

Çok açık biçimde söylendiği gibi Jose Marti, 19'uncu Yüzyılın sonlarında, Osmanlı Ülkesi'nin emperyalist Batılılar tarafından dağıtılıp parçalanacağını, Osmanlı'nın o felakete doğru hızla götürüldüğünü görüyor ve gösteriyor.

Osmanlı, bildiğimiz gibi çeyrek yüzyıl sonra o emperyalist yağmacı haydutlar tarafından Sevr bataklığına düşürülerek ortadan kaldırılmıştır. Biz, oradan kurtulabilmek için, Birinci Emperyalist Yağma Savaşı kadar uzun süren, yani 4 yıl süren bir Ulusal Kurtuluş Savaşı vermek mecburiyetinde kaldık.

O emperyalist haydutları, Jose Marti'nin gördüğü netlikte; Osmanlı'nın Harbiye Nazırı, Başkumandan Vekili ve Padişah yeğeniyle evlenmesinden dolayı “Damat” da olan Enver Paşa göremez.

5 Mart 1909'da atandığı ve iki yıl görevde kaldığı Berlin Askeri Ataşeliği sırasında, Alman İmparatoru II. Wilhelm'in kendisine gösterdiği olağanüstü iltifatın ve telkinlerinin etkisi altında kalan Binbaşı Enver Bey, o zamandan itibaren müthiş bir Alman taraftarı kesilir. Alman Emperyalistleri, horozlu şekerle çocuk kandırır gibi Osmanlı subayını kandırır.

Enver Paşa'ya göre Harbi, Almanya kazanacaktır. Çünkü ekonomik ve askeri olarak çok güçlü ve bilgilidirler. Savaş sonunda da galipler, dünyanın yeniden şekillendirilmesinde söz sahibi olmanın da ötesinde belirleyici yetkiye sahip olacaklardır. Enver Paşa da böylelikle

Almanya'nın müttefiki olarak, hem Osmanlı'yı, İngiliz, Fransız ve Rusya'nın saldırılarından, parçalayıp yutma girişimlerinden kurtaracak hem de Turan'ı ele geçirecektir. İşte bu hayalle Enver Paşa, Osmanlı'yı, Padişah'ın, Meclis'in bile haberi olmadan Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşına sokar. Osmanlı, bu savaşta 3 milyon evladını yitirir. Üstelik de parçalanarak emperyalist Batılılar tarafından yağma edilir...

Mustafa Kemal ve İsmet Bey gibi bilinçli, öngörülü askerler, Osmanlı'nın bu savaşa sokulmasına kesinlikle karşıdılar. Ama engelleyemezler. Enver Paşa çok hırslı ve atılgandır. Kendisine hayrandır. Her şeyi en iyi kendisinin bildiği sanısındadır. Tabii vatansever ve cesurdur da. Fakat bu son iki özellik iyi bir kurmay olmak için yeterli ölçütler değildir. İyi bir kurmay; dünyayı, savaşın gerçek sebeplerini ve savaşan tarafların (daha doğrusu sınıfların) gerçek niyetlerini (politikalarını) da çok iyi bilmek zorundadır. Bilmezse sonuç hüsrana olur...

EMPERYALİSTLERİN AMACI AYNI: OSMANLI'YI PARÇALAYIP YUTMAK

Peki savaşı Almanya kazansaydı, Osmanlı parçalanmaktan ve yok olmaktan kurtulabilecek miydi?

Kesinlikle hayır... Bu sefer de Osmanlı'yı, Alman Emperyalistleri yutacaktı. Bunun birçok kanıtı var. İşte biri:

İsmet İnönü, öldüğü yılın (1973'ün) güzünde, Lozan Antlaşması'nın yıldönümü olan 24 Temmuz'u takip eden aylarda (23 Ekim'de) yaptığı bir konuşmada, bu konuda aynen şöyle diyordu:

“Sonra harp emrivaki olunca Erkânıharbiye hizmetinde çalışıyordum. Bir gün başımızda bir müdür vardı (bu kişi Alman subayıdır. Nurullah Ankut), daha Sarıkamış Muharebesi olmamıştı, onunla konuşuyordum. Harp uzuyor.

“Ne alacaksınız siz, dedim, nedir yani bu kadar ısrar ediyorsunuz?”

“Belçika'yı alacağız!” dedi.

“E, canım, Belçika değer mi bu kadar yaptığınız şeye? Sarfettiğin gayrete bak...” dedim.

“Sıkıştırdım adamı. Şunu dedi, bunu dedi:

“Türkiye!” dedi

“Faltaşı gibi açıldı gözlerim:

“Nasıl Türkiye?..” dedim

“Toparlandı o da:

“Daha rahat çalışacağız, dedi, o zaman iyi olacak...” dedi.

“Bu benim kendi işittiğim. Adamın tasavvuru bu. Çünkü Osmanlı İmparatorluğu bir “hasta adam” üniformasını giymişti. Tabii olarak bir istismar konusu, istismar arazisi sayılıyordu. Her devlet bunu düşünüyordu.” (agy.)

1915 Mayıs'ı... Emperyalist haydutlar Çanakkale'dedir. Zığındere'deki hastane çadırlarını bile vahşice bombalamakta, yaralı Mehmetçikleri katletmektedirler. Sivillerin yaşadığı köyleri de bombalamaktadırlar. Kadın, yaşlı, çocuk demeden masum insanları öldürmektedirler. Enver Paşa, onların bu savaş kurallarını hiçe sayan insanlık dışı davranışlarının önüne geçebilmek için, İstanbul'da yaşayan ve emperyalistlerle işbirliği halinde olan İngiliz ve Fransızların bir kısmını bu köylere yerleştirmek ister. Böylece, sivillerin yaşadığı köylerin bombalanmasının önüne geçilebileceğini düşünür. Bunu İstanbul'daki ABD Büyükelçiliği aracılığıyla Batılı saldırganlara iletir...

Dönemin ABD Büyükelçisi, Yahudi kökenli Henry Morgenthau, Osmanlı'nın bu savunma girişimini engellemek için büyük çaba gösterir. Çünkü o da saldırganların Gelibolu çıkarmasını alkışlamakta, onların, Boğaz'ı geçerek İstanbul'u ele geçirmelerini arzulamaktadır. Bu haydutluğu; **“Ve o heyecan verici İstanbul'a hâkim olma planı”** diye alkışlamaktadır. (Bakınız, **“Devler Ülkesinde Devler Savaşı. ÇANAKKALE”**, s. 159)

ABD Büyükelçisi de Türkleri, aynen Batılı diğer emperyalistler gibi, aşağı ırktan insanlar olarak görür: **“Daha önce de söylediğim gibi, Türkler psikolojik olarak ilkeldirler.”** (agy., s. 163)

Şimdi Büyükelçi H. Morgenthau'nun **“Hatıraları”**ndan bir bölüm aktaralım:

“Son birkaç günün heyecanı ile bir şekilde yıpranmış ve şimdi beni bekleyen onur için yürekte gelen hiçbir özel keyif hissetmiyor olarak Büyükelçiliğe döndüm. Ekselansları Alman Büyükelçisinin geldiği bildirilince sadece birkaç dakikadır orada bulunuyordum. Wagenheim önce birkaç dakika boyunca sıradan konuları tartıştı ve sonra onun ziyaretinin gerçek amacına temas etti. Benden, Gelibolu rehinelerinin sayısının elliye düşürülmesi konusunda kendisinin “yardımcı” olduğunu telgrafla Washington’a bildirmemi istiyordu! Fiilen olup bitenler açısından bakıldığında bu teklif öyle mantık dışıydı ki, soğukkanlılığımı güç bela sürdürebildim. Sadrazam ile yaptığı konuşmanın biçimini gözden geçirdiğinde, Wagenheim’ın protestosunun gelecekteki çıkar için düzenlenmiş olduğunu anlamıştım, fakat bunun üzerine bu kadar çabuk atlayacağını beklemiyordum.

“Pekâlâ” dedi Wagenheim, “hiç değilse Türkler’i bu konuda ‘hetz’ yapmadığımı hükümetine telgrafla bildir.”

“Almanca “hetzen” fiili, İngilizce’deki bir köpeği saldırmaya kışkırtmak anlamına gelen “sic” kelimesi ile yaklaşık aynı anlama gelir. Wagenheim’e temiz bir sağlık belgesi verebilecek bir ruh hali içinde değildim ve ona böylece söyledim. Gerçekten de bana yardım etmeyi reddettiğini Washington’a özellikle rapor ettim. Bir veya iki gün sonra Wagenheim beni telefona çağırttı; heyecanlı ve öfkeli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Hükümeti ona, benim Washington’a gönderdiğim telgrafla ilgili olarak telgraf çekmişti. Ona, şayet bu tür konularda yapılan yardımlarla itibar kazanmak istiyorsa, kendisini gerçekten zahmete sokması ve bir şeyler yapması gerektiğini söyledim.” (agy., s. 177-178)

ABD Büyükelçisi şöyle devam eder:

“Rehineler huzursuz edici bir zamanda Gelibolu’daydılar; bizzat kendilerinin götürdükleri dışında yatak ve yiyeceği bulunmayan iki ahşap eve yerleştirilmişlerdi. Gündüz ve gecelerin bol sayıda haşarat tarafından berbat edilmesi Türkiye’de sıradan bir şeydir. Bay Philip (zamanın ABD Büyükelçiliği Müsteşarı, daha sonra ABD’nin Kolombiya Büyükelçisi olmuştur. Nurullah Ankut) onlarla birlikte gitmemiş olsaydı, ciddi şekilde sıkıntı çekeceklerdi. Bu bahtsızlar birkaç gün orada kaldıktan sonra, onların geri getirilmesi için Enver’le tekrar uğraşmaya başladım. O sırada Britanya Dışişleri Bakanı olan Sir Edward Grey, bizim Dışişleri Bakanlığı’mızdan, Enver’e ve onun Bakanlar Kurulu’ndaki arkadaşlarına sunmam ricasıyla bana bir mesaj göndermelerini istemişti; mesajın ifade ettiği şey, Britanya Hükümeti’nin rehinelerin göreceği herhangi bir zarar için Enver ile arkadaşlarını şahsen sorumlu sayacağıydı. Bu mesajı 9 Mayıs’ta Enver’e takdim ettim. Enver’i pek çok değişik ruh hali içinde görmüştüm, fakat Sir Edward’ın ihtarının şimdi yol açtığı dizginlenemez öfke bütünüyle yeni bir şeydi. Telgrafı okuduğunda onun yüzü mosmor hale geldi ve kendisi üzerindeki kontrolünü tamamen yitirdi. Enver’in dikkatle taşıdığı Avrupaî kibarlık cilası bir maske gibi düştü; şimdi onu, gerçekte ne ise o olarak görmekteydim: Vahşi, kana susamış bir Türk.” (agy., s. 178)

Emperyalist alçağın son cümlesi dikkatinizi çekiyor mu? Kuşkusuz çekmiştir. Şerefsizlerin, bize bakışı budur işte. Alçaklar, burada ne arıyoruz, bu savaşı neden yapıyoruz diye sormuyorlar... Dünyayı babalarından miras kalan çiftlik olarak görüyorlar. Onlara karşı direnince de, sizi “Vahşi, kana susamış bir Türk” diye suçluyorlar... Onlarda hep dediğimiz gibi, insanlığın, vicdanın, ahlâkın zerresi yoktur... Çakaldır, hayduttur onlar. İşte bu yüzden biz bugün de onlara **dünyanın başhaydudu, kanlı zalimi** diyoruz. O gün olduğu gibi bugün

Irak'ta da ABD ve İngiltere ve diğer çakallar domuztopu gibi birleşik durumdadırlar... Latin Amerika'yı da bu çakallar aynı şekilde işgal etmişler, yağma etmişlerdir. Tabii dünyanın diğer bölgelerini de... Afrika'yı, Asya'yı, Avustralya'yı da...

Bu çakallar kendilerinde onur, yürek (cesaret) olmadığı için herkesi de öyle sanıyorlar. Enver Paşa'nın, bu alçakça tehdit karşısında gösterdiği onurlu tavrı anlamıyorlar.

Enver Paşa'nın, ne dediğini şöyle anlatır ABD'li:

“Onlar geri dönmeyecekler!” diye bağırdı. “Onları çürüyecekleri zamana kadar orada bıraktıracağım.”

“Bana el sürmek isteyen o İngilizler'i görmek isterdim!” diye devam etti.” (agy., s. 178)

Tehdidin sökmediğini gören emperyalist tilki hemen taktik değiştirir. Şöyle anlatır bu yeni yöntemini:

“Enver'e karşı daima kullandığım metodun, yani ikna yönteminin, onu idare etmek için mümkün olan tek yol olduğunu anlamıştım. Bunun üzerine Bakan'ı sakinleştirmeye çalıştım, bir süre sonra artık yatışmıştı.

“Fakat bir daha asla beni tehdit etmeye kalkışma!” dedi.” (agy., s. 179)

ABD elçisi Enver, Paşa'yı yatıştırmak için nasıl köpeklik ettiğini anlatmıyor. Besbelli ki bundan utanıyor. Kıvılcımlı Usta da bu gerçekliği **“Emperyalistler katır çiftesinden hoşlanır”** diyerek anlatır.

Fakat onları gerçek anlamda yola getirmenin tek yolu anladıkları dilden konuşmak ve davranmaktır. Onlara hak ettikleri dersi vermektir. Bunun başka hiçbir yolu yoktur. İşte Kübalı Yoldaşlarımız ve Küba Halkı 45 yıldan bu yana bu emperyalist çakallarla onların anlayabilecekleri tek dilden konuşuyor. Ve bir onur anıtı gibi direniyor bunlara karşı... Bunların tüm tehdit ve provokasyonlarına gülüp geçiyor...

İşte Chavez ve Morales Yoldaşlar da aynı şekilde davranıyor. Yiğitlik, gerçek önderlik bu denli önemlidir işte.

1915'te, Çanakkale Gelibolu'da, emperyalist haydutlar, Osmanlı'nın bu önlemi üzerine sivil köyleri bombalamaktan vazgeçerler. İngiliz ve Fransız “rehineler” de İstanbul'a evlerine dönerler. Bunu şöyle anlatır ABD'li:

“Gelibolu'da bir hafta geçirdikten sonra, topluluk geri döndü. (...) Herkes iyi bir durumda geri döndü ve evlerinde coşkuyla karşılandılar.” (agy., s. 179)

Bu son bölümü, yani Çanakkale Savaşlarıyla ilgili bölümü emperyalist Batılıların tümünün aynı çamurdan yoğrulma ve nasıl insanlık düşmanı haydutlar olduğunu göstermek için anlattık.

ABD, TÜRKİYE'NİN VE DÜNYA HALKLARININ EN BÜYÜK DÜŞMANIDIR

Gördüğümüz gibi Çanakkale'de ve diğer cephelerde ABD Emperyalistleri de “bizi yok etmek isteyen” saldırganlarla tam bir ittifak içindedirler. Her bakımdan onların (İtilaf Devletleri'nin) yanındadırlar, destekçisidirler.

Bu konuda bir aktarma da, Baltimore, John Hopkins Üniversitesi Tarih Kürsüsü Profesörü Laurens Evans'tan yapalım:

“Lozan Antlaşması Senato'ca reddedildi. Dışişleri Bakanlığı'nı ve Amerikan hükümetini 1922'de Yunanlılar yararına işe karışmaya zorlamış olan nedenler, Senato üzerinde büyük etkiler yapmıştı. Bu etki yüzünden, kapitülasyonları geri getirmeyen, Hıristiyanlara cömertçe ayrıcalıklar vermeyen ve bağımsız bir Ermenistan yaratılmasını önleyen bir Türkiye antlaşmasına razı olunamazdı.” (Laurens Evans, Türkiye'nin Parçalanması ve ABD Politikası (1914-1924), s. 426)

Gördüğümüz gibi, ABD, savaş sonrasında, Türkiye'ye karşı daha düşmanca, daha hırslı ve kinli bir ruh hali, bir tutum içindedir. İtilaf Devletleri'nin çaresiz kaldıkları için, yok etmeye güçleri yetmediği için kabule razı oldukları Lozan Antlaşması'nı, ABD Senatosu

kabule yanaşmamaktadır. O, bugün de olduğu gibi Türkiye'yi parçalayıp yok etmek peşindedir. ABD, o gün olduğu gibi bugün de aynı amaca sahiptir. Bundan hiç kuşku duymayalım. Ve asla unutmayalım bu gerçeği. ABD, bugün de, tüm dünya mazlum uluslarının olduğu gibi Türkiye'nin de en büyük düşmanıdır.

Birinci Kuvayimilliyede atalarımız, onurlarını her şeyin üstünde tutarak, hayatlarını hiçe sayarak bu cennet vatanı emperyalistlerin elinden (işgalinden) kurtarmışlar ve bize armağan etmişlerdir. Türk ve Kürt kardeşler elele vermişler ve emperyalist alçakları yenmişler, heveslerini kursaklarında bırakmışlardır.

Şimdi ABD'li Tarihçiden son bir aktarma daha yapalım:

“Orta Dođunun savaş sonu düzenlemelerinde göze çarpan görünüşlerinden biri, bir yandan manda altına alınmış ülkelerdeki hakları konusunda (Görüldüğü gibi çakallar, dünyanın mazlum ülkelerini talan etmeyi hakları sayıyorlar. Onlardaki vicdanın, insanlığın nasıl sefalet düzeyinde olduğunu görebiliyor musunuz? Nurullah Ankut) İtilaf Devletleriyle ABD arasındaki görüşmelerdeki anlaşmazlık, öte yandan, ABD'yle yeni Türkiye arasındaki görüşmelerdi. ABD, İtilaf Devletlerinden bütün istediklerini elde etmişti. Çünkü, Amerikan baskı gücünün önemli bir bölümü kaybedilmiş olmakla birlikte, bu konularda Amerikan isteklerinin İtilaf Devletleri tarafından kabul edilmesini sağlayacak kadar bir baskı gücünün bulunduğu bir gerçektir. (Yine görüldüğü gibi emperyalistler dünyayı güçleri oranında paylaşıyorlar ve sömürüyorlar. Lenin'in bu tezinin ne kadar gerçek olduğu, olayı tam anlamıyla dile getirdiği burada bir kez daha kanıtlanmış oluyor. Nurullah Ankut) Fakat, birisi çıkıp da ABD'nin 1922'de Türklere koparmayı umduğu ile ertesi yıl yaz döneminde elde ettiğini karşılaştırınca, açıkça görülecektir ki Türklere, İtilaf Devletlerine oranla ölçülemeyecek kadar güçsüz oldukları halde, ancak neyi vermek istemişlerse onu vermişlerdir ve bu karşılıklı durum, sonucu etkileyecek etkenler arasına girememiştir. ABD, artık elde etmeye çalıştığı yararlar için ne pahasına olursa olsun, Türkiye üzerine baskı yapabilme durumundan çıkmıştı.” (agy., s. 432)

Gördüğümüz gibi direnen ve savaşan mazlum halklar, sonunda mutlaka zalimleri-emperyalistleri yenebilmektedir. Ve yine görülmektedir ki, yeryüzündeki en etkin-güçlü silah, bilinçli-kararlı, onuru yaşamdan üstün tutan insandır...

Birinci Kuvayimilliyede, savaşan, ölen ve onurunu, vatanını kurtaran halkımızın elde ettiği kazanımları-değerleri; ne yazık ki, kısa bir süre sonra iktidarı kalleşçe ve sinsice ele geçiren Parababalaları (Finans-Kapitalistler ve Antika Tefeci-Bezirgânlar), 1940 sonrasında gizlice anlaştıkları ve köpekçe hizmetine girdikleri, başta ABD gelmek üzere Batılı emperyalistlere yeniden, bir komisyon karşılığında satmışlardır. Türkiye yeniden emperyalistlerin (bu kez de ABD'nin) güdümüne girmiştir. ABD'nin ve diğer Batılı büyük emperyalistlerin yarısömürgesi durumuna düşürülmüştür. 1950'den itibaren Türkiye'de iktidarlara getiren de götüren de ABD'dir. Yani Türkiye'de kimin iktidar olduğuna ABD karar vermektedir. Türkiye'yi, İHL'lerle, tarikatlarla, Kur'an Kurslarıyla, Ortaçağcı medya ve benzer örgütlerle donatan hep ABD'dir. Özetçe şu anki bütün kötülüklerin gerisinde ABD ve onunla çıkar ortaklığına girmiş olan hain, alçak, satılmış yerli Parababalaları vardır... Tabii bugünkü Tayyip Hükümetini de halkımızın başına bela eden ABD'dir...

ABD Büyükelçisi'nin Çanakkale hatıralarından yaptığımız aktarmada dikkatimizi çeken (hepimizin çekmesi gereken) bir önemli nokta veya yön-husus da şudur:

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşında Osmanlı, Almanların müttefikidir. Yani birlikte-aynı safta savaşmaktadırlar, İtilaf Devletleri'ne karşı.

İşin acıklı-yürek parçalayıcı tarafıysa, Osmanlı'nın, sonunu getirecek-ölümüyle-yok oluşuyla sonuçlanacak bu savaşa Alman Emperyalistlerinin yağmacı çıkarlarını savunmak için girmiş olmasıdır. Osmanlı keriz pozisyonunda, ne yaptığını bilmez bir şekilde bu savaşa sokulmuştur. Oyuna getirilmiş, ahmakça aldatılmıştır. İşte bunun birçok açık kanıtını da Alman Büyükelçisi Wagenheim ortaya koymaktadır: Wagenheim, ABD Büyükelçisi

Morgenthau'ya; **“hiç değilse Türkleri bu konuda ‘hetz’ yapmadığımı hükümetine telgrafla bildir”** diyor. Yani Türkleri it yerine koyuyor, emperyalist alçak. Türklerin savunma refleksini, köpeğin saldırmasına benzetmektedir ve iti ben saldırtmadım, demektedir. Almandaki Hetzen, İngilizcedeki Sic fiilinin Türkçedeki karşılığı Oskislemektir. Alman Büyükelçisi, “Türkleri ben oskislemedim” diyerek bizi köpek yerine koymuş olmaktadır. Yani onun bize bakışı ve verdiği değer de ABD Büyükelçisinininkinden ya da dönemin İngiliz Emperyalizminin temsilcilerinininkinden (Lloyd Georges, Lord Kichener, Winston Churchill vb.) hiç de farklı değildir. Zaten niyetleri de aynıdır, yukarıda gördüğümüz gibi...

EMPERYALİZM VAR OLDUKÇA SAVAŞLAR OLACAKTIR

Bu da göstermektedir ki, emperyalistlerden dost olmaz. Olur diyen, ya Enver Paşa gibi gaflet içindedir ya da yerli Parababaları ve onların siyasi temsilcileri gibi ihanet içindedir...

Bu gerçeği yaşayarak görmüş olan İsmet Paşa, burjuva dünya görüşüne sahip olduğu halde, yurtsever olduğu için, **“Büyük devletlerle ilişkiye girmek, ayıyla yatağa girmeye benzer”** demiştir. İsmet Paşa'nın “büyük devletler” dediği, Batılı emperyalist haydutlardır. Onların önde geleni de 1945'ten beri ABD'dir...

Bütün bu konulara, Batılı emperyalistlerin, yalnızca dünyanın bir bölgesinde değil, tersine tümünde aynı haydutluğu, zalimliği, kan dökücülüğü, talan ve işgalleri yaptıklarını somut örnekleriyle bir kez daha gözlere batırmak, özellikle genç arkadaşlarımızın belleklerine silinmeyecek şekilde yerleştirmek için değindik.

Emperyalistler, bir yandan Latin Amerika'yı talan ederlerken bir yandan da Osmanlı'yı parçalayıp paylaşıyorlardı. Afrika'yı, Çin'i, Hindistan'ı velhasıl dünyanın nüfusça yüzde seksen beşini oluşturan tüm mazlum ülkelerini işgal edip sömürüyorlardı. Halkları katlediyorlar, boyundurukluyorlardı. Onlar özellikle son 150-200 yıldan beri insanlığın baş belasındırlar. Bu emperyalist devletlerin ortadan kaldırılması gerekir. Çünkü onlar bu canavarlıklardan vazgeçmezler. Sömürü ve talan yapmak, kan dökmek onların doğası gereğidir. Böyle insanlık dışı davranmak, emperyalistlerin ulaştıkları ekonomik yoğunlaşma derecesinden-düzeyinden kaynaklanmaktadır. O müthiş yoğunluk, onları dünyada haydutluk etmeye zorlamakta hatta mecbur kılmaktadır. O yüzden emperyalizm var olduğu sürece savaşlar, işgaller, sömürü ve yağma da var olacaktır. Fakat insanlık; kapitalizmin en son aşaması, Kıvılcımlı'nın deyişiyle **“Geberen Kapitalizm”** olan emperyalizmi de ortadan kaldıracak-yok edecektir. Bu gerçek kesindir... İşte Latin Amerika'dan esen sol rüzgârlar da bunun habercilerinden biridir.

BATILI EMPERYALİSTLER LATİN AMERİKA'YI KANA VE GÖZYAŞINA BOĞUYOR

Şimdi gelelim Batılı sömürgeci, Latin Amerika'da yaptığı insanlık dışı işleri, talanları ve katliamları, insanlara çektirdikleri acıları incelemeye.

Dedik ki, evcilleştirilip sürüleştirmeye elverişli hayvan olmadığı için, insanlık sınıflı topluma geçemiyor Latin Amerika'da. O yüzden Aşağı Barbarlık Konağında kalıyor. Ve Amerika keşfedildiği zaman **Anahnlık**, daha doğru söyleyişle **Anacıl Düzen** egemen burada. Kızılderililer'in tümü, eşit-kankardeşliği toplumunda yaşıyor. O kadar eşitlikçi ve kardeşlikten yanadırlar ki bu insanlar, aralarına yeni katılan Beyazları da dostça, kardeşçe karşılıyorlar, kabulleniyorlar. Buna bir örnek verelim. Kanada ve Amerika'da kutlanan **“Şükran Günü”** vardır. Tek iki ülkede kutlanır bu.

Bu konuya ilişkin olarak, yakınlarda yayımlanan bir kitaptan iki paragraf aktaralım:

“Kızılderililer'e Boston'a giriş yasağı

“Dünyada sadece ABD ve Kanada'da kutlanan Şükran Günü, ulus-devlet ya da dinî öğelerin anılmadığı dünyadaki yegâne bayram olmalı. Boston yakınlarına 1620'de yerleşen beyazlar, yılın ilk mahsulünün toplanmasını, kendilerine yeni dünyada

yaşayabilmeleri için yol yordam gösteren Kızılderililer’le birlikte kutlamış. Yerlilerin Avrupalılara sundukları yemek, o zamana kadar hiç görmedikleri, anavatanı Kuzey Amerika olan hindi. Ne var ki, aradan fazla zaman geçmeden ilk sofralarını kurmalarına yardımcı olan dost ve cömert insanları, Kızılderililer’i, bu topraklardan sürüp öldürmüşler. Daha yeni gazetede okuduğum bir haber 1675’ten beri geçerli olan Kızılderililer’in Boston’a girmelerini yasaklayan bir kanunun yakında değiştirilebileceğini yazıyordu.” (Gündüz Vassaf, 40 Yıl Önce 40 Yıl Sonra Amerika-Rusya, s. 238)

Tek başına bu olay bile İlkel Sosyalist Toplum insanı olan Kızılderililer’in insanlığını, işgalci Beyazlarınsa insanlıktan ne kadar uzaklaştıklarını, insanlıklarından ne çok şey yitirmiş olduklarını anlatmaya, göstermeye yetebilir...

Bildiğimiz gibi İngilizcedeki Turkey kelimesi hem hindi, hem Türkiye anlamında kullanılır. Daha doğrusu, hindi de Türkiye anlamına gelen Turkey kelimesiyle işaret edilir, anılır.

Yazar, bu konunun kaynağına dair de bir paragrafa yer verir kitabında. Çoğumuzun bunu biliyor olmasına rağmen, yeri gelmişken, bu bölümü de aktaralım. Belki aramızda bilmeyen arkadaşlarımız olabilir:

“Hindi, sade Şükran Günü sofrasının değil, tarihimizdeki Doğu-Batı kimlik krizinin de ilk kurbanı olmalı. Kristof Kolomb’un ayak bastığı toprakları Asya sanmasıyla, Amerikalı kuşumuz Doğulu hüviyetine bürünmüş. Kuşun, İngilizce’de, Türkiye’nin adıyla anılmasının birkaç öyküsü var. Birine göre, Amerika’dan gelen gemiler İngiltere’de yüklerini boşaltırken limanda biriken halk, doğudan geldiğini “bildikleri” bu garip kuşu görünce, 16. yüzyılda görkeminin doruğunda olan Osmanlı doğuyu çağırıştırdığından, “Turkey” adını vermişler.” (agy., s. 238-239)

Avrupalılar kendileriyle birlikte sınıflı toplumun acımasızlığını, kan dökücülüğünü, bencilliğini de getirmiştir Yeni Dünya’ya. Burada sadece birkaç örnek vermek istiyorum zamanımızın kısıtlı olmasından dolayı.

Alan Moorehead’in hepimize de önereceğim **“Darwin ve Beagle Serüveni”** diye, TÜBİTAK yayınları arasında çıkmış olan kitabından, bu katliama ilişkin bir bölüm okuyacağım öncelikle. Bu kitap o zamanlar, Arjantin bölgesindeki Güney Amerika pampalarında, İspanyolların ünlü generali; Rosas’ın katliamlarını anlatıyor ayrıntılıca. Darwin de tanık oluyor olanlara. Tam Darwin’in gezisine denk düşüyor, generalin oralarda yaptığı katliamlar. Şimdi yazarımız Alan Moorehead anlatıyor arkadaşlar:

“Yerlilere uyguladığı savaş taktiği çok basitti. Salina denilen tuz gölleri dolaylarında yaşayan ve Pampalarda dağınık olarak dolaşan yaklaşık yüzer kişilik olan kabileleri çeviriyor, elinden kaçanları yakalayıp hepsini bir araya topladıktan sonra tümünün katledilmesini emrediyordu. Yerlilerin Rio Negro’yu geçip güneye kaçma şansının da olmadığını söylüyordu. Dost bir kabile ile yaptığı anlaşmaya göre o tarafa giden her kaçak öldürülecekti. Bunu yapmaya hazırlardı, çünkü Rosas onlara kaçan her yerli için kendi kabilelerinden birinin öldürüleceğini söylemişti.

“Darwin’in orada olduğu süre boyunca, saat başı gelen çatışma haberleri ve söylentileri yüzünden kamp sürekli bir karmaşa içindeydi. Bir gün Rosas’ın Buenos Aires yolu üzerindeki ileri karakollarından birinin yok edildiği haberi geldi. Miranda adındaki bir komutana, üç yüz adamla misilleme yapması emredildi. Darwin o sıralarda yakınlardaki Bahia Blanca’daydı. “Geceyi burada geçirdiler. Ordugâhlarından daha vahşi ve daha çılgın bir şey düşünmek olanaksız. Bazıları kendilerinden geçene kadar içti, bazıları akşam yemeği için kesilen hayvanların buharı tüten kanını içti. Sonra da sarhoşluktan kusup hepsini geri çıkardılar. Her yerleri pislik ve pıhtılaşmış kanla kaplıydı.”

“Ertesi sabah baskının yapıldığı yere doğru yola çıktılar. İzleri, gerekirse Şili’ye kadar sürmeleri emredilmişti. İz sürme işinde tam birer uzmandılar. Bin kadar atın izine bakarak kaçının binek, kaçının yük hayvanı olduğunu, hatta nal izlerindeki düzensizlikten, ne kadar yorgun olduklarını saptayabiliyorlardı. Darwin “Bu adamlar dünyanın öbür ucuna gidebilir.” diyor. Sonradan, harekâtın başarılı olduğunu öğrendi. Açık araziden geçen bir grup yerli görülmüş. Miranda’nın adamları da dörtlü hücuma geçmişti. Yerliler toplu bir savunma planlayacak vakit bulamamıştı. Hepsini değişik yönlerde kaçarak kendi başlarını kurtarmaya çalışıyordu. Köşeye sıkıştırılan kaçaklar son derece vahşi oluyordu: Ölmek üzere olan biri saldırganın başparmağını ısırması, gözleri oyulduğu halde ağzından bırakmamıştı. Yaralı olan bir başkası ölü taklidi yapmış, sonra aniden sıçrayarak bıçağıyla bir askerin üzerine çullanmıştı. Bir üçüncüsü bir yandan merhamet dilenirken, öte yandan beline kadar sarılmış olan **bolası gevşetip**, (Bolas bir av silahı arkadaşlar. Boyları fazla uzun olmayan üç-beş tane kayış, her birinin ucuna bir taş bağlanıyor. Ve onlar, birkaç metre uzunluğundaki bir başka kayışa bağlanıyor. Silah bu. Avcı ya da savaşçı, uzun olan kayışı, boş olan ucundan sıkıca tutarak başının üzerinde birkaç kez çeviriyor. Sonra iyice hız almış olan silahı, avının veya düşmanının bacaklarını nişanlayarak fırlatıyor. Ucunda taşlar bulunan kayışlar, av ya da düşmanın bacaklarına dolanarak onun yere düşmesini sağlıyor. Düşen av veya düşmanın da işi kolayca bitiriliyor. Yani haklanıyor. N. Ankut) **saldırgan yanına geldiğinde hücum etmeye hazırlanmıştı. Hemen boğazını kestiler. Sonunda yüz kadar erkek, kadın ve çocuk yakalandı. Casus olarak işe yaramayacak gibi görülen bütün erkekler kurşuna dizildi.** (Dikkat edelim arkadaşlar. N. Ankut) **Kızlardan güzelce olanlar daha sonra askerlere dağıtılmak üzere bir kenara ayrıldı, çirkinler ve yaşlı kadınlar öldürüldü. Çocuklar da köle olarak satılmak üzere götürüldü.**

“Öldürülmeyen tutsaklar arasında özellikle iyi görünümlü, boyları 1,80 metreden uzun, üç delikanlı vardı. (Bakın İkel Sosyalist Toplum insanının yiğitliğine, toplumu için hayatı hiçe sayışına, fedakârlığına arkadaşlar. Eşit, Kankardeşleri toplumunun insanıdır bu! N. Ankut) **Sorgulanmak üzere yan yana dizilmişlerdi. Birinci adam kabilenin geri kalanının nerede olduğunu söylemeyi reddedince vuruldu. Ardından ikincisi. Üçüncüsüne gelince, o da hiç tereddüt etmedi: “Ateş et. Ben bir erkeğim, ölmeye hazırım.” dedi. Bu sahnelerin hiç de yabancı olmayan akbabalar havada daireler çizerek uçuşuyordu.**

“Darwin dehşete düşmüştü, ama bu Hıristiyan askerlerin, kanlarına girdikleri çaresiz paganlardan(Pagan, biliyorsunuz çok tanrılı, puta tapan anlamına gelir arkadaşlar. N. Ankut) çok daha vahşi olduğunu günlüğüne yazmaktan başka yapacağı bir şey yoktu. **Rosas’ın kampındaysa herkes yaptıklarının doğru ve adil olduğundan emindi.** (Darwin söylüyor aşağıdaki sözü. N. Ankut) (...) **Hiç olmazsa kadınlar sağ bırakılabilir dediğinde, “Hayır, bırakamazsınız, çok çabuk ürüyorlar.” cevabını aldı. Kısacası yerliler iğrenç yaratıklardı, farelerden de iğrenç, işte o kadar.”** (agy.)

BARBAR-BARBARLIK NE DEMEKTİR?

Medenin yani sınıflı toplum insanının anlayışı bu arkadaşlar. Biri medeni, Hıristiyan, koltuğunun altında İncil var. Öbürü güya; ilkel, yerli, barbar. İki ayrı sosyal sistem insanının arasındaki fark (kalite farkı) apaçık biçimde görülüyor işte!

Bir de **Barbar** kavramı bilinmiyor bizde, arkadaşlar. Medeni, sınıflı toplum insanı; Barbarı, vahşi, kan dökücü, gaddar, olarak anlatır hep. Medeniler tarafından yazılmış olan felsefi, tarihî, edebî metinlerde Barbar insan hep böyle anlatılır. Halbuki bu anlayış, medenin sözlüğündeki Barbarın tanımıdır. Oysa bilim dilinde Barbar: İkel Sınıfsız Toplum İnsanıdır. Medeniyet insanından çok daha hoşgörülü, merhametli, dürüst, mert, yalan-hile nedir bilmeyen insandır Barbar. Grekçe Barbaros; yabancı anlamına gelir. Köken olarak da oradan türemedir. Eski Grekler, kendilerinden olmayan herkese yabancı diyor. Medenilerse,

oradan aldıkları bu Terimle İlkel Sınıfsız Toplum insanını da kötülüyor. Yani Fransızca'da Pejoratif denen kötuleyici, yerici, küçültücü, aşağılayıcı bir kavram haline getiriyor. Yani, çok olumsuz bir anlam yüklüyor kelimeye. Grekçe kökeninde olmayan, yeni ve bambaşka bir anlam yüklüyor. Aslıyla ilgisi olmayan yeni bir kavram haline getiriyor kelimeyi.

Bunu ne yazık ki, bazı solcu arkadaşlarımız da bilmez. İşte söyleyince de, bize tepki gösteriyorlar. "Ya barbarlık ya sosyalizm" diye slogan yazıyorlar duvarlara bu arkadaşlar. Ben de bunları görünce, duyunca üzüliyorum. Uyarmak, anlatmak istiyorum ama önyargıları o kadar güçlü ki, işte böyle oluyor yani bizi anlamıyorlar. Israrla anlamak istemiyorlar. Yahu, Barbarlık demek; Sosyalizm demek. İlkel Sosyalizm demek Barbarlık. Boşuna asmadık biz Engels'in, Marks'ın resimlerini buraya. Açıp okusalar, bu Ustaların kitaplarını, öğrenecekler Barbar'ın ne olduğunu. Ama ne yapalım, ne yazık ki durum bu.

"Bu baskın sırasında yakalananlar arasında çok güzel iki İspanyol kız vardı. (Yerlilerle birlikte yakalanıyor. N. Ankut) Çocukken yerliler tarafından kaçırılıp büyütülmüşlerdi (bu savaş uzun zamandır devam ediyordu.) Anadillerini unutmuşlardı, davranışları da tamamen yerlilerinki gibiydi. Şimdi kendilerini tekrar uygar yaşama alıştırmak zorundaydılar. Uygar yaşam da, (uygar yaşam ne, bakın arkadaşlar. N. Ankut) büyük olasılıkla Rosas'ın sarhoş ve kaba süvarilerine cariyelik etmek ve yarı kölelik anlamına geliyordu." (agy., s. 94-96)

Bakın, İlkel Sosyalist insan, medenîden iki kızı kaçırıyor. Ne yapıyor?

Kendinden sayıyor. Kardeşi sayıyor, alıp büyütüyor.

Ama medeni ne yapıyor?

Kadınları öldürüyor, sadece çok güzel olanları ganimet olarak alıyor. Hatta kendi ırkından olanları bile cariyeye olarak kendi sarhoş, aşağılık cellâtlarına veriyor. İşte medeni ile ilkel sosyalistin arasındaki fark bu, arkadaşlar. Latin Amerika'da yapılan katliam ve köleleştirmeler, sömürgeleştirmeler aynı anlayışla-yöntemle sürüp gidiyor.

YANKEELERİN ADALETİ, VİCDANI, İNSANLIĞI...

Peki Kuzey Amerika'da neler oluyor?

Kuzey Amerika'da biliyorsunuz arkadaşlar, yerlileri çiçek hastalığından (O zamana kadar Yeni Dünya'da yok, görülmemiş. Eski Dünya'nın hastalığı. O yüzden bağışık değil yerlilerin bedenleri) öldürmek için, güya yardım görünüşü altında, çiçek virüsü bulaştırılmış battaniyeler veriyorlar ya da atıyorlar. Ve çiçekten kırılıyor yerli halk. Ayrıca av hayvanlarını, bizonları öldürüyorlar. (Yerliler onları avlayıp geçiniyorlardı. Üstelik çok da özenli davranıyorlardı bu av işinde. Sadece ihtiyaçlarını karşılayacak kadarını avlıyorlardı. Sürülerin gerisine bir zarar vermiyorlardı. Tabii bu sürüler evcil değil, yabandı.) Yani Beyazlar, Kızılderililer'i aç bırakıp öldürmek, katletmek, soykırıma uğratmak amacıyla onların besin kaynakları olan av hayvanlarını öldürüp neslini ortadan kaldırıyor, yok ediyorlardı. Şimdi bu (Beyazların hayvan katliamı yapmaları) sadece bizim, biz devrimcilerin soyut bir iddiası değildir. Birkaç satırla da olsa bunu gösterelim. Larousse, **Büyük Larousse**, çoğumuzun evinde olan ansiklopedidir. Ve Fransız kaynaklı veya kökenli diyelim. Türkiye'deki hazırlayıcılarının da, bir kısmını tanıyorum. Burjuva, küçükburjuva aydınlarıdır bunlar. Marksist-Leninist bir arkadaş içlerinde yok.

Burada bizon maddesinin bir bölümünde anlatılıyor yapılanlar. Latin Amerika Bizonu paragrafında:

"Yerel olarak buffalo adı verilen Amerika bizonu göçmendir; geniş çayırları dolduran milyonlarca Amerika bizonu, iki yüz yıldan kısa bir süre içinde, Kızılderili halkları aç bırakmak ve sayılarını azaltmak amacıyla başlatılan yok etme kampanyası sonucu hemen hemen bütünüyle ortadan kaldırılmıştır. Yaşamayı başaran bireylese ulusal parklarda koruma altına alınmıştır." (agy., C. IV, s. 1723)

İşte Yankeelerin adaleti, vicdani, insanlığı bu, arkadaşlar!

Meyve ağaçlarını kesiyorlar. Irak'ta da aynısını yapıyorlar. Hiroşima'ya bomba atarken de aynısını yaptılar. Vietnam'da, Kore'de de aynısını yaptılar. Şimdi bir de diyorlar ki; biz özgürlük götürüyoruz, demokrasi götürüyoruz. Büyük Ortadoğu ve Genişletilmiş Kuzey Afrika Projesi var, arkadaşlar. Bizim Kasımpaşalı Kazma da diyor ki, biz de bunun içindeyiz. Destekliyoruz, bu projeyi. Yine bazı uyurgezer, dünyadan bîhaber generaller de destekliyoruz, diyorlar. Allah bunlara, akıl fikir versin!

Yahu senin ne hakkın var, bu halkları gelip vurmaya, öldürmeye, katletmeye?..

Şimdi Fidel'in de dediği gibi, bu haydutların tarihi, yerli halkın katledilme, yok edilme tarihiyle eşittir. Ona denk düşer.

Yine kendi kaynaklarından birkaç paragraf okumak istiyorum. Elimdeki kitap "**ABD Tarihi**" adını taşıyor. Amerikalı iki Tarihçi tarafından yazılmış. Ve "**Tarih Dergisi Doğu-Batı**"da yayımlanmış. Türkiye'nin ciddi tarih dergisidir bu, bazı arkadaşlarımızın bildiği gibi. Ve üzerinde de yine yerli halkın bir üyesinin, bir Kuzey Amerika Yerlisinin resmi var.

Önce kitabın yazarları hakkında kısa bir tanıtım yapalım:

Kitabın içeriğinden de açıkça anlaşıldığı ve onu Türkçe'ye çeviren Halil İnalıcık'ın net bir şekilde belirttiği gibi, ABD'li bu iki Tarihçi; günümüzde, "**Medeniyetler Çatışması mı?**" adlı makalesi ve kitabıyla bir anda dünya çapında üne kavuşan, ABD Emperyalizminin içte savunucularından-akıl hocalarından olan ABD Yahudisi, strateji ve siyaset bilimci Samuel Huntington'un, 1950'li yıllardaki benzerleridir. Bunlara göre ABD, çıkarlarını savunmak daha doğrusu elde edebilmek için tüm dünyayı askeri güçle sindirmelidir. Amaçlarına her yolu kullanarak ulaşmalıdır. Buna hakkı vardır. Sözü uzatmayalım, bunlar, 1991 sonrasında (Sosyalist Kamp'ın çöküşünden sonra), dünyayı babasının çiftliği olarak gören ve aşağılık amaçlarına ulaşmak için mazlum milletlere karşı, genel-topyekûn bir saldırı başlatan ve yüreksiz, çakal Baba ve Oğul Başkan Bush'larla, Tony Blair'lerle aynı kafadadır, aynı anlayışa sahiptir. Bunlara, günümüz sosyal bilimcilerince **Neo Conlar** denmektedir. Burjuva sosyal bilimcilerinin bugünkülerden biraz daha namuslu olduğu 1960'lı yıllarda, Neofaşist denirdi bu anlayıştaki insanlara. Bunlar; Hitler, Mussolini, Franco ve benzerlerinin günümüzdeki temsilcileridir. Aralarındaki tek fark, eskilerin daha kaba ve daha açık, yenilerinse, daha hin, daha düzenbaz oluşudur...

Böylesine şoven, gerici ve emperyalist ABD'li Tarihçiler bile, açık bir anlatımla olmasa da, kaçamak bir yöntemle, anlatımla da olsa, Kızılderililer'e yaptıkları zulmü ve soykırımı anlatmaktan, ifade etmekten kendilerini alamamışlar. Tabii tümünden inkâr edemezlikleri de var yapılanları. Böyle yapsalar, Tarih diye yazdıkları kitabın hiçbir ciddiyetinin olmayacağını da biliyorlar bu yazarlar. O yüzden, yapılanı yarım ağızla da olsa kabul ve itiraftan geri durmuyorlar.

Şimdi yazdıklarını görelim:

"KIZILDERİLİLER'LE SAVAŞLAR

"Sınır adamlarının disiplin altına girmez karakteri, özellikle Kızılderililer'le ilişkilerinde kötü sonuçlar doğurdu. Onlar, antlaşmaları çiğneyerek daima Kızılderililer'in topraklarına saldırdılar. Kızılderililer'in gıda ve giyeceklerini sağlayan av hayvanlarını imha ettiler ve birçokları gözüne çarpan herhangi bir Kızılderili'yi öldürmeye hazırды. Kızılderililer kendilerini savunmaya kalkışınca, bunun arkasından savaş gelirdi." (Allan Nevins-Henry Steele Commager, ABD Tarihi, s. 181)

Görüldüğü gibi ABD'li tarihçiler de, Kızılderililer'e yapılan canavarlığı-soykırımı kabul ediyor ve dile getiriyor. "**En iyi Kızılderili, ölü Kızılderili'dir**", cümlesinin, o zamanların ABD'sinde bir özdeyiş biçiminde tekrarlandığını dolaylı biçimde de olsa onaylıyor bu Tarihçiler de. Kızılderililer'i yok etmek için, onların yaşam alanlarını yok ettiklerini yazıyorlar. Topraklarını ellerinden aldıklarını, beslenmelerine yarayan meyve ağaçlarını kestiklerini, av hayvanlarını toptan öldürdüklerini itiraf ediyorlar.

Aralarındaki savaşların da kendi saldırganlıkları yüzünden, imha siyaseti izledikleri için ortaya çıktığını, Kızılderililer'in bu savaşlarda yalnızca kendilerini savunduklarını kabul ve itiraf ediyorlar.

Yalnız, bütün bu zalimane işlerin sorumluluğunu büyük ölçüde "Sınır adamlarının" üzerine yıkıyorlar. "Sınır adamlarının disiplin altına girmez karakteri" yüzünden bu canavarlıkların yapıldığını iddia ediyorlar. Böylece de ABD'yi önemli oranda aklayıp geçiyorlar. Devletin bu işte pek bir sorumluluğu yoktur, demeye getiriyorlar sözü. Amerikan devletini savunmanın ne düzenbazca bir yolu değil mi?

"Sınır adamları disiplin altına gir"seymiş, bu acı olaylar olmayacakmış, Tarihçilere göre. Peki, o zaman Kızılderililer'in yaşadığı, onlara ait olan koca ülke nasıl işgal edilecekti?

Bu imha ve işgal siyaseti, devletçe hazırlanan ve uygulanan bir işti. O bakımdan sorumluluk devletindir. "sınır adamları" da çıkarlarıyla uyduğu için bu zalimce işte severek görev almışlardır.

ABD'li Tarihçiler, yukarıdaki sözlerinin ardından, şöyle diyerek Kızılderililer'i suçlama yoluna giderler. Yani yukarıda söylediklerini sulandırmak, bozmak isterler:

"Şüphesiz Kızılderililer de çoğu zaman saldırgandı. Fakat beyazların Batı'ya önüne geçilmez şekilde ilerlemeleri, birçok çarpışmanın temel nedeniydi." (agy., s. 181)

Gördüğümüz gibi, yukarıdaki art arda yazılan iki cümle bile birbiriyle çelişmektedir. "Beyazların Batı'ya önüne geçilmez şekilde ilerlemeleri" yani Kızılderililer'in Topraklarına adım adım ilerleyerek el koymaları varsa-olmuşsa, Kızılderililer'in, bu saldırı ve işgale karşı kendilerini ve Topraklarını (yaşam alanlarını) ya da vatanlarını savunmaları en temel, en meşru hakları değil midir? Öyleyse, bu savaşlara girdiler diye Kızılderililer'i suçlamak, vicdansızlık, ahlâksızlık değil midir?.. Üstelik o mazlum halk o güne dek hiç boyunduruk görmemiş. Yiğit, adil savaşçılar onlar...

Devam eder Tarihçiler:

"En korkunç savaşlar, Güney'de Andrew Jackson'un kanlı bir zafer kazandığı Creekler'le, Florida bataklıklarında Seminoller ve Indiana'da Tecumesh'in taraftarlarıyla yapılan savaşlardı.

"Genç Abraham Lincoln, çok sert bir savaş olan Black Hawk Savaşı'nda genç bir yüzbaşıydı." (agy., s. 181)

KÖLELİĞİ KALDIRAN ABRAHAM LINCOLN BİLE ÜNÜNÜ KIZILDERİLİ KATLETMEYE BORÇLUDUR

Abraham Lincoln, Kızılderililer'e karşı savaşmak üzere kurulan orduya gönüllü olarak yazılmıştır. Ve önderlik yeteneğini bu savaşlarda göstermiştir. New Salem'li askerler onu komutan seçmişlerdir, başarılarından dolayı. Yani Kızılderililer'i, yönettiği askerlere çok hırslı biçimde katlettirdiğinden dolayı, askerlerin oyuyla terfi ettirilmiştir A. Lincoln. Demek istediğimiz, onun da elleri masum insanların kanına bulanmıştır.

A. Lincoln, edindiği askeri ünü, kariyeri, savaştan sonra yani Kızılderililer'in işi bitirildikten, soykırım büyük ölçüde tamamlandıktan sonra, siyasi kariyere dönüştürmeyi de çok iyi bildi...

1834'teki seçimlerde millet meclisine girmeyi başarır A. Lincoln. 1860'ta da Cumhuriyetçi Parti'den ABD Başkanlığına seçilir. 16'ncı ABD Başkanı olur. Köleliğe karşıdır. 1861-65 yılları arasında yapılan Amerikan İç Savaşı'nda, köleliği kaldırmak için mücadele eden Kuzeyliler'i yönetir. Savaş, bilindiği gibi 1865'te Kuzey'in zaferi (tabii kölelik taraftarı Güney'in de hezimetiyile) sonuçlanır. Ve ABD'de kölelik kaldırılır.

A. Lincoln, 14 Nisan 1865'te, gece 22.30'da bir tiyatrodan oyun izlerken, locasının arkasından ateş eden Güneyli bir tiyatro oyuncusu tarafından başından vurularak öldürülür. 56 yaşındadır öldürüldüğünde. Babası marangozdur. Yani bir halk çocuğudur. ABD'de köleliği kaldıran Başkan'dır. 5 ABD dolarlık banknotların ve 1 sentlik madeni paraların üzerinde

resmi vardır. Bazı tarihçiler tarafından, ABD'nin G. Washington'dan sonra gelen en büyük-
ünlü Başkanı olarak kabul edilir.

Fakat işte görüldüğü gibi, o bile çok "başarılı" bir Kızılderili katliamcısıdır. Siyasi
kariyerinin ve başarılarının ilk basamaklarını bu katliamlar sayesinde tırmanabilmiştir. Bu
katliamlara borçludur. Varın gerisini siz tahmin edin...

ABD'de Kızılderili öldürmek, insana ve ürünlere zarar veren böcekleri öldürmek kadar
doğal ve gerekli kabul edilir-karşılanırdı.

Tarihçilerimizi okumaya devam edelim biraz daha:

**"Black Hawk'ın kabilesi adına bazı sözcüler, Sauk ve Fox Kızılderilileri'i,
hükümete elli milyon dönüm kadar bir arazi üzerindeki haklarını bırakmışlardı.
Kabilenin reisi ve büyük bir bölümü geri çekilmeyi doğru bulmadılar."** (agy., s. 181)

"Kabilenin reisi ve büyük bir bölümü" bu aşağılık işe karşıysa, geriye ne ya da kim
kalır? Tarihçiler'in "bazı sözcüler" diye adlandırdığı kişiler eğer gerçekten var idiye, onlara
bিরer hainden, satılmıştan başka ne ad verilebilir? Gördüğümüz gibi burada Tarihçiler'in bir
düzenbazlığıyla daha karşılaşmış oluyoruz.

Devam edelim okumaya:

**"Bir tehdit karşısında Black Hawk, Illinois'deki mısır topraklarından Missisipi
nehrinin batı kıyısına çekildi. Fakat kabilesi açlık çekti ve ertesi bahar Wisconsin'deki
dost Winnebagos'larla birleşmek ve orada mısır yetiştirmek üzere nehri tekrar geçtiler.
Dostça niyetlerinin anlaşılacağı hakkında çocukca bir inançları vardı.** (Kendileri iyi
niyetliydi çünkü, bu sebepten herkesi öyle görüyorlardı. N. Ankut) **Fakat beyazlar onlara
karşı derhal saldırıya geçtiler. Black Hawk geri çekildi ve barış teklifleri yaptı. İki bin
milis askeri bunu bilmezden geldi.** (Onların amacı canavarlık, soykırım yapmak çünkü. N.
Ankut) **Onun umutsuz adamları, Güney Wisconsin içinden tekrar Missisipi'ye
sürüldüler. Fakat nehri geçerlerken(ünlü Missisipi Nehri'dir söz konusu olan. N.
Ankut), erkek, kadın, çoluk çocuk merhametsizce kılıçtan geçirildi. Milis askerlerinden
birinin yazdığına göre, "Vahşi düşmanlara mensup olsalar bile yaralı ve dayanılmaz
acılar içinde kıvranan küçük çocukları izlemek korkunç bir şeydi.** (Savaşan askerlerden
biri yazıyor arkadaşlar bu satırları. Ve bu katliamlar sonunda arkadaşlar, Kuzey Amerika'da,
özellikle de ABD'nin egemen olduğu topraklarda, Kızılderililer'in varlığı eser miktara
indirildi. Bugün var olan bizonlar gibi, belli topraklarda turistlere seyrettirilmek üzere
varlıklarını sürdürmelerine izin veriliyor. Bu hale getirildiler. N. Ankut) **Burada sınır
adamını en kötü halinde görüyoruz."** (agy., s. 182)

Sınır adamıyla birlikte askerler de aynı katliamı yapmıyor mu? Devletin bu işte suçu
yok mu? Dedik ya Burjuva Tarihçiler namussuzdur diye...

Gündüz Vassaf'ın, yukarıda sözünü edip, aktarma yaptığımız kitabı şu satırlarla başlar:

"11 yaşında Amerika

**"Oturma odamızın penceresinden bakınca ilk göze çarpan, vilayet binasının altın
kubbesi. Şehrin küçük tepesine kurulmuş kırmızı tuğlalı binanın üçüncü katında
kiracıyız. Ufukta, sonbahar renklerine bürünmüş, ismi Kızılderililer'den kalma,
Merrimack Nehri'nin aktığı vadi. "En iyi Kızılderili ölü Kızılderili'dir" demişler,
Amerika'nın ilk sakinlerini sürmüşler, katletmişler, isimlerine dokunmamışlar. Dağ,
taş, tepe, Kızılderili adları. Doğu Anadolu'da köy, kasaba, İstanbul'da mahalle isimleri
değiştirilerek tarih unutturuluyor. Burada tarihsizleştirerek tarihi unutturuyorlar.
İsimlerin yeni anlamlarıyla geçmişi anlamsızlaştırıyorlar. Soykırımı uğratılan
Cheerokee, otomobil markası; beş millete bölünmüş Iroquis'ları 16. yüzyılda tek bir
devlette birleştiren Hiawatha, Boğaz'da seyreden ABD Başkonsolosu'nun teknesinin
adı; Irak işgali öncesi Mezopotamya'yı yerle bir ettikleri füzeler Tomahawk; Apache,
askeri helikopter, beyazların Boston dediği Shawmut, banka."** (agy., s. 24)

Yerli Halkın (Kızılderililer'in) soykırımı, en acımasız ve insanlık dışı biçim-yöntemlerle yapılıp bitirildikten sonra, artık iş onların verimli Topraklarına (Vatanlarına) babalarından miras kalmış çiftlik gibi kurulmaya-oturmaya gelmişti. Bu altın değerindeki verimli ve doğal zenginliklere sahip topraklar, gerçek sahiplerinden, tıpkı "Süne zararlısı" ve benzerlerinden arındırılırcasına arındırılmıştı, temizlenmişti.

Bu yeni işi yani işgal edilerek ele geçirilen Topraklar üzerinde neler yapıldığını görmek için, yeniden ABD'li Tarihçiler'imize dönelim:

"Doğu'daki Kızılderililer'in, uzun zamandan beri beyazlar tarafından iskânı imkânsız sanılan Mississippi nehri ötesindeki Büyük Ovalara (*Great Plains*) toptan nakledilmesi fikri, Monroe zamanında resmen kabul edildi ve Jackson zamanında güçlü bir şekilde izlenildi. Kongre, Başkana Kızılderililer'e ait eski toprakları Batı'daki topraklarla değiştirme yetkisini verdi. Başlangıçta Kanada'dan Texas'a kadar uzayan bir Kızılderili ülkesi (Indian Country) meydana getirildi. Kuzey Kızılderililer'i fazla güçlüğe uğramaksızın bu bölgeye nakledildi. Fakat kabilelerin daha kalabalık ve kuvvetli oldukları Güney'de Kızılderililer, inatçı bir direniş gösterdiler ve bunun sonucu çok ağır oldu. *Beş Uygur Kabile* adı altında toplanan Creek, Choctaw, Chickasaw, Cherokee ve Seminoller kendi yurtlarını seviyorlardı. Bunlardan çoğu, özellikle Creek ve Cherokee'ler tutumlu çiftçiler olmayı öğrenmişler, iyi evler inşa etmişler, koyun sürüleri edinmişler, un değirmenleri yapmışlar ve çocuklarını misyoner okullarında okutmuşlardı. Topraklarına sonuna kadar yapışıp kaldılar, bir kısmı yerlerinden zorla çıkarıldı. Büyük bölümü, arabayla ve yaya olarak göçen bu halk, açlık, hastalık ve açıkta kalmaktan perişan oldular ve çoğu da öldü. Bununla beraber, 1840'a kadar Mississippi'nin doğusundaki bütün Kızılderililer yeni yurtlarına götürülmüşlerdi.

"Bu nakil işi Mississippi vadisinin, ülkenin bu en zengin ve seçkin bölümünün tamamen nüfuslandırılmasını kolaylaştırdı. Wisconsin, Mississippi'nin doğusundaki bu son eyalet, Birliğe 1848'de kabul edildi. Bundan önce nehrin doğusunda bir dizi eyalet kurulmuştu. Zira Missouri'nin 1821'de birliğe girişinden sonra, Arkansas 1836'da, on yıl sonra da Iowa bir eyalet oldu. Minnesota arazisi ise 1849'da örgütlendirildi. Büyük ölçüde Batı'da aşırı gelişimin bir sonucu olan 1837 krizi ilerlemeyi kısa bir süre için durdurdu. Orak makinesinin mucidi olan Cyrus H. McCormick, Chicago'da 1847'de bir fabrika kurdu ve Batı bozkırlarını hububatla örtmeyi kolaylaştıran makinelerini çıkarmaya başladı. Demiryolu yapımı başladı ve kısa zaman içinde düz arazide bir yol şebekesi ortaya çıktı. 1854'de Chicago'ya günde yetmiş dört tren geliyordu. Bu merkez daha o zaman dünyanın en büyük hububat pazarı olmakla övünüyordu. Aynı yıl, Galena ve Chicago demiryolu Iowa'ya ayda üç bin göçmen taşıyor ve başka binlerce insan da oraya kötü yollardan seyahat ediyordu. Almanlar, İskandinavyalılar ve Britanyalılar yukarı vadinin dolmasına yardım ettikleri gibi, Texas ve Arkansas'ta da yurt edindiler. 1854'te bir İngiliz gözlemci, uzak Minnesota'da St. Paul'u, dört beş oteli, yarım düzine iyi inşa edilmiş kilisesi, yılda üç yüz buharlı geminin uğradığı rıhtımları, "ara sokaklarla güzel caddeleri, birlik içinde herhangi bir yer kadar iyi mal tedarik eden dükkânları, yüksek tuğladan depo binaları ve mağazaları" ile yedi-sekiz bin nüfuslu bir şehir olarak bulunca hayrete düşmüştü. Batılı yeni liderler, 1850'den önce ünlü kişiler olmuşlardı, Bu arada Illinois'de Stephan A. Douglas ve Abraham Lincoln'ü, Missouri'de David R. Atchison'u, Mississippi'de Jefferson Davis'i ve Lone Star State (Texas)'de Texas bağımsızlık savaşı kahramanı Sam Houston'u sayabiliriz."(agy., s. 182-183)

Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu alçakların tümünün bedenleri de ruhları da masum Kızılderili Halkın kanına bulanmıştır.

Bu konuda, daha pek çok aktarma yapabilir, örnekler verebiliriz. Ancak buna gerek yoktur sanıyoruz. Sözlerimizin bu konuya ilişkin olan bölümünü, “Darwin ve Beagle Serüveni” adlı kitabın yazarı, Alan Moorehead’in şu satırlarıyla bağlayalım:

“Yerliler anlatıldığı gibi aşağılık yaratıklar olmanın tam tersine, gülyüzlü, hoş, mızrak atmada ve iz sürmede övgüye değer hünerleri olan kişilerdi. Geleceklerinin pek iç açıcı olmadığını da iyi biliyordu. (Kastedilen Darwin’dir. N. Ankut) Yazdıkları Kaptan Cook’un görüşlerini yansıtıyor: “Avrupalıların ayak bastığı her yerde ölüm yerlileri kovalıyor.” Sayıları şimdiden hızla azalıyordu. Kendi ülkelerinde yabancı durumuna düşmüş, toplum dışı kalmışlardı.” (agy., s. 186)

Kaptan Cook ve Darwin’in, bu gerçeğe uygun değerlendirmesi, hem Amerika’yı, hem Avustralya’yı hem de Afrika’yı yani oraların yerli halkını kapsamaktadır.

KUZEY ve GÜNEY’DE YAPILAN KATLIAMLAR ARASINDA FARK VARDIR

ABD ve KANADA’da yapılan Kızılderili katliamlarıyla, Latin Amerika’da (Meksika, Orta ve Güney Amerika’yla Karayib ülkelerinden oluşur) yapılanlar arasında önemli bir fark vardır. Kuzey’de (ABD ve Kanada’da) tam bir soykırım uygulanmıştır, Yerli Halk üzerinde. Bugün buralarda yaşayan Kızılderililer, birkaç Rezerve (ayrılmış, saklanmış) bölgede yani Toplama Kampı benzeri yerlerde toplanmış bulunmaktadır. Bu küçük gruplardan oluşan Kızılderili toplulukları, turistlere, hayvanat bahçelerinde, kafesler içindeki hayvanlar gibi seyrettilmektedir.

Bu çaptaki, kazıyıcı, tümünden yok edici bir soykırım Latin Amerika’nın sadece iki bölgesinde oldu. Bunlar Karayib Ülkeleriyle, Arjantin-Uruguay’dır. Buralarda Kuzey’dekine yakın bir katliam yapılmıştır. Mesela Arjantin’de, bu bölgeye Beyazlar adım attığında üç milyon civarında olan Kızılderili Halkın sayısı 1914’te elli üç bine, 1956’daysa daha azalarak otuz bin kişiye kadar indirilmiştir, düşürülmüştür.

Arjantin’de nüfusun yüzde 98’i Beyazlardan (İspanyol, Portekizli ve İtalyan göçmenlerden, daha doğrusu işgalcilerden-sömürgecilerden-onların torunlarından) oluşur. Geri kalanıysa, Siyahlardan, çok az sayıdaki Kızılderililer’den ve Melezlerden meydana gelir.

Karayibler’in en büyük Adası ve Ülkesi olan **Küba**’da, Yerli Halk, katliamlar ve Beyazların getirdiği virütik hastalıklar sonucunda yok olma sınırına getirilmiştir. Bu ülkede, nüfusun yüzde 55’i Zencilerden, köle olarak kullanılmak üzere Afrika’dan getirilen bir başka mazlum Yerli Halktan oluşur. Geri kalanıysa, yüzde 30 Beyazlar ve yüzde 15 oranındaki Melezlerden oluşur.

Bir diğer Karayib Ülkesi **Haiti**’de nüfusun yüzde 90’ını Siyahlar, geri kalanıysa Beyazlar ve Melezler meydana getirir. **Dominik Cumhuriyeti**’ndeysen nüfus, yüzde 68 oranında Melezler, yüzde 19 Siyahlar ve yüzde 13 Beyazlardan meydana gelir.

Jamaika, Bahama Adaları ve Porto Rico’da da benzer bir nüfus yapısı vardır.

Karayibler’de, gördüğümüz gibi Siyahlar ve Melezler nüfusun ezici çoğunluğunu meydana getirir. Bu yapı, az sayıdaki Beyaz işgalcinin, Yerli Halkı soykırıma uğrattıktan sonra, kendilerine kalan verimli toprakların işlenmesi için, Afrika’nın Siyah insanlarını buralara köle biçiminde getirmiş olmaları sonucunda oluşmuştur.

Düşünebiliyor musunuz, iki mazlum halk zulme ve katliama uğrattılıyor, Beyazlar tarafından. Amerika’nın gerçek sahibi olan Kızılderililer öldürülerek yok ediliyor. Gasp edilen arazilerde çalıştırılmak için de Afrika’nın Siyah Halkı tutsak edilip köleleştirilerek Amerika’ya getiriliyor. Özgür yerli Kızılderili Halkın ortadan kaldırılmasıyla boşalan yerler, tutsak edilip köleleştirilmiş Siyah insanlarla dolduruluyor. Üstelik de katledilen ve köleleştirilenlere, **“Vahşi”**, **“İlkel”** adı veriliyor. Bu zulmü uygulayanlara da **“Medeni Beyazlar”** deniyor. Tabii bu nitelemeleri-adlandırmaları yapanlar Beyazlar’ın kendileridir. Kimin vahşi, kan dökücü-içici, zalim olduğuna artık siz karar verin...

Tekrarlayalım ki, bu her iki mazlum Halk da o zamanlar İlkel Sosyalist Toplum düzeninde yaşamaktaydı. Yani eşit, özgür, adil, hoşgörülü, yalan, hile, korku nedir bilmeyen Sosyalist insanlardı bunlar. Bir başka deyişle Barbarlardı...

Söylediğimiz gibi, aynı olay Kuzey’de, ABD’de ve Kanada’da yaşandı.

Bugün ABD’de nüfusun yüzde 12.9’unu Siyahlar oluşturmaktadır.

Unutmayalım ki, bu ülkede Siyahlar, 1960’lı yıllarda bile Beyazlarla, aynı okullara gidemiyorlar, aynı otobüslere binemiyorlardı. Bu durum ırkçı yasalarla belirlenmişti. Kaldı ki, bugün böyle yasalar kaldırılmış olsa bile ırk ayrımcılığı çok katı biçimde sürmektedir ABD’de. Siyah ve Beyaz mahalleleri birbirlerinden keskin sınırlarla ayrılmıştır. Ekonomik plandaysa (alandaysa) Siyahların aşağılanması yine aynı yoğunlukta (katılımda) sürmektedir. Tabii siyasi planda da. Velhasıl toplumcul hayatın her alanında Siyahlar, ABD’de aşağılanmakta, yasal olarak olmasa da fiiliyatta bir nevi köle statüsünde tutulmaktadır.

ABD’deki yerli Halklara, 1992 rakamlarına göre; nüfusça yalnızca yüzde 0,8’lik bir orana sahiptir. Bu nüfus da, ABD’nin sonradan ele geçirdiği Alaska’nın yerli Halkları olan Eskimolar, Aleutlar ve Alaska Kızılderililer’yle, ABD’nin diğer eyaletlerinde yaşayan Kızılderililer’den oluşur.

Alaska adı da zaten Aleutlar’ın dilindedir ve “Büyük Ülke” anlamına gelir. Gerçekten de Alaska büyüktür. Türkiye’nin iki katı yüzölçümüne sahiptir.

Alaska, 1741’de Rus Çarı Büyük Petro adına keşif gezisine çıkan Danimarkalı Kâşif Vitus Bering tarafından keşfedilmiştir. Anlaşılacağı gibi Asya’yla Amerika arasındaki Boğaz’a da adını veren kâşiftir bu.

ABD, Alaska’yı, 1867’de, Rus Çarı’ndan 7.200.000 altın dolara satın almıştır. Daha doğrusu Çar satmıştır ABD’ye.

Doğal hayat, yaban hayvanlar ve yeraltı kaynakları açısından son derece zengin olan bu bölgenin kıymetini, Çar’ın ve çevresindeki vurguncu, külah kapıcı dalkavuk takımının Feodal kafası anlayamamış, bilememiştir.

Bu arada şunu da belirtelim: ABD, ülkesinde çıkardığı petrolün dörtte birini Alaska’dan elde etmektedir.

Kanada’nın da nüfusça yüzde 3.38’ini Yerli Halklar oluşturmaktadır. Burada da Yerli Halk, bu derece azaltılıncaya kadar katledilmiştir.

LATİN AMERİKA’NIN KARAYİB ÜLKELERİYLE, ARJANTİN-URUGUAY’DA YAPILAN ACIMASIZ SOYKIRIMIN SEBEPLERİ

Latin Amerika’nın Karayib Ülkeleriyle, Arjantin Uruguay’da yapılan kazıyıcı soykırım bizce şu üç sebebe dayanmaktadır:

1- Buraların, Beyazlarca ilk çıkılan, ele geçirilen (işgal edilen) topraklardan olması,

2- Bu ülkelerin tarım ve hayvancılığa, dolayısıyla da yerleşime çok elverişli bir coğrafyaya sahip olması, (Nitekim Arjantin’in güneyinde yer alan Patagonya, çöl oluşundan dolayı yaşamaya elverişli değildir. Bu yüzden Yerliler’ce de Beyazlar’ca da yerleşim için tercih edilmemiştir.

3- Bu ülkelerin, Latin Amerika’nın diğer bölgelerine kıyasla daha düz, ulaşım-gidiş geliş daha elverişli bir doğa yapısına sahip olması.

Bölgeye yerleşmeye gelen Beyazlarla topraklarını korumak isteyen Kızılderili Yerli Halk arasında kanlı savaşlar oldu. Bu savaşlarda, İspanyol, İtalyan ve Portekizli işgalcilerin ateşli silahları karşısında yenilgiye mahkûm olan Yerli Halk, çaresiz kalınca, kısa sürede varıp, içine sığınıp, gizlenebileceği, böylece de canını kurtarabileceği balta girmemiş ormanlar ve korunaklı sarp dağlar bulamıyordu buralarda. Yüksek, sarp And Dağları çok uzaklarda, Şili sınırına yakın yerlerdeydi. Oralara istendiği anda ulaşamıyordu. Bu yüzden Beyazlar, kendilerine ok-yayla, baltayla, mızrakla, bolasla karşı koymaya çalışan mazlum Yerli Halkı, Arjantin Pampaları’nda kolayca yakalıyorlar ve acımasızca imha edebiliyorlardı.

Aynen C. Darwin'in anlattığı gibi... **Pampa** kelimesi de Kızılderili dilindedir. Bol ot yetişen, hayvancılığa elverişli bozkır anlamına gelir.

ABD, Kanada, Karayibler ve Arjantin'de Kızılderililer'in katliamlarla yok edilmeleri yüzyıllarca sürdü. Hatırlanacağı gibi C. Darwin, Latin Amerika'yı da kapsayan, bu vesileyle de söz konusu soykırımı tanık olduğu araştırma gezisine 1831'de çıkmıştır. Darwin'in de anlattığı gibi bu soykırım o yıllarda da olanca acımasızlığıyla ve şiddetiyle sürdürülmektedir. Bu iğrenç canavarlık, 19'uncu Yüzyılın ikinci yarısında tamamlanmıştır...

KIZILDERİLİ SOYKIRIMININ SON HALKASI: WOUNDED KNEE (YARALI DİZ) KATLIAMI

ABD'de, direnen son Kızılderili kabilesi Sioux'lar üzerine, Wounded Knee (Yaralı Diz) denen yerde bir askeri birlik topçu ateşi açar. Mazlum insanlar, güçlü top mermileriyle parça parça edilir. 1890 yılında yapılır bu son katliam da...

"1890'da Yaralı Diz (Wounded Knee) Sioux katliamı Kızılderililer'in sembolik olarak özgürlüğünün sonu oldu. Her şey Kızılderililer arasında Beyaz Adamı topraklarından kovacak bir kurtarıcının geleceği inancının doğuşuyla başlar. Bu inancın ortaya çıkardığı Hayalet Dansı gittikçe yaygınlaşır. Amerikan Hükümeti Hayalet Dansı'ndan korkarak orduyu Kızılderililer'in üstüne salar. Yaralı Diz'de bulunan 350 kadın, erkek ve çocuktan yaklaşık 300'ü öldürüldü. Katliamı yaşayan Kara Geyik, o gün bir başka şeyin daha öldüğünü söyler:

"O zaman kaç kişinin öldüğünü anlayamadım. Şimdi kocamışlığımın şu yüksek tepesinden gerilere baktığımda, yerde birbirleri üzerinde yığılı duran boğazlanmış kadınları ve çocukları hâlâ o genç gözlerimle görebiliyorum. Ve orada, o çamurun içinde bir şeyin daha öldüğünü ve o kar fırtınasına gömüldüğünü görebiliyorum. Evet bir halkın düşü öldü orada..."

Wounded Knee Katliamı (Soykırımı) sorumlularından olan Amerikalı Binbaşı John Vance Lauderdale, 1890 yılında yaptığı toplu katliamı, şöyle savunuyordu:

"(...) Rahatsızlıktan kurtulmak için yeryüzünün bütün Kızılderililer'i (yerlileri) kesinlikle öldürülmektedirler.

"Bunlar kırsal kesimde yaşayan korsanlardır, yeryüzü için iyi varlık değiller ve zamanında yeryüzünden gitmeleri **Medeniyet'in iyiliği için** gereklidir..."

Bush'a ne kadar da benziyor, değil mi? Tam Bush'a yakışan bir ata... Ya da tersinden bakarsak Bush, tam bu ataya layık bir torun. Bush böyle bir ataya sahip olduğundan dolayı ne kadar övünse yeridir.

Dikkat edersek Bush'un da dünyanın mazlum halklarına bakışı aynen böyledir...

Bu son Katliamdan geriye kalan çok az sayıdaki Yerli Halkın önderleri, artık direnmenin ölümden ve yok oluştan başka hiçbir şey getirmeyeceğini netçe görürler ve kabul ederler.

16'ncı Yüzyılın hemen ilk yıllarında başlayan işgallerle birlikte ortaya çıkan başkaldırı, isyan ve direniş hareketi, ortalama 390 yıl sonra ABD topraklarında son bulmuş olur. Zaten ortada gerçek anlamda bir Yerli Halk da kalmaz...

Karayibler ve Arjantin'de de soykırım süreci, aşağı yukarı o Tarihlerde tamamlanmış olur.

Darwin'in gözlemlerinden ve yazdıklarından da anlamaktayız ki, Avustralya ve Yeni Zelanda'da Yerli Halkın soykırımı daha önce, Darwin'in gezi yaptığı 1830'lu yıllardan önce tamamlanmıştır. Dolayısıyla da direnişler dönemi kapanmıştır...

Avustralya'da da ABD'dekine benzer bir soykırım yapılmıştır. 7.700.000 km²'lik koca kıtada, bugün 50 bin civarında Yerli kalmıştır. Oysa 1788'de 300.000 Yerli insan yaşıyordu bu kıtada. Enteresandır, aynı anda yani 1788 Ocağında, 800'ü mahkûm olmak üzere toplam 1500 kişi taşıyan ilk İngiliz yerleşimci gemisi Avustralya kıyılarına yanaşır. Bunlar, ilk Beyaz işgalcilerdir. 1801'de bile Beyaz işgalci sayısı 5945'tir. Bugünse ülkenin gerçek sahibi olan

Yerli Aborijinler'in sayısı 50.000'e inmiştir, Beyaz katliamcılarının torunlarının sayısıysa 19 milyona çıkmıştır.

Şimdi gelelim asıl sormamız gereken soruya: Latin Amerika'nın iki bölgesi (Arjantin-Uruguay ve Karayibler) dışındaki geniş bölümünde, Kuzey'dekine ve Avustralya'dakine benzer bir katliam neden yapılmamıştır?

Bu sorunun gerçek cevabını, başka türlü dersek, bu olayın gerçek sebebini bulmamız gerekir. Aksi halde, olayı tümüyle anlamış olmayız.

GÜNEY AMERİKA'DA YERLİ NÜFUS ORANI

Öncelikle Güney'in diğer ülkelerinde durum nedir? Yerli nüfus hangi orandadır? Onu görelim:

Venezuela (İspanyolca, "küçük Venedik" demektir): İspanyollarla-Yerlilerin karışımı olan Mestizolar yani Melezler, nüfusun en büyük bölümünü meydana getirirler. Yüzde 66'lık bir paya sahiptir bu bölüm. Beyazlar yalnızca yüzde 22'lik bir yer tutarlar. Zencilerin oranıysa yüzde 10'dur. Saf Kızılderililer'se yüzde 2'sini meydana getirir nüfusun.

Burada çok açık biçimde görülen, İspanyollarla Yerlilerin kaynaşmışlığıdır, karışmışlığıdır.

Zaten şu anki Yurtsever Devrimci Önder Hugo Chavez de bir Kızılderili-Zenci melezidir.

Meksika: Nüfusun yüzde 58'i İspanyol-Kızılderili Melezi, yüzde 35'i Kızılderili, yüzde 7'si de Beyazlar'dan oluşur.

Bu ülkede de çok yoğun bir karışma görüyoruz.

Kolombiya: Nüfus, yüzde 68 Melez, yüzde 20 Kızılderili, yüzde 7 Zenci ve yüzde 5 oranında da Beyazlardan oluşur. Burada da ezici çoğunluğu Melezler oluşturur gördüğümüz gibi.

Ekvador: Nüfus, yüzde 41 İspanyol-Kızılderili Melezi, yüzde 39 Quechua Kızılderililer'i, yüzde 10 İspanyol Beyazı, yüzde 1 Portekizli-İtalyan Beyazı, yüzde 7 Zenci-İspanyol Melezi, yüzde 2 oranında da Zenci'den oluşur.

Brezilya: Beyazlar yüzde 50, Beyaz-Zenci-Kızılderili Melezi yüzde 39, Zenciler yüzde 10, saf Kızılderililer de yüzde 1'ini oluşturur nüfusun.

Bolivya: Nüfusun yüzde 55'i Kızılderililer'den meydana gelir. Yüzde 35'i Yerli ve Beyaz Melezi olan "Cholo"lar, yüzde 15'iniyse Beyazlar meydana getirir. Gördüğümüz gibi Kızılderililer ve Melezler, toplumun ezici çoğunluğunu oluştururlar.

Antiemperyalist, Yurtsever Lider Evo Morales de bildiğimiz gibi Kızılderili'dir.

Şili: Kızılderili-Beyaz Melezi yüzde 65, Beyaz yüzde 30, saf Kızılderililer de yüzde 5'lik bir paya sahiptir bu ülkede de.

Yine gördüğümüz gibi, nüfusun büyük bölümü Melezlerden meydana gelir.

El Salvador: Nüfus yüzde 90 oranında Kızılderili-Beyaz Melezlerinden oluşur. Geri kalan yüzde 10'luk bölümü de saf Beyaz ve Kızılderililer meydana getirir.

Guatemala: Kızılderililer yüzde 55, Melezler yüzde 44, Beyazlarsa yüzde 1'lik bir paya sahiptir bu ülkede de.

Kolombiya: Melez yüzde 68, Beyaz yüzde 20, Kızılderili yüzde 7, Zenci yüzde 5'tir.

Nikaragua: Melezler yüzde 69, Beyazlar yüzde 17, Zenciler yüzde 9, Kızılderililer yüzde 5'tir.

Paraguay: Melezler yüzde 93'tür. Gerisiyse Kızılderililer ve Beyazlardan oluşur.

Peru: Melezler yüzde 48, Keçua Kızılderililer'i yüzde 45, Beyazlarsa yüzde 7'dir.

Honduras: Kızılderili-Beyaz Melezi yüzde 90, Kızılderililer yüzde 7, Zenciler yüzde 2, Beyazlar yüzde 1'dir.

Panama: Melez yüzde 72, Beyaz yüzde 10, Kızılderili yüzde 6, Zenci yüzde 12'dir.

Uruguay (Yerli dilinde “Boyalı Kuşlar Irmağı” anlamına gelir.): İspanyol ve İtalyanlardan oluşan Beyazlar yüzde 88, Beyaz-Kızılderili-Zenci karışımı Melezler yüzde 8, Zenci ve Kızılderililer yüzde 4’tür. Bu yüzde 4’lük bölümün de ezici çoğunluğunu Zenciler oluşturur.

Hayvancılığa çok elverişli hafif dalgalı platolarla, alçak tepelerden oluşan doğal yapısı ve korunaklı dağ ve ormanlara sahip olmaması nedeniyle bu ülkede de Kızılderililer, Arjantin ve Karayibler’de yapılarına yakın oranda katliama uğratılmıştır. Ülkenin en yüksek yeri olan Animas Dağı 501 m. yüksekliğindedir. Tabii ülke, hayvancılığa bu denli elverişli oluşundan dolayı, Beyazların işgal etmek ve yerleşmek için ilk tercihleri arasında yer almıştır. Ülke, geçen yüzyıllarda, geniş otlaklarında hayvancılığın yoğun olarak yapılmasından dolayı “Gaucho”lar (“Goşo”lar)-Sığır çobanları ülkesi adıyla da anılmıştır. Uruguay, Surinam’dan sonra Güney Amerika’nın ikinci küçük ülkesidir. Yüzölçümü 187.000 km²’dir. Surinam’ınki ise 160.000 km²’dir.

Bu ülkenin Arjantin’den farkı, burada Beyazların nüfusun yüzde 98’ine değil de 88’ine sahip olması, geri kalanınsa Melezler, Siyahlar ve çok az sayıda da olsa Kızılderililer’den meydana gelmesidir.

KUZEY AMERİKA İLE LATİN AMERİKA’DA YERLİ HALKA UYGULANAN KIYIMIN FARKLILIĞINI BELİRLEYEN TEMEL NEDEN SÖMÜRGEÇİLERİN SOSYAL DÜZEN FARKIDIR

Yukarıdaki veriler ışığında çok açık olarak görülmektedir ki, Latin Amerika’nın Karayib Ülkeleri ve Arjantin-Uruguay dışında kalan büyük bölümünde nüfus, Melezler, Kızılderililer, Beyazlar; bazı yerlerde de Zencilerden-Siyahlardan oluşmaktadır. Yani, ABD, Kanada ve Avustralya’dakinin tam tersi bir nüfus yapısı bulunmaktadır kıtanın bu kesiminde.

Bu farklılığın, daha doğrusu keskin karşıtlığın sebebini, Kuzey’e ve Güney’e gelen insanların; daha doğrusu sömürgeçilerin farklı, birbirinden bambaşka sosyal düzenlere sahip oluşlarında, o düzenlerin egemen olduğu yerlerden (ülkelerden) gelmiş olmalarında buluruz. Yoksa Kuzey’deki işgalcilerin daha gaddar, daha katliamcı, daha kazıyıcı; Güney’dekilerinse daha toleranslı (hoşgörülü), daha yumuşak huylu, daha sevecen insanlar olduğunu, farkın buradan geldiğini sanmamalıyız.

İnsanların kişiliklerini, davranış biçimlerini, zevklerini, beğenilerini, düşünce biçimlerini, dinlerini, felsefelerini, sanatlarını, dünya görüşlerini, ahlâki ve siyasi değer yargılarını belirleyen şey, içinde yetiştikleri-yaşadıkları toplumdur. O toplumun egemen üretim yordamıdır. Sosyal düzenidir.

Güney’e İspanyol, Portekizli ve İtalyanlardan oluşan insanlar-işgalciler gelmiştir. Bunların o zamanki Toplum düzenleri Feodaliteydi. Yani Derebeylikti. Ortaçağın toprakbentliğe dayanan düzeniydi.

Bu insanlar, Yeni Dünya’ya, Amerika’nın Güney bölgesine de içinden çıkıp geldikleri düzeni taşıyıp getirdiler. Çünkü onların bildiği Toplum Biçimi-Düzeni buydu. Tüm değer yargıları, o düzenin malıydı. Başka türlü isteseler de davranamazlardı...

Ortaçağın Feodal Düzeninde ağır basan unsur-ideoloji, dindir. Nitekim o zamanlarda Batı genel olarak Hıristiyan ümmeti, Ortaasya ve Ortadoğu’ysa İslam ümmetiydi.

Ümmetçilikte, her şeyi belirleyen dini değerlerdir. Ulus da ulusal değerler de bilinmez, tanınmaz o çağda. Çünkü ulusun kendisi yoktur daha... O yüzden vatan, millet bilinmez o çağda.

İşte bu sebeplerden, Güney’in (Latin Amerika’nın) işgal ve sömürgeleştirme sürecinde, Kilise ve Rahipler önemli oranda rol oynamıştır. Sömürgeleştirmenin yolu-yordamı, biçimi-şekli, vereceği-yaratacağı acıların niteliği, yapılacak katliamların ölçüsü üzerinde azımsanmayacak bir etkisi olmuştur kilisenin.

Meydan Larousse’tan bu konuya ilişkin bir aktarma yapalım:

“Nihayet Brezilya’da da, İspanyol Amerikası’nda da Katolik Kilisesinin oynadığı rolü belirtmek gerekir: kilise görevlilerini tayin etmek, kilisenin kadrolarını yerleştirmek, misyonlar kurmak (Fransiskan, Dominiken, Cizvit), kilise vergilerini toplamak krala düşerdi; kolonilerin dini kadrolarını kurmak bağımsız papazların, yerlileri Hıristiyanlaştırmak ise kilise papazlarının görevidi. İspanya topraklarında engizisyon hüküm sürmekle beraber, kilise ve özellikle Cizvitler Kızılderililer’i Hıristiyanlaştırmakla kalmıyor, misyonerliğin temel prensiplerine dayanarak onları *encomendero*’lara (Esaret altına alınan yerli Kabilelerini ve onların el konulan arazilerini yönetmekle görevlendirilen resmi derebeyilerdir bunlar. Yerlileri Hıristiyanlaştırmak da bunların görevleri arasındaydı. Bunlar, sömürgeci devlet tarafından atanan kişilerdi. Yerlilerin emeğinden ve arazinin gelirinden diledikleri gibi faydalanma hakkına sahiptiler. Yani bunlar Yeni Dünya’nın, sömürgeci devletçe kayırlmış, atanmış yeni derebeyleriydiler. Nurullah Ankut.) ve idareye karşı koruyorlardı. Bu prensipler, Kızılderili ile İspanyolu manevi bakımdan eşit saymak, koloni kurmayı Hıristiyanlığı yayma maksadına dayandırmak, Kızılderili’nin, ölçülü olmak şartıyla, zorla çalıştırılmasını uygun görmektir. Hıristiyanlaşan yerliler dini birlikler (*doctrinas*) veya ayrı köyler halinde toplanıyor, buralara İspanyollar ayak basamıyordu. (Gördüğümüz gibi sömürgeci derebeyilerle kilise çıkar birliği, amaç birliği içindedir. Yerlileri tam anlamıyla sömürmek ve köleleştirmek konusunda elele vermiş durumdadırlar. Hıristiyanlaştırılan, böylelikle de köklerinden koparılan Yerliler güya ödüllendiriliyor. Nurullah Ankut.) İlk Portekiz ve İspanyol dinî kurumları anavatandaki teşkilata dayanıyordu.” (agy., Cilt I, s. 415-416)

Derebeylere, geniş araziler ve üzerinde çalışacak toprak Köleleri, Kiliseyeyse inananlar gerekiyordu. Bu sömürge düzeni her ikisinin de isteğini-çıkarını karşılıyordu. Böylece de her iki kesim de amacına ulaşmış oluyordu. Ve durumdan, gidişten memnundu... Derebeylik düzeniyle dinin (Kilisenin) kaynaşmasıydı bu. Durumlarını, yapılarını, çıkarlarını birbiriyle uyumlulaştırmışlardı.

Fakat bu durum yerliler için felaket, yıkım ve kırımdan başka bir şey getirmedi.

Bu sömürü yöntemi; “(...) geniş sömürge tarım işletmelerinin (*haciendas*) veya hayvan yetiştirme çiftliklerinin (*estancias*) kurulmasına, maden yataklarının değerlendirilmesine ve yerli halkın da süratle azalmasına yol açtı.” (agy., s. 415)

Fakat bu acımasız kıırım ve köleleştirme uygulaması bile, Kuzey’de yapılanlarla yani Yerli Halkın kökünün hemen hemen tümüyle kazanmasıyla sonuçlanan tutumla kıyaslandığında kuşkusuz daha hafif bir zulüm olarak değerlendirilebilir. Canavarlığın ve insani değerlerden yoksunluğun biraz ılımlandırılmışı, seyreltilmiş şeklide nitelenebilir.

Amerika’ya, Fransızlar da gelip işgallerde bulundular ve sömürge bölgeleri kurdular. Fransızlar da İngilizler gibi Kuzey’i tercih ettiler ağırlıklı olarak. Fakat o çağlarda Fransa da Feodal Düzenle yönetiliyordu, İspanya gibi... Fransızlar da tıpkı İspanyollar gibi, Fransa’daki Feodal Düzeni taşıdılar Amerika’ya. Bu bakımdan, Kuzey’deki Fransız işgal bölgesinde (Fransız sömürge bölgesinde de) Katolik Kilisesi, Güney’dekine benzer bir rol oynadı.

Fransızlar da, İspanyollar gibi, Yeni Dünya’daki sömürgelerin paylaşımı için İngilizlerle kıyasıya savaflara tutuştular. Fakat bu savafların da sonucu belliydi... Bu savaflar Feodal sistemle, Kapitalist sistem arasındaki savaflardı. Ve galip, Tarihi gelişim kanunları tarafından önceden belirlenir. Feodal Düzenin, Kapitalizm karşısında son çarpışmada kazanma olasılığı yoktur.

Nitekim Osmanlı’yı yıkan ve sömürgeleştiren de Tarihin aynı kanunları olmuştur. Batı Kapitalizme geçerken, Osmanlı her geçen gün Derebeyliğin batağına biraz daha saplanmıştı. O yüzden de Kapitalizmin en son aşamasına-Emperyalizm aşamasına ulaşan Batılı yağmacılar tarafından parçalanmış ve sömürgeleştirilmiştir.

Yeni Dünya'nın paylaşımı için Fransızlarla İngilizler arasında 70 yıl süren ve yer yer kanlı biçimlere giren bu mücadele, 1763'te son bulur. Fransızlar, Kuzey Amerika'dan atılırlar. Burada ABD'li emperyalist kafa yapısına sahip Tarihçilerden bir aktarma daha yapalım:

“1763'te barış antlaşmasıyla İngiltere, Fransa'dan bütün Kanada'yı ve İngiliz İmparatorluğu'na karşı savaşa girmiş olan İspanya'dan Florida'yı aldı. Atlantik Okyanusu'ndan Missisipi'ye kadar Kuzey Amerika New Orleans dışında İngilizler'in oldu. Aynı zamanda Louisiana, Fransız egemenliğinden İspanyol egemenliğine geçti. Şunu da kaydetmek gerekir ki, Kanada'da nihai İngiliz zaferleri Hindistan'da Clive yönetiminde benzer derecede önemli zaferlerle aynı zamana rastladı. Çünkü bu, Tarihin kesin sonuçlu dünya savaşlarından biriydi ve Fransızlar Kuzey Amerika'dan olduğu gibi Hindistan'dan da atılmışlardı.” (Allen Nevins-Henry Steele Commager, ABD Tarihi, s. 72-73)

Bu paylaşım savaşları sonucunda, koca kıtayı (Kuzey Amerika'yı) ele geçiren İngiliz sömürgecilerde, bağımsızlık fikri uyandı, doğdu. Biz, kıtayı asıl sahibi olan Kızılderililer'den büyük oranda temizledik, Fransızları ve İspanyolları kovup attık. İngilteresiz de yapabiliriz. Onsuz da kendimizi savunabiliriz başka sömürgecilere karşı. Öyleyse, İngiltere'ye, onun koruyuculuğuna ihtiyacımız kalmadı. Ne diye ona haraç ödeyelim. Yaptığımız sömürge çapulunun kaymağını niye İngiltere'ye kaptıralım. Bu tatlı vurgun ve kârlar bizim kasamızda kalsa fena mı olur, diye düşünmeye başladılar. Ve bu tarihlerden sonra İngiltere'ye karşı bağımsızlık savaşına yöneldiler. Bu konuda da ABD'li Tarihçilerden bir bölüm aktaralım:

“İMPARATORLUK İLİŞKİLERİ

“Zaferle biten Yedi Yıl Savaşı, Amerikan kolonilerini Büyük Britanya ile ilişkileri bakımından tamamen yeni bir duruma getirdi. Kuzeydeki ve Batıdaki bu zafer, kolonileri çentikli bir tırpan gibi yarım daire şeklinde saran iyi donanmış Fransızlar'ın elindeki yerlerin teşkil ettiği büyük tehdidi ortadan kaldırmıştı. Güney'de İspanyollar'ın daha az önemli baskısını da savuşturmuştu. Bu savaş sırasındaki akınlar birçok koloni subay ve erleri için değerli bir savaş eğitimi yerine geçmiş ve kendilerine güveni artırmıştı. Yine bu savaş, koloni eyaletlerini birleştirmek için elverişli bir hava yaratmış, birlik için birçok teklif ortaya atılmasına vesile olmuştur ki, bunların en önemlisi 1754'te 7 koloninin temsilcilerinin katıldığı *Albany Congress* tarafından meydana getirilenidir. Franklin'in, sıralamada başlıca rolü oynadığı bu plan, kral tarafından atanan bir genel başkanla üyeleri koloni meclisleri tarafından seçilecek bir federal şurayı gözönüne alıyordu. Şura genel savunma işine bakacak, Kızılderililer'le ilişkileri kontrol edecek ve ortak hedefler için vergi toplayacaktı, başkana gelince ona veto hakkı tanınmıştı. Plan desteklenmediyse de halkı birlik düşüncesine alıştırmak bakımından büyük fayda sağladı. Bu savaşlarda çeşitli eyaletlere bağlı kimselerin yan yana savaşması da bu bakımından önemli olmuştur.

“Savaş, Büyük Britanya'ya eski bağlılığı azalttığı gibi ona karşı beslenen saygıyı da azaltmıştır. Kötü donanımlı ve az disiplinli koloni askerleri, birçok savaşta İngiliz nizamiye askeri kadar iyi, hatta vahşi savaşlarda onlardan daha iyi savaşabildiklerini görmüşlerdi. Birçok İngiliz subayının ahmakça hatalar işlediklerine tanık oldukları gibi, İngilizler de birçok kolonisti âciz bulmuşlardı. Cesur, fakat kafasız Braddock'un genç George Washington'un önerilerini tutmakla iyi etmiş olacağını görmüşlerdi. Subaylarını demokratik bir esasa göre seçen New England halkı, İngilizler'in komutanların atanmasındaki aristokratik yöntemleri hiç beğenmiyorlardı.

“Nihayet savaşın zaferle sonuçlanması ve imparatorluk arazisinin büyük ölçüde genişlemesi, kolonistlerle İngiliz hükümeti arasında fiilen bir anlaşmazlık konusu oluşturan sorunlar çıkmasına neden oldu” (agy., s. 73)

Bağımsızlık fikri gittikçe güçlendi sonra da bu düşünceler doğrultusunda savaşa girildi. Bu süreç, 120 yıllık bir zaman dilimini kapsadı. Pek çok savaş yapıldı İngilizlerle. Ve 1783'te

İngilizler yenilgiyi kabul ettiler. Barış antlaşması yapıldı. Kuzey Amerika, İngiltere'den tümüyle ayrılarak bağımsızlığını kazandı.

LATİN AMERİKA'YA GELEN İSTİLACILAR FEODAL İLİŞKİLERİ VE KİLİSENİN ETKİNLİĞİNİ GETİRDİLER

Şimdi yeniden incelemekte olduğumuz sorumuzun sebebini araştırmaya dönersek; İspanyollar, Portekizliler ve Fransızlar Yeni Dünya'ya Derebeylik Düzenini ve onun bir vazgeçilmezi olan Kilisenin etkinliğini getirdi. Bu konuda da ABD'li Tarihçilerin ne dediğini görelim:

“İspanyollar'ın, Fransızlar'ın ve İngilizler'in koloni girişimleri daha fazla tesadüfi ve plansız olma noktasında birbirine benziyorsa da diğer konularda birbirinden keskin çizgilerle ayrılıyordu. İspanyol zaferleri oldukça kalabalık, yerleşik ve çalışkan bir yerli kitlelerinin çabucak servet yığma amacını güden girişimci askerler, tüccarlar ve maceracıardan oluşmuş küçük bir grup tarafından boyunduruk altına alınması niteliğindedir. Bu, İspanya'nın feodal sisteminin birçok yönünü Amerika'ya aktarmasından başka bir şey değildi. Böylece taş yürekli, açgözlü amansız birkaç bin *conquistadork* kısa zamanda milyonlarca Kızılderili'nin hâkimi oldular. Las Casas gibi hümanist kilise adamlarının bu egemenliğin zulüm ve şiddetini hafifletmek için gayretleri fazla başarılı olmamıştır. İspanyollar zengin maden yatakları açıyorlar ve buralarda on binlerce Kızılderili'yi öldüresiye çalıştırıyorlardı. Büyük çiftlikler kuruyorlar ve şeker kamışı, vanilya, kakao ve çivit gibi bazı tropikal ürünleri yetiştiriyorlar ve koyun sürüsü besliyorlardı. İspanyollar hâkimdi, yerli Kızılderililer ve çok geçmeden özellikle Karayib adalarıyla Portekiz Brezilyası'na ithal edilen çok sayıda zenci ve bu üç ırkın karışık soyu toprağa bağlı ırgat veya köle durumundaydılar. Bu sistem büyük servetler meydana getirdi. Fakat bu servet birkaç gaspçının eline geçti ve öbür tarafta halk kitleleri aşırı yoksulluk içinde kaldı. Hiçbir belirgin orta sınıf meydana çıkmadı. İspanyollar çiftlik sahibi, rahip veya asker olmak istediler, fakat bir tüccar veya sanayici olmaya özenmediler. (Tüccar olmaya çok özendiler de sanayici olmaya özenmediler. Çünkü onlar sanayinin olmadığı Feodal Düzenin insanlarıydı. Nurullah Anku)Yabancılar, özellikle Protestanlar sıkı bir şekilde dışarıda bırakıldılar. Sonuç olarak hoşgörü hiçbir zaman gelişmedi. Zaman zaman toplanan şehir meclisleri dışında temsili kurumlar yoktu ve yönetime ait her emir yukarıdan geliyordu.

“Aynı zamanda İspanyollar ve Portekizler milyonlarca vahşiyi Hıristiyanlığa soktular. Yerlilere yeni sanatlar, daha iyi ziraat yöntemlerini ve Avrupa eğitim ve öğretiminin bazı temel bilgilerini verdiler. Topraklarını milyonlarca sürü yetiştirir hale getirdiler, eski Yunan ve Latin edebiyatının ve kilise babalarının eğitimine özgü üniversiteler kurdular. Ne olursa olsun Rio Grande nehrinin güneyinde çok geniş bir alanda uygarlığı yaydılar.

“Fransızlar, Amerika'ya az sayıda geldiler. Burada onların uygarlığına, coğrafi ve ekonomik şartlarla Fransız hükümetinin otokrasisi ve Katolik kilisesi şekil verdi. Onların aradıkları şey gümüş, altın veya çiftlik değil, balık ve kürktü. Çoğu, kendilerine düşman göçebe Kızılderililer'in oturduğu soğuk, barınması güç bir ülkeye girdiler. Kıtanın içerilerine ne kadar ilerledilerse o kadar çok kürk elde edebiliyorlardı. Onun için birçok zayıf ziraatçı topluluk kurmakla beraber St. Lawrence, Büyük Göller, Wisconsin, Illinois, Wabash, Mississippi ve nihayet Manitoba nehirleri gibi başlıca su yollarını izleyerek ileri karakollarını sahipsiz toprakların içine doğru gittikçe daha uzaklara götürdüler.

“İngiliz kolonistleri kendi kendini yöneten topluluklar oluşturdukları ve sonsuz bir bireysel girişim ruhu ortaya koydukları halde Paris, Fransız kolonilerine hem despot hem paternal bir yönetim sundu. Gerçi cüretkâr önderler çıktı, fakat halk genellikle

kendi başına hareket etmek ve kendi işini kendi görmek yeteneğini kazanamadı. İngilizler her din ve mezhepten insanı Amerika'ya göçe teşvik ettikleri halde, Fransızlar Kanada'ya yalnız Katoliklerin ayak basmasına izin verdiler. Nihai mücadele gelip çattığı zaman İngiliz kolonilerinde her Fransıza karşı yirmi İngiliz vardı. Bunlar toprağa temelli bir şekilde yerleştikleri halde, feodal bir soylu sınıfının yönetim ve kontrolü altında çalışan Fransız köylüler toprak üzerinde o derece sağlam yerleşmemişlerdi. Sonuçta İngilizler enerjik bir şekilde her güçlüğü kendileri karşılayacak yetenekte oldukları halde, Fransızlar her şeyi merkezî hükümet makamlarından bekliyorlardı.” (agy., s. 68-69)

Evet, Avrupa'nın Latin ülkelerinin sömürgecileri, Amerika'ya da Derebeylik Düzenini taşımışlardı. Zaten sosyal determinizm, başka türlüsüne de imkan vermezdi.

KUZEY AMERİKA'YA İSE İNGİLİZLER KAPİTALİST İLİŞKİLERİ TAŞIDILAR

İngilizlerse, başka bir düzeni, Feodaliteden daha ileri bir toplum düzenini temsil eden Kapitalizmin insanlarıydılar.

Her geçen gün biraz daha gelişip güçlenen kapitalistler, 14'üncü Yüzyılın sonlarından itibaren, tüm toplumda hâkimiyetlerini kurmak için mücadelelerine başlamışlardı. Bu, o güne dek görülen ilk Sosyal Devrimin başlangıcıydı. Bu gelişme ve mücadele, bütün 15'inci Yüzyıl boyunca sürdü. 16'ncı Yüzyıl başlarında da toplumun tamamına, düzenlerini-ekonomik sistemlerini yaymış ve onun kanunlarını kabul ettirmiş oldular. Bu nedenle, 16'ncı Yüzyılın başından itibaren Amerika'ya giren işgalciler artık yeni bir sosyal düzenin, Kapitalist Düzenin insanlarıydılar. O sistemin hür girişimcileriydiler. Onların derdi, başlangıçta küçük de olsa ileride büyütecekleri kapitalist işletmeler kurmaktı. Kapitalist üretim yordamıyla üretim yapıp kâr elde etmekte.

ABD'nin şoven Tarihçileri, bu gerçeği ya tam göremiyorlar ya da açıkça ifade etmekten çekiniyorlar. Aradaki sosyal düzen farklılığını, Latinlerle İngilizler arasındaki etnik-kavmi-ırkî, millî farklılığa indiriyorlar.

Fransa'nın, Amerika'ya yalnızca Katoliklerin gitmesine izin vermesini de yine aynı sebebe bağlıyorlar. Feodal düzende, dinin etkin bir unsur olduğunu göremiyorlar. Kapitalistler için dinin, halk kitlelerini uyutmaya-uyuşturmaya yarayan bir araç olmanın ötesinde pek bir anlam taşımadığını da yine göremiyor, anlayamıyorlar.

İŞGALCİLERDE HOŞGÖRÜ FARKI DEĞİL, SOSYAL DÜZEN FARKI VARDI

Gelelim hoşgörü meselesine... ABD'li Tarihçiler, Güney'deki İspanyol, Portekiz sömürgelerinde “hoşgörü hiçbir zaman gelişmedi” diyorlar. Doğrudur. Ama bu hoşgürsüzlük, Yerlilerin topraklarını ele geçirmek ve onları Hıristiyanlaştırarak toprak kölesi durumuna getirme-düşürme amacını güdüyordu. Feodal kafa yapısına-düşünce tarzına-dünya görüşüne sahip bir insan bunları hayal ve arzu eder. Geniş verimli arazileri ve çok sayıda kölesi olsun ister. Ağa olmak, efendi olmak ister. İspanyollar da bunu istiyordu... Yerlileri istedikleri duruma düşürünce de katliam yapmayı bırakıyordu. Çünkü o zaman, köleleşmiş yerli de ticari değeri olan bir mal durumuna geliyordu. Kim malını kaybetmek ister?..

Yerlilerin güzel kadınları ile birlikte olup onları eş veya cariye edinip, çocuk sahibi olmaktan da geri durmuyorlardı, işgalciler. Çünkü Feodal Toplum Düzeninin insanında ulusa ilişkin değerler ve hassasiyetler yoktu. Yerli'yi pagan ve vahşi diye aşağılamaktadır sadece. Yerli ile aynı dinle dinlendikten sonra yani onu Hıristiyanlaştırdıktan ve asimile ettikten sonra, aradaki köken farkı çok da umurunda olmaz Feodal Toplum insanının. Dediğimiz gibi, ağır basan ideoloji dindir, Feodal, Ortaçağ insanı için. İşte bu bakımdan Kızılderililer Latin Amerika'da varlıklarını kırımlara ve katliamlara rağmen sürdürebilmişlerdir. Kalabalık,

bugün için sayısı yüz milyonlara ulaşan, melez nüfus da bu toplumsal şartlar ve ondan kaynaklanan anlayış sonucunda meydana gelebilmiştir.

Şimdi **Meydan Larousse**'tan bu konuya ilişkin bir aktarma yapalım:

“Amerika’da sömürgelerin nüfuslanması

“Genel olarak, Beyazların Amerika’ya yerleşmesi Yerli halk için bir yıkım oldu ve Yerlilerin katılmadığı, hiç değilse az ölçüde katıldığı yeni bir nüfus kitlesinin doğmasına yol açtı. Bu kitle, Amerika’ya birbirinden çok farklı şartlar altında yerleşerek, her yerde güçlü bir gelişme gösterdi.

“İspanyol Amerika’sında sömürgece doğmuş Beyazların meydana getirdiği Kreol’lerden mahalli bir ağalar sınıfı doğdu. 18. Yüzyıl sonlarında sayıları 1.5-2 milyona varıyordu. Bunların karşısında siyasi, idari ve dini iktidarı ellerinde tutan, sayısı 150.000 civarındaki Avrupalı İspanyollar (gachupines) vardı: Kreol’ler bunlardan nefret ederlerdi. Fakat en orijinal olay, Yerli, İspanyol ve Zenci asıllı nüfus elemanlarının birbirine karışmasından meydana gelen ve hemen de saf Yerlilere yakın bir sayıya erişen bir melezler topluluğunun ortaya çıkması oldu; bunlar, Avrupalılar ile Kreol’ler arasında bir ara sınıf meydana getiriyorlardı. Brezilya’da durum hemen hemen buydu; şu farkla ki, Kızılderililer oldum olası daha az sayıdaydı. Zenciler çok daha kalabalıktı. (Derebeyiler, köleleştirerek ülkenin geniş arazilerinde çalıştıracakları yeterli sayıdaki Yerliyi Amerika’da bulamayınca, Afrika’dan çok sayıda tutsak edilerek köleleştirilmiş Zenci getirmişlerdi. Köle tüccarları da İspanyol, Portekizli, İngiliz ve Fransız’dı. Bu insanlık dışı, aşağılık işi de yine aynı sömürgeci devletler yapıyordu. Nurullah Anku); Melezleşme ve ırk kaynaşması çok daha yoğun ve “medenileşmiş”lerin artışı çok daha büyük ölçüdeydi (1580’de 50.000, 1640’da 175.000, 1700’de 750.000, 1800’de 3 milyon, yüzde ellisi Zenci); bunların karşısında “vahşi” Yerli nüfus 300.000’i geçmiyordu. Anglosakson Amerika’nın durumu bambaşka: Irklar arası karışım söz konusu olmadı. Yerliler tâ başından beri uzaklaştırılmış ve belirli bölgelere sürülmüştü; bunların sayısı günden güne azalmaktadır. “Abonoz tahtası” denilen Zencilere gelince, günümüze kadar nasıl bir ırk ayrımının güdüldüğü meydandadır. Bu ayrım dolayısıyla, Beyazlar ve Siyahlar ayrı ayrı geliştiler. Beyazlar, 17. yy. ortasından bu yana, göçler ve üreme ile yoğun bir nüfus kütlesi meydana getirdiler; o sırada sayıları 50.000 kadardı; bir buçuk yüzyılda 1.5 milyon oldular. Buna karşılık özellikle güney bölgelerinde, sayısı yüzbinlere varan zenci esirler nüfusun üçte birinden fazlasını temsil ediyorlardı. Yeni Fransa, 18. yy. sonuna kadar, çok az nüfuslu bir memleket olarak kaldı. 1624’te Kanadalı Fransız sayısı yirmiydi; 1668’de 6.282 oldu ve bir yüzyıl sonra, İngiliz egemenliğinin kesin olarak yerleştiği sırada 70.000’i buldu. Bu egemenlik, Kanada’da nüfus hareketlerini birden bire değiştirdi. Atlantik sömürgelerindeki ihtilal üzerine, oldukça büyük bir kalabalık Kanada’ya geldi; İngiltere’ye bağlı kalan bu 40.000 kişi, Yeni İskoçya’ya, doğu bölgelerine, yukarı Saint Lawrence kesimine ve Niyagara yarımadasına yerleşti. 1791’de nüfusu İngiliz olan Yukarı Kanada ile nüfusu Fransız olan Aşağı Kanada birbirinden ayrıldı.” (agy., Cilt I, s. 416)

VE KIZILDERİLİLER YOK EDİLDİ

İngilizler, Amerika’ya geldiklerinde, kafalarında Kapitalist Düzenin üretim yordamını, kültürünü, değerlerini, anlayışını taşıyorlardı. Millet de bildiğimiz gibi, Kapitalizmin ürünüdür. Onun icadıdır. Onun var ettiği bir sosyal varlıktır. Milleti oluşturan unsurlardan biri de Tarih Birliğidir-Ruhî Şekillenme Birliğidir. Bir diğeriye Dil Birliğidir. Bir diğeri Menfaat Birliğidir. İşte bu unsurları, ulusal bir değer olarak kafalarında taşıyan Anglosaksonlar, Kızılderililer’i hiçbir zaman insan olarak görmediler, tanımadılar, kabul etmediler. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Yerli Halkı, işgal ettikleri toprakların üzerinde, kendilerine zorluk

çıkaran tarım zararlıları gibi gördüler ve ona göre davrandılar. Ve Kızılderililer'i tümüyle yok ettiler.

Bugün ABD sınırları içinde, rakamla 1.878.285 Kızılderili yaşamaktadır (1990 nüfus sayımına göre). Bu kadarcık yerlinin çok önemli bir bölümü de Rusya'dan alınan Alaska, Fransızlardan alınan Kanada, İspanyollardan ve Meksika'dan alınan topraklarda yaşamaktaydı. O toprakların ele geçirilmesiyle birlikte, ABD sınırları içine girmişti. Eğer bu bölgelere de tâ başından beri İngilizler girmiş olsaydı, buralardaki bu kadarcık Kızılderili'ye de bugün rastlayamazdık...

İspanyollar, Kızılderililer'e, boyun eğdirinceye, teslim alıncaya, köleliği kabul ettirinceye kadar katliam uyguluyorlardı. Köleleştikten sonra, köle Kızılderili bir ticari metaya dönüştüğünden, ayrıca dinen de öldürülmesi doğru olmadığından, köleye dokunulmuyordu. Tabii acımasızca çalıştırılıyordu artık. Tıpkı bir yük hayvanı gibi...

ABD'deyse durum çok farklıydı. Devlet resmi olarak Kızılderili avcılığını teşvik ediyordu. Kendi askerleriyle de bulduğu yerde kazıyordu. Yaşam alanlarını ve geçim araçlarını yok ediyordu, onları öldürmek, ırkî temizlik yapmak için. Sebebi, yukarıda uzun uzun anlattığımız sosyal yapı ve onun ürettiği anlayıştır.

ABD, zorla Afrika'daki köklerinden kopararak ülkesine getirdiği Siyahlara karşı da işte aynı sebepten dolayı zalimane davranmıştır ve hâlâ da aynı şekilde davranmaya devam etmektedir.

İKİNCİ SORUMUZ:

NEDEN KUZEY, GÜNEYİ SÖMÜRGELEŞTİRDİ DE TERSİ OLMADI?

Şimdi bu sorumuzun anahtarı da arkadaşlar, yine bu kitaptan okuyacağım bir küçük paragrafta. Oradan hareket edeceğim:

“İngiliz kolonistleri (arkadaşlar, yani kuzeye gelenler. N. Ankut) kendi kendini yöneten topluluklardı ve sonsuz bireysel girişim ruhu ortaya koydukları halde”

Yani İngiltere'den kim geliyor, arkadaşlar?

Kapitalizme geçmiş insanlar geliyor.

İngiliz Devrimi, dikkat edersek dünyadaki ilk kapitalist devrim, arkadaşlar. 14'üncü Yüzyıl sonunda başlıyor, 15'inci Yüzyıl süresince devam ediyor ve 16'ncı Yüzyıl başlarında tamamlanıyor, İngiliz Burjuva Devrimi. O zamana kadar, Sosyal Devrim yok dünyada. Hep Tarihsel Devrimler var. Yani bir sınıfın, başka bir sınıfı alt ederek, sömürgeci, müstebit sınıfı düşürerek, yeni bir Üretim Biçimi ortaya koyması olarak tanımladığımız, Sosyal Devrim, ilk kez İngiliz Devrimiyle gerçekleşiyor.

İngiltere'de neden ilk kez gerçekleşti?

Vaktimiz yok, o yüzden buna girmiyoruz.

O yüzden yukarıdan gelenler, kapitalist girişimcilik ruhunu getiriyorlar kuzeye.

Peki, güneyde ne var, arkadaşlar?

Roma'nın zehirlediği derebeyi devletler var. Feodalite var. Güneye gelenler, kendi ekonomik sistemlerini taşıyıp geliyorlar. Feodaliteyi getiriyorlar. Derebeyliği getiriyorlar güneye. İşte bakın burada da anlatıyor:

Serbest girişim ruhu dediği, yani kapitalist ruh.

“(...) koydukları halde Paris, Fransız kolonilerinde hem despot, hem paternal bir yönetim sundu. Gerçi cüretkâr önderler çıktı. Fakat halk genellikle kendi başına hareket etmek ve kendi işini görmek yeteneğini kazandı.”

Güneyde, arkadaşlar, tamamen Latifindualar şeklinde toprak beyleri, eski Roma'da olduğu gibi ve bazılarının sayıları yüz binlere ulaşan yerli köleye hükmeden büyük çiftlikler kuruyorlar. O yüzden güneyde kölecilik en temel ekonomi sistemi oldu. Kuzeyde kapitalizm gelişirken, güneyde derebeylik yerleşti.

Şimdi iki farklı sistem; biri ileri, biri geri, arkadaşlar.

Ekonomik olarak, askeri güç olarak, teknoloji olarak, birinin öbürü ile baş etmesine imkân var mı?

Yok!

İşte Osmanlı da bundan yıkıldı zaten. Avrupa kapitalizme geçerken, Osmanlı derebeyleşti. Ve kapitalist sistemle, derebeyi sisteminin bir arada yaşaması mümkün değil. Biri daha ileri bir sistem, öbürü daha geri bir sistem... İşte bu sebepten güney sömürgeleşti tümünden.

Kimin?

Kuzeyin sömürgesi oldu. Kuzey gittikçe yayıldı, genişledi askeri ve ekonomik olarak hegemonya kurdu; Ernesto Yoldaş'ın sözünü ettiği, özetlediği biçimde, arkadaşlar.

Şimdi yoldaşlar, Latin Amerika'dan devrimci rüzgârlar esmeye başladı da; Afrika'dan, Asya'dan, oralaradaki geri ülkelerden neden esmeye başlamadı? Aynı şekilde, aynı şiddette sömürü buralarda da var...

TESLİM OLMAYANLAR ÖLMEZ!

Şimdi biz devrimcilerin genel bir prensibi var, inancı var, arkadaşlar. Teslim olunmaz. Hele ideolojide asla taviz verilmez. Titizlikle korunur ideoloji. Çünkü o bizim ışığımızdır, rehberimizdir, yol göstericimizdir o bizim.

İktidara geldikten sonra başhaydudun ekonomik ablukasına, 46 yıldır süren ablukasına ve Sosyalist Kamp'ın yıkılmasından sonra da yalnız kalmış olmasına rağmen, Fidel ve Kübalı Yoldaşlar en küçük bir ideolojik taviz vermeden direndiler. Arkadaşımızın da söylediği gibi, Sosyalist Kamp'ın çöküşünden sonra çok güç günler karşıladı Küba'yı. Hazırlıklı değildiler buna. Özellikle enerji sektöründe çok büyük darboğazlar yaşadılar. Yeniden öküzleri ve karasabanı üretime sokmak, tarlalara götürmek zorunda kaldılar. Ama şimdi o dönemi aştılar tabii.

Ama ne dedi Fidel Yoldaş?

“Adamızı batırırız ama ideolojimizden asla taviz vermeyiz. Bizim ideolojimiz pazarlık konusu yapılamaz.” dedi.

Teslim olmadılar.

Teslim olmayanlar ölmez!

Dünyada zayıf inançlı insanlar, sandılar ki, sıra Küba'ya da gelecek. Direnemez tek başına. Zaten coğrafi kaynakları buna elvermez. Birkaç yıl sonra o da çökecek, çözülecek. O beklenti içine girdiler. Ama fena halde düş kırıklığına uğradılar. İşte Latin Amerika'da bugün esmeye başlayan rüzgârlar, Fidel'in, Kübalı Yoldaşların ve Che'nin estirdiği rüzgârlardır, arkadaşlar.

Çünkü hep söylüyorum yoldaşlarıma; insan hayvan sürüsü değil!..

Bir hayvanı köleleştirmek çok zordur. Köylü olanlarımız bilir: bir tosunu, genç tosunu, nasıl öküz haline getirirler, boyunduruğa koşarlar. Kabul etmez tosun. Boyun eğmez. Esareti kabul etmez hayvan. Boyunduruğa bağlarlar, boyunduruğa da uzun bir kalas bağlarlar, kalasın ortasına veya arkasına da büyük bir taş, kütük, demir parçası gibi bir ağırlık bağlarlar ve bırakırlar hayvanı. Hayvan bundan kurtulmak için dakikalarca, saatlerce çirpınır, koşar tarlalarda. Sonunda enerjisi tükenir, kurtulamaz... Bedence tükenir, durur... Alırlar getirirler. Ertesi gün bir daha... Ertesi gün bir daha... Ve sonunda hayvan o hale gelir ki, köylümüz boyunduruğun kenarını kaldırdığı zaman, gelir kendisi boynunu uzatır. Yani nereden nereye geliyor, arkadaşlar. Ve artık ömür boyu, başka bir hayatın var olabileceğini düşünemez hayvan.

Ama insan böyle değil. Hayvanda altbilinç yok, arkadaşlar. Bilinç-altbilinç ayrımı yok hayvanda. Ama insanda var. İnsan her zaman sorular sorar. Her şeyi düşünür, tartışır insan. Dini dogmalarla beyni en çok uyuşturulduğu anda bile, acaba şöyle mi?.. Dile getiremez. Düşünür, sonra korkar. Korkutulmuştur. Günah işledim der, tövbe eder. Ama düşünmekten,

soru sormaktan vazgeçemez. İnsan sonuna kadar hayvanlaştırılmaz. Zulme tahammül edemez. Bir yerde patlar.

İşte Chavez Yoldaş diyor:

“Kübalı yoldaşlar kırk altı yıldan beri direndilerse, Vietnamlı yoldaşlar ABD’yi yenebildilerse ve Irak Halkı iki yıldan beri ABD’ye direnebiliyorsa, biz de direniriz, biz de yeneriz.”

Ve devam ediyor:

“Düşmanı yenilmez olarak kabul ettiğiniz anda, düşman yenilmez olur.”

Çok doğru, arkadaşlar.

İşte yiğitlik bu, yürek bu, arkadaşlar!

Korku yok!

Korktunuz mu, işte vatani kaybedersiniz dediğim gibi.

Bu, her şeyde böyle... Sokak kavgasında bile böyle. Korktuğunuz anda, iş bitti.

Müsabakada, spor müsabakalarında da böyle. Özellikle ferdi mücadele sporlarında. Hasımdan korktuğunuz anda, ne kadar, kondisyon olarak, kas olarak güçlü olursanız olun, yenilirsiniz. Yenilgiden kurtulamazsınız.

Eğitimde de böyle. Özellikle fen eğitimi, matematik eğitimi (o kökenden-eğitimcilikten geldiğim için çok üzülüyorum), gençleri korkutuyor eğitim emekçisi arkadaşlarımız. Ve eğitim sistemi, başta çok büyük yük bindiriyor öğrenciye. Öğrenci kaldıramıyor, altından kalkamıyor. Bunun sonucunda da özgüveni sarsılıyor.

Eğitimde de, askerlikte de böyle. Savaşçı yetiştirirken de böyle. Temel şart: özgüveni vereceksin. Korkmamayı öğreteceksin. Mesleğin ölmeyi gerektiriyorsa, seve seve ölünebileceğini öğreteceksin. O asker yenilmez olur. Ölür ama yenilmez, arkadaşlar.

İşte **Chavez** bu ruha sahip. Askerlikten gelmedir de biliyorsunuz. **Morales** de o ruha sahip. İşte **Che** de öyleydi. **Fidel** de öyle.

O yüzden, bu yoldaşları, mahallemizin insanları gibi tanıdık buluyorum ben, arkadaşlar. Sanki mahallemizde büyümüşler.

Diyor ki Fidel: **“Onur yaşamdan önemlidir.”**

Evet arkadaşlar, **onur; insanlık demektir** çünkü.

Ahlâki, siyasi, insani değerleri savunmaktır onur. Yani insanlığı savunmaktır. İnsan da bunlardan müteşekkildir zaten. Onu savunmadığımız anda, yaşamının bir kıymeti yok. Ve bizim geleneğimizde de, dağlı, göçebe-çoban toplum geleneğimizde de, dediler ki hep büyüklerimiz, **“İnsan şerefi için yaşar.”**

Yani insanlığı korumak için yaşar insan. En yüce yaşam amacı bu!.. Yani yüreğinin ve aklının emrettiklerini yapacaksın. Sonunda ne olurmuş?.. Olur arkadaşlar...

Yoldaşlarıma yıllar önce söyledim. Hz. Ali'nin çok sevdiğim bir özdeyişi var:

“Sonunu düşünen kahraman olamaz.”

Bugün bir piyasa filminin afişlerinde görüyorum, aynı sözü yazmışlar. Gericilik, şovenizm içeren bir filmde kullanmışlar bu sözü. Görmüşsünüzdür.

Yani doğru olanı yapmaktır insanlık. Doğru bildiğin şekilde davranmaktır. İşte yoldaşlar hep bunu dediler. Böyle davrandılar.

Ama karşı örnek de var. **Henry Alleg**'in **“Büyük Geri Sıçrama”** adlı eseri var. Belki pek çok arkadaşımız okumuştur, bu kitabı. Önemli bir kitap. Salık veririm. Avrupa'da şu anda, belki de en çok sevdiğim insanlardan biri Henry Alleg, insan kalitesi olarak. Fransız. Cezayir'de de bulunmuş ve Fransız sömürgecilerine karşı gelmiş, bu yüzden işkencelerden geçirilmiş, bir namuslu aydın ve sosyalisttir Henry Alleg. Cezayir'de gördüğü işkenceleri anlatan, belki arkadaşlarımız okumuştur, **“Sorgu”** adlı bir kitabı da vardır.

Fransız sömürgecileri de biliyorsunuz, 1,5 milyon masum Cezayir insanını katlettiler 150 yıllık sömürge dönemleri boyunca. İşte bir Fransız aydın olarak, buna direndi, baş

kaldırdı ve kendi ordusunun sömürgeci, faşist, şoven askerleri tarafından işkenceden geçirildi. Cezayir'deki Fransız işkencehanelerinde, arkadaşlar. Onu anlatan bir kitap "**Sorgu**".

Henry Alleg sözünü ettiğim "**Büyük Geri Sıçrama**" kitabında Sovyetler'in yıkılışını anlatıyor. Yeltsin, yönetimi ele geçirdikten sonra, adamlarını, çakallarını diyelim, Komünist Partisi binasına gönderiyor. Parti binasında 5.000 çalışan var. SBKP Komünist Partisi'nin 5.000 çalışanı var. Diyorlar ki bu sözde komünistlere: "Size 1 saat mühlet veriyoruz, boşaltacaksınız binayı, bir daha gelmemek üzere." Hepsi kuzu kuzu ceketlerini giyip gidiyorlar. 5.000 kişi... Bir tek istisna çıkmıyor. Evlerine geliyorlar. Birinin eşi ile olan diyalogunu anlatıyor, H. Alleg. Komünist Partisi görevlilerinden biri olayı eşine anlatıyor. Eşi, "**Peki bir tekiniz bile direnmeyi, dövüşmeyi düşünmediniz mi?**" diyor. Ne söyleyeceğini, nereye bakacağını bilemiyor, koftiden komünist...

İşte neden çöktü?

İnsanlar bu hale getirilmiş de ondan, arkadaşlar.

Sosyalist Kamp ve Sovyet insanları, kim tarafından öyle uyuşturulmuş?

İşte o insanlar tarafından.

Neden?

Kendileri öyle çünkü başta.

Siz o yüreği taşıyacaksınız, o vatani taşıyacaksınız ki, onun kıymetini öğretebilirsiniz. Onu anlatabilesiniz. O sizde yoksa, kime vereceksiniz onu?..

Kendiniz bir ateş küresi olacaksınız, dosta ışık, düşmana korku verebileceksiniz ki, girdiğiniz ortamda herkes etkilenecek, aydınlanacak sizden. Ama kendiniz isli, sönmüş bir kütük olursanız kime, ne verebilirsiniz?..

İşte bu yoldaşların hepsi köz, hepsi birer yanan ateş küresi. O yüzden hep, yoldaşlarını böyle diri tutuyorlar, böyle uyanık, militan, kararlı, davalarını savunmak için ölmeye hazır...

Kim yenebilir onları?..

Bütün askeri tarihçiler, büyük stratejiler, büyük komutanlar dile getirir, Sait Arkadaşımızın tekrarladığı gibi: **En etkili silah insandır.** Ondan daha güçlü bir silah yapılamaz. **Bilimli, bilinçli, kararlı, yüreği devrimci ateşle, kafası devrimci hareketin problemleriyle dolu, atak, cesur, yiğit bir insanı, hiçbir silah yenemez. Ölür belki, ama yenilmez. Yenilmiş sayılmaz,** arkadaşlar.

İşte 46 yıldır çakal, 90 mil uzağında olmasına rağmen, o yüzden bu yoldaşlara sataşma, tecavüz etme cesaretini gösteremedi. Ve o ateş küresi, bütün, Latin Amerika'nın en yakın bölümünü, Karayibler'e en yakın, en kuzeydeki bölümü etkiledi. Venezüella'yı etkiledi. Ve oradan, **Chavez** gibi, aynı şekilde yürekli bir önder çıktı.

Ve Latin Amerika'daki direniş ve hareketin gittikçe gelişip güçlenmesi, Bolivya'yı etkiledi. Bolivya'dan **Morales** çıktı, arkadaşlar.

Ve diğer arkadaşımızın, Ernesto Yoldaş'ın anlattığı gibi, Arjantin'de, Brezilya'da, Şili'de, sosyal demokrat diyorum ben o önderliklere, onlar sosyal demokrat önderlikler, ama en azından yani faşist değil. Durumu idare ediyor onlar şimdi. Ortamı gözlüyorlar. Acaba hangi taraf ağır basacak, biz de ona göre yöneliş belirleyelim... Ama o cesaret, o ataklık yok onlarda. Ataklık yok!.. Biraz önce tanımladığım insanlar değil onlar. Ama iyi niyetli, gözlemci... Hemen uşak olmayalım, ama bakalım hele bir ne olur? Biz de kendimizi güvenceye alalım, tehlikeye atmayalım. Yani işin sonunu düşünüyorlar, arkadaşlar onlar.

Ama bu yoldaşlar, Chavez ve Morales, sonunu düşünmüyor. Vicdanlarının emrettiği şekilde konuşuyorlar.

3'üncü sorumuzu da böylece anlatmış olduk, arkadaşlar.

Şimdi gelelim 4'üncü sorumuza:

**VENEZÜELLA DEVRİMİNİN
SINIFSAK NİTELİĞİ NEDİR?**

Tabii şimdi biz devrimciler, önce bir hareketin sınıfsal karakteri ne, ona bakarız, arkadaşlar. Çünkü toplum sınıflardan oluşuyor, sosyal sınıflardan. Her toplumda, iki temel sınıf vardır.

Nedir bunlar? Nasıl belirlenir?

Egemen üretim yordamı içinde, mevcut, hani üretimin yarısından fazlasını sağlayan, üretim biçimi içinde dolaysızca, direkt rol oynayan insan gruplarından oluşur sınıflar, sosyal sınıflar. Bunlar, içinde yaşadığımız kapitalist toplumda, bir; burjuvazidir, üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip, bir de; altta, ezilen, çalışan, sömürülen sınıf vardır: Proletarya. Dolaysızca iki sınıf karşı karşıya gelir.

Bunun dışında yan tabakalar vardır. Tarihin yadigârı Antika sınıflar vardır. Köylülük... Yani Ortaçağın yadigârı bir sınıf. Modern sınıf değil. Küçükburjuvazi, arkadaşlar. Aydınlar, esnaflar... Dolaysızca rol oynamazlar bunlar. Bir kısmı Antikadır, bir kısmı Modernidir. Esnaflık hani Ortaçağda da vardı, bugün de var. Aydınlar, özellikle burjuva aydını dediğimiz zaman, sadece bu toplumun bir ürünü. Ama dolaysız oynamaz. Onlar ortalıkta salınırlar, arkadaşlar.

Burjuvazi içinde de farklı kesimler vardır. En tepede Finans-Kapitalistlerdir. Bizde kimler bunlar?

TÜSİAD'cılar. 500 kişicik, arkadaşlar. Bunlar dolaysızca rol oynar. Ve Türkiye'nin ekonomisini, politikasını, siyasetini, dinini, felsefesini belirleyen, bu 500 kişidir. Ama onun dışında 10 küsur bin orta halli kapitalist var. Onun dışında 100 küsur bin küçük kapitalist var. Egemen sınıf içinde yer almakla beraber, bunlar belirleyici, yani etkili değildirler.

Yani hepimizin bildiği tanımlarla konuşursak, Türkiye'de egemen olan 500 kişiden oluşan Parababalarıdır. Bir diğer söyleyişle Tekelci Burjuvazidir. İşte bu da emperyalizmdir, arkadaşlar.

Şimdi bu her sınıf ve tabakanın kendine göre bir sosyalizm anlayışı var. Finans-Kapitalin ayrı, Antika Tefeci-Bezirgân Sermayenin ayrı... Bunlar kesinlikle düşman. Ama onun dışındaki sınıf ve tabakaların, kendi sosyalizm anlayışları var. Orta burjuvazinin sosyalizm anlayışına biz **Burjuva Sosyalizmi** deriz. Küçükburjuva kesimlerin, aydınların ve esnafların sosyalizm anlayışına **Küçükburjuva Sosyalizmi** deriz, arkadaşlar. Bir de **İşçi Sınıfı Sosyalizmi** var ki, o **Proletarya Sosyalizmidir**. İşte o **Bilimsel Sosyalizmdir**. Onun kurucuları **Marks-Engels**. 20'nci Yüzyıldaki geliştiricisi, emperyalizm aşamasına, çağına girince de, **Lenin**'dir. Bize göre Lenin sonrasında da **Kıvılcımlı Ust** geliştirmiştir.

Şimdi, burada da, hassasiyetlerinizi rahatsız etme pahasına, bir cümle daha söyleyeyim. Bana ister kızın, ister kızmayın. İki ay içerisinde çıkaracağımız, Hikmet Kıvılcımlı'nın "**Tarih-Devrim-Sosyalizm**" adlı bir eseri vardır, arkadaşlar. Onu, dediğim gibi, önyargılardan arınmış olarak, özgür iradeniz, beyninizle okuyun. Bana göre, bugüne kadar sosyal bilim adına, yani Ustalar hariç, edindiğiniz tüm bilgilerden birkaç kat fazlasını, o tek kitapta edineceksiniz. Ustaların eserlerini hariç tutuyorum, arkadaşlar.

Geçeyim...

Şimdi o bakımdan, başarıya ulaşma şansı olan hareket hangisidir?

İşçi Sınıfı Sosyalizmi...

Günümüzde başka sosyalizmlerin uzun süre varlıklarını devam ettirme şansları yok.

Sosyalist Enternasyonal var. Bir sürü Avrupa sosyalist partisi ona üye, toplanırlar vesaire... Ve hatta başhaydudun başyardakçısı İngiltere'nin İşçi Partisi güya, Tony Blair'in partisi de burada üye. Adı: Sosyalist Enternasyonal.

Şimdi bunun sosyalizmle ne ilgisi var?

Bunun Bush'tan ne farkı var, arkadaşlar?

Var mı?

Yok.

Schröder'in partisinin var mı?

Bizce yok, arkadaşlar. Bizce yok. Farkı yok.

Bir dinleyici: Baykal.

Nurullah Ankut: Baykal... Türkiye’de Baykal... Evet... Baykal da öyle... 1 Mart Tezkeresinin geçmesine önce taraftardı. Belki, o günleri dikkatli izleyen arkadaşlar hatırlarlar, yani olumlu mesajlar veriyordu, taraftar mesajlar veriyordu.

Bir Dinleyici: Farkı var da... Faşist değil. Farkı o.

Konuşmacı: Evet tabii... Faşist değil.

Dinleyici Devamla: Farkı var. Farkı yok deme.

Nurullah Ankut: Doğru. Şimdi, tümünden farkı yok demedik, arkadaşlar. Ama sosyalist anlamda sosyalizme ilgisi yok.

Dinleyici Devamla: Tamam. Onu anladım.

Nurullah Ankut: O da, bak, Blair’in partisi de üye Enternasyol’e, o da üye.

Dinleyici Devamla: Tamam. Onu anladım...

Nurullah Ankut: Bir de sözümü bitireyim.

Bakın, 1 Mart tezkeresi öncesinde olumlu mesajlar veriyordu. Tabandan tepki gelince, parti örgütlerinden, karşı tavır aldı, arkadaşlar.

Sonra... CHP’nin ekonomi dergisi var. Neydi Başkan adı?

Başkan: Ekonomi Bülteni diye çıkarıyorlar.

Nurullah Ankut: Ekonomi Bülteni arkadaşlar. Evet. Orada namuslu sosyal demokrat yazarlar var. Sadullah Usumi. Rahmetli oldu. Daha birkaç tane var.

Ali Rıza Başkan: Oğuz Oyan var.

Nurullah Ankut: Oğuz Oyan var, arkadaşlar. Onlar bir önceki iktidarın, Kemal Derviş’in ekonomiyi yönettiği Hükümetin, ki bugün de aynı politika uygulanıyor, politikalarını eleştiriyorlar, haklı olarak eleştiriyorlar. Ama aynı dergi içinde iki üç sayıya tanık oldum ben: Baykal, Kemal Derviş’in politikalarını övüyor, arkadaşlar. Aynı dergi içinde oluyor bunlar... Aynı sayı içinde...

Şimdi, o bakımdan, arkadaşlar, toplumu kurtaracak olan, gerçekten insanlığa yararlı olacak ve sömürüye son verecek olan biricik sosyalizm; İşçi Sınıfı Sosyalizmidir.

Şimdi bu açıdan Chavez’in temsil ettiği hareket nereye gidiyor, biz buna bakarız, arkadaşlar. Yoldaşımız da kısaca değindi buna, sınıfsal niteliğine. Genel anlamda değindi tabii.

Şimdi, Chavez, bildiğimiz gibi, 1954 doğumlu. Eğitim emekçisi anne-babanın çocuğu. 1975 yılında askeri bilimler akademisinden mezun. Ama Bolivar’ı biliyor. Okumuş. Diğer önderlerden; Che’den, Fidel’den etkilenmiş, arkadaşlar. Onu söylüyor. Onlardan etkilenerek...

Özellikle **Simon Bolivar**, bildiğimiz gibi, yoldaşımız da tekrarladı; 5 Latin Amerika ülkesinin kurtarıcısıdır. O zaman, Kolombiya adında tek devletti; Kolombiya, Venezüella, Bolivya, Ekvador, Peru. Bunların hepsinin ulusal kahramanı, kurtarıcısı Simon Bolivar’dır. Ama 1830’da, Parababaları ve ağalar, ABD ile elele vererek iktidardan uzaklaştırıyorlar. Ve Kolombiya’yı parçalıyorlar.

Amacı, tüm Latin Amerika’yı birleştirmek, Bolivar’ın. Dilleri aynı, kültürleri aynı, toprakları aynı. Sömürgeciler devrinde zaten tek devlet bütün Latin Amerika, arkadaşlar. Ama idari yapılanmalar var, daha kolay sömürülebilmeleri için. Sömürgeciler yenilince, bunlar, toprak beyleri, toprak ağaları, kendi uygun gördükleri, güçlerinin yettiği bölgeyi sınırlarla çevirerek, ayrı ülkelere böldüler ve sömürgeciler de bunu teşvik etti. Egemen oldukları, kendi ilişkide oldukları yerli sömürgecilerle işbirliği yaparak ülkeyi parçaladılar. 27 devlete parçaladılar bugün, yanlış anımsamıyorsam.

Bolivar bunları birleştirmek istiyor. Sömürüye karşı durmanın da yolu buradan geçiyor. Ama izin vermediler buna. Kahrından öldü. İktidardan edildi, 6 ay sonra kahrından öldü. Diğer önderleri hep katlettiler, arkadaşlar. Hep katlettiler...

Sezar Sandino, Nikaragua'da ABD işgaline karşı 7 yıl gerilla hareketi yaptı, savaştı. Hainlerine katlettirdiler.

Yine **Emiliano Zapata**, savaştı işgalcilerle ve toprak ağalarıyla. Büyük başarılar elde etti. Birkaç yıl, iktidarı da ele geçirdi. Ama ABD ile işbirliği halindeki hainler, 1919'da tuzağa düşürerek, hainane bir pusuya düşürerek, katlettiler. Bin kişinin oluşturduğu bir pusuydu.

Jose Marti'yi biliyorsunuz, 1895'de savaş alanında yiğitçe çarpışırken alınından vurulup ölüyor, İspanyol sömürgecilerine karşı savaşıyor. Ve 3 yıl sonra İspanyol sömürgeciler defolup gidiyorlar, ama ABD Emperyalizmi geliyor.

1860'lardan itibaren ABD Emperyalizmi, Küba'yı da artık, sömürgeleştirmeyi önüne koyuyor. Yoldaşımız çok iyi hatırlar, Ernesto Yoldaş, ABD'nin bu planını. ABD yetkilileri bu alçakça niyetlerini şöyle dile getiriyor: Küba, dalında olgunlaşmış bir armuda döndü artık. Tam avucumuza düşme zamanı geldi. Ve 1898'de düşürüyorlar. Ondan sonra, Fidel Yoldaş'ın 26 Temmuz Hareketi'nin zaferine kadar, arkadaşımızın özetlediği biçimde, ABD'nin kumarhanesi ve kerhanesi olarak yaşamaya devam ediyor.

Hani, Latin Amerika'da, devrimci önderlere böyle bir gözdağı veriş de var emperyalistlerin.

Ve Bolivya 1825'te bağımsızlığına ulaşıyor. 1825'ten bugüne kadar burada, (zamanımız da doldu) **Eduardo Galeano**'nun, çoğu arkadaşımız okumuştur, "**Latin Amerika'nın Kesik Damarları**" adlı kitabı var. Onun anlattığına göre, Bolivya'da, ABD alçağı, 1825'ten bu yana, 190 tane askeri faşist darbe tertipliyor, arkadaşlar. Şu sayıya bakın! Yani ne zaman bir halk, mücadelesiyle namuslu bir iktidar ortaya çıkarsa, hemen nasıl düşürürüz, nasıl katlederiz, onun planını yapıyor ve başarıya ulaşıyor.

Yine Chavez'in ülkesinde, Venezüella'da, 1958'de güya Faşist Diktatörlükler dönemi kapandı, sosyal demokrat iktidarlar işbaşına geldi. Ama her yıl ortalama, bu sosyal demokrat görünümlü iktidar, bin tane devrimci ve sendikacı kanı içmeden iktidarda kalamadı. Ve 1958'den bu yana, kırk bin namuslu sendikacı ve devrimci halk önderi katledildi Venezüella'da.

Ve 27 Şubat 1989'da Venezüella'da, aynı bizdeki gibi, katı bir IMF reçetesi-programı vardı, bu sosyal demokrat iktidarın. Ve kitleler, yoksulluktan harap olmuş, bitap düşmüş insanlar, artık böylesine yaşamaktansa, ölmek daha iyidir diyerek, zaten sokağa dökülmüşlerdi.

Zaten, kitleler öylesine dışlanmışlar ki burada, **Barrio** denen yoksul kentler kurulmuş ve şatolarla, surlarla ayrılmış gibi, yoksul insanlarla ayrılmış Parabolaları. **Ece Temelkuran** da, geçende bir gezi yaptı. Bu konuda kitabı var. Diyor ki; ömürleri boyunca hiç karşılaşmadan yaşayabiliyorlar, zengin ve yoksul sınıflara mensup insanlar. Düşünebiliyor musunuz, aynı şehirde yaşıyor ve ömürleri boyunca birbirleri ile karşılaşmıyorlar... O denli kalın sınırlarla birbirlerinden ayrılmışlar. Bazı yerlerde de lüks villaların, büyük apartmanların olduğu yerlerle tahta teneke barakaların, sıvasız tuğla binaların olduğu Barrioları ayıran, tek bir duvar var arada, diyor. Yani bir taraf cennet, bir taraf cehennem, arkadaşlar.

İşte 27 Şubat 1989'da, **Caracazo** denen ve "**Caracas Patlaması**" anlamına gelen bir isyanla insanlar sokağa dökülüyor, tepkilerini ortaya koyuyor, Venezüelle'nin başkenti Caracas'ta. O andaki başkan da yine sosyal demokrat güya. Daha yirmi gün olmuş iktidara geleli ve halka ateş ve ölüm kusuyor, kusturuyor. Üç gün içinde, üç bin insan katlediliyor. Ve Chavez de, o anda subay, genç bir subay. Buna tanık oluyor. Yiğit, namuslu bir halk çocuğu olduğu için bundan derin bir biçimde etkileniyor. Yine bizim oralarda iki özdeyiş var; "**Hain korkak olur. Cesur adam gaddar olmaz**", diye. Özgüveni tam olan yiğit, cesur insan hak yemez. Böyle öğretti bize büyüklerimiz. İşte bu zulüm karşısında vicdanı tepki gösteriyor. O zamana kadar beyzbolculukla falan uğraşıyor. Bir aralar da büyük beyzbolcu olma hayaline

kapılıyor. Bu isyana ve katliama tanık olduktan sonra, hayatının yönü değişiyor. Artık o insanların davasına sahip çıkmak gerekir, diyor. Ve hayatını bu kutsal davaya adıyor artık.

Hep dedim ya, kendimi buluyorum bunlarda diye. Biz de, bazı metafizik sorularımıza cevap bulmak için, üniversiteye gelmiştik. Ama orada dünyayı, sosyalizmi öğreniverince, bu uğurda mücadele etmek gerekir, başka hiçbir şey insana yaşar bir hayat biçimi olamaz, dedik.

Yani, Chavez de ondan sonra, halkı kurtarmaya karar veriyor. Yoldaşlarıyla beraber yeraltı örgütü kuruyor. 1992’de ilk askeri-sivil ihtilalini, kendi deyimiyle “**askeri-sivil ayaklanmasını**” başlatıyor. Ama yenilgiye uğruyor. İçeriye, zindana düşüyor. Kendi içerideyken, yoldaşları bir isyan daha başlatıyorlar. O da yenilgiye uğruyor.

Ama yiğit insan işte... Diyor ki; tüm sorumluluk bana ait, hiç kimseyi suçlamayın. Her şeyi ben üzerime alıyorum. Ne yapacaksınız bana yapın.

Yiğitliğe bakın arkadaşlar!

İşte aç, yoksul düşmüş insanlar, o zamana kadar hep aldatılmış, kandırılmış insanlar, bu insanın peşine takılıyorlar. Yiğitliği görüyorlar. Cesareti... İki yıl sonra başkan değişiyor ve halkın tepkisi üzerine Parababalarının iktidarı, serbest bırakmak zorunda kalıyor Chavez’i. Ve Chavez, 1998 seçimlerinde işbaşına geliyor. Seçimle yönetime geliyor. İlk kez, ortalama bundan 7 yıl önce.

Bizde, hani MGK’nın iç güvenlik, iç tehdit algılaması var ya, İşte bunun tıpkısı, bizim gibi ABD uydusu ülkelerde de var. Çünkü, hepsi CIA patentli. Bizde, devrimciler, hep iç tehdit olarak algılandı, biliyorsunuz, göz açtırılmadı bize, on yıllarca. Faşist diktatörlükler ardı ardına o yüzden getirildi. İşte orada da, adına **Punto Fijo** denilen iç düşman tanımlaması yapan bir yasa vardır, 1958 yılındaki faşist darbeden, diktatörlükten kalma. Orada da düşman hep aynı: devrimciler, ilericiler. Bu yasada devrimciler, ilericiler iç düşman olarak, ülkeyi istikrarsızlaştırıcılar olarak gösteriliyor. İlk bu faşist yasayı yürürlükten kaldırıyor, Chavez. Halkçı yeni bir Anayasa yapıyor. Ve halktan yana uygulamalar başlatıyor.

Yeni anayasada neler var?

Bolivar’ın devamcısı olmayı kabul ediyor, arkadaşlar. Onu hayata geçirmek istiyor. Zaten ülkenin adını da değiştiriyor yeni Anayasayla: **Bolivaryan Venezüella Cumhuriyeti** veyahut **Bolivarçı Venezüella Cumhuriyeti** ülkenin yeni adı, resmi adı. Bolivar’ın en önemli hayali: Latin Amerika Birliği. Onu koyuyor Anayasaya.

İkincisi Yurtseverlik, ahlâki bir kural olarak Anayasaya giriyor.

Fidel Yoldaş’ın da sloganı ne, arkadaşlar?

“Patrio o muerto; ya vatan ya ölüm!”.

Yani yurtseverlik, yurt, bir vatan diyorum ya...

İşte, yoldaşlar da aynı şeyi diyorlar hep. Ahlâki bir kural olarak anayasaya koyuyorlar.

Üç; saldırgan ABD Emperyalizminin hegemonyasını yok etmek, defetmek, arkadaşlar. Bunu bir anayasa kuralı olarak koyuyor.

Gelişmek. Teknolojik gelişkinlik... Gerilikten kurtulmak... Ve kaynakların adil dağıtımı...

Ana ilkeleri bunlar. Şimdi bunları hayata geçirmek istiyor. Bu doğrultuda davranışa giriyor. Biliyorsunuz, Latin Amerika’nın en büyük petrol rezervlerine sahip bir ülke ve 40 milyar dolarlık yıllık petrol geliri var. İşte onunla, yeni bir ekonomik örgütlenme yaratmaya çalışıyor kitlelere. En yoksul kesimlere, aylık 100 dolar yardımda bulunuyor.

Parasız sağlık hizmeti sunuyor, bugüne kadar 102 milyon insana, hizmet sayısı olarak. 25 bin Kübalı doktor var şu anda, Venezüella’da, parasız sağlık hizmeti veren... Tüm Latin Amerika’da, bildiğim, 10 bin Kübalı öğretmen var. Bunun ne kadarı Venezüella’da bilmiyorum. Ama belirli bir oranı da orada. 102 milyon kez sağlık hizmeti veriliyor. Ülkenin nüfusu 25 milyon. Yani ülke nüfusunun dört katı sağlık hizmeti verilmiş oluyor. Ve 24 bin insan ölümden kurtuluyor bu sağlık yardımı sayesinde.

Eğitimsiz insanlar eğitimden geçiriliyor. Yoksulluk yüzünden liseyi yarım bırakan insanlar liseye devam ediyor. Üniversiteyi yarım bırakanlar üniversiteye devam ediyor.

Yoksul mahallelerinde ucuz marketler açılıyor. Mallar piyasa fiyatlarından yüzde 40-45 daha ucuza halka sunuluyor.

Ayrıca, daha yoksul kesimlere hitap etmek üzere, komünler kuruluyor. **Nükleo**, yani çekirdek denilen merkezler etrafında. Kitleler, eski, boş arazileri ya da eski fabrikaları, komün olarak kullanıyorlar. Teknik adamlar nezaretinde, en verimli üretimi ortaklaşa yapıyorlar ve gelirini ortaklaşa paylaşıyorlar. Ve tabii bu geçimlerine yetmiyor. İşte petrolden elde edilen o 40 milyar dolar da bu yoksul insanların geçimine ve gelişmesine harcanıyor. Büyük oranda o 40 milyar dolar, bu yoksullara ayrılıyor.

O zaman kitlelerin gönlünü kazanmak çok kolay, arkadaşlar. En önemli sloganlardan biri:

“Chavez halkın dostu.”

Sokakları dolduran sloganlardan biri... Halk, günlük yaşayışıyla, gözüyle görüyor, eliyle tutuyor kendi dostu olduğunu. Yiğitliğini de biliyor.

CHAVEZ’İN ÖNDERLİĞİNDEKİ HAREKETİN SINIFSAK KARAKTERİ

Ama Chavez’in bir önemli hatası var: Parababalarının ekonomik sistemi olduğu gibi duruyor. Yani Parababalarının ekonomik örgütlenmesi bir tarafta duruyor, onun yanında bir halk örgütlenmesi, ekonomik halk örgütlenmesi yaratmak istiyor, Chavez. Ama iki ekonomi sistemi bir arada var olamaz.

İşte o yüzden, 2002 yılında bir darbe tertipliyorlar, Parababaları. Başlı çeken bir faşist general, onun iki subayı, işveren örgütü başkanı ve onun da yanında birtakım faşist sendikacılar... Onların önderliğinde bir faşist darbe düzenliyor ABD. Ve iki gün Chavez’i iktidardan uzaklaştırdılar, biliyorsunuz. Ve işveren örgütünün başkanı, Devlet Başkanı ilan edildi.

Ama işte o yoksul kitleler sokaklara döküldü. Milyonlarca insan bir anda sokaklara döküldü ve ellerinde de silah yoktu. Kışkıları çevirdiler. Askerler baktı ki, milyonlarca insan... Hangi birini öldürmekle yok edecekler... Çaresiz kaldılar ve Chavez’e; buyur gel, iktidarı teslim al, dediler. Çaresiz kaldılar... Ve Chavez yeniden geldi, arkadaşlar.

Ama ideolojik olarak baktığımız zaman, Chavez, ilk geldiği yıllarda; “insanî kapitalizm” diyor. İdeolojik görüşü, düşüncesi bu.

Kapitalizm insanî olabilir mi?

Bu mümkün değil, arkadaşlar. Tony Blair’in “**Üçüncü Yol**” zırvalamasını, kandırmacasını ciddiye alıyor. Onu tartışmak üzere bir konferans tertiplemek istiyor. Tabii etrafını hep Parababalarının adamları çeviriyor. Ama kısa sürede uyanıyor. Ondan vazgeçiyor. En net kararını, 2005’te, geçen yıl “**Dünya Sosyal Forumu**”nda yaptığı konuşmada gördük, arkadaşlar. Orada ortaya koydu. Kendi sözlerini aktarmayayım birebir. Diyor ki:

“Kapitalizm vahşiliktir. Her geçen gün bunu daha iyi görüyorum.”

Ve: **“Dünyada yoksulluğu ortadan kaldıracak biricik sistem sosyalizmdir.”**

Yani en net konumunu geçen 2005 yazında belirledi, arkadaşlar.

Ama, Finans-Kapitalin ekonomik sistemi olduğu gibi duruyor. Ona henüz dokunabilmiş değil. Sadece, 600 bin hektar toprağı, yabancı tekellerden, özellikle en büyük paya sahip İngiliz “**Ed**” tekelinden aldı, halka verdi. 600 bin hektar, arkadaşlar...

Ama Meksika’da **Zapatista Devrimi** sonrasında (Zapatistacılar, Zapatista katledildikten sonra da davayı sürdürüyorlar; bir ölçüde ve geçici de olsa zafere ulaştırıyorlar.) 67 milyon hektar arazi kamulaştırıldı ve halkın hizmetine sunuldu arkadaşlar. Bunu Chavez’in yaptığıyla kıyaslamamız için söylüyorum.

Yani yapılan daha çok küçük bir iş... Özellikle tarımda kamulaştırma ve toprak arazilerinin halka açılması anlamında... Yani esas yapılması gereken, iktidara gelir gelmez ilk darbe sömürücülere vurulmalı, devrimci anlayışla. Devrim bilimi bunu emreder, arkadaşlar.

Bu bir avuç Parababası ortadan kaldırılır, sonra, halkçı ekonomi sistemi örgütlenir. Sosyalist Ekonomi örgütlenir. Chavez bunu yapmadı. Ne zaman yapacak bilmiyoruz. Yapmak istiyor, ama henüz yapmadı.

Yani burada en önemli neden, önce ideolojik olarak netleşmesi lazım. Cesareti var. Ama, bilim olarak netçe görmesi lazım başka bir yolun olmadığını. Burada da benim diyeceğim son söz, Kübalı Yoldaşlara çok büyük iş düşüyor. İdeolojik olarak rehberlik görevi, birincil görev olarak ortaya çıkıyor, Kübalı Yoldaşlar için. Yani Bilimcil Sosyalizmin dışında hiçbir yolun çıkar olmadığını, netçe kavratmaları gerekir Chavez Yoldaş'a.

Morales Yoldaş daha genç, daha yeni, arkadaşlar. Ve Kızılderili. Chavez de Kızılderili ve siyah ırkın karışımı. Ama Morales saf Kızılderili. Zaten, Bolivya nüfusunun yüzde 55 Kızılderili. Yüzde 38'i de melez. Bolivya nüfusunun neredeyse tamamı Kızılderili, bir Kızılderililer ülkesi burası.

Morales, yiğit, atak, kararlı ama ideolojik olarak daha çok eksik. Onun da donatılması gerekir, rehberlik edilmesi gerekir. Çok daha ileri, atak davranış ortaya koyabilir o zaman.

LATİN AMERİKA'DAKİ BU GELİŞMELERİN DÜNYADAKİ ETKİLERİ NELER OLUR?

Dünyada şimdiden, bakın etkilerinin nasıl olduğunu hepimiz görüyoruz:

Parababalarının, ABD'nin şikâyetinden görüyoruz...

Bizlere verdiği güçten, moralden, güvenden, heyecandan görüyoruz...

Ve bizim bir tespitimiz vardı: 1991'den beri dünya, insanlık, bayır aşağı gidiyordu, arkadaşlar. Her zaman ileriye gitmez tarihin akışı. Bazen yan yollar izler, bazen tıpkı bir zirveye tırmanır gibi, bir süre geriye gitmek gerekir. Ama genel gidiş, hep ileriyedir.

O bakımdan, 2005 yılında bu geriye gidiş durduruldu, bizce. Latin Amerika'daki bu Devrimci Rüzgârlar ve Irak Halkının emperyalizmi yeneceğine olan kanaat, bu karşıdevrimci gidişi en azından yerinde sabitledi. Henüz devrimci bir uyanış, ayağa kalkış, şahlanış görülmesi de, karşıdevrimci, bayır aşağı gidiş, durmuştur artık. Dünyada böylesine önemli etkiler yaratır, eğer kararlı bir rotaya oturursa Venezüella Devrimi. Bolivya onu izlerse, diğer Latin Amerika ülkeleri onu izlerse, arkadaşlar.

Yine, Chavez'in bir önerisi daha var:

Latin Amerika ve Karayib Birliği.

Küba'yı ve tüm Karayib ülkelerini de, aynı çatı altında birleştirmek, daha büyük bir güç oluşturmak istiyor. Son olarak ortaya attığı önerilerden, tekliflerden biri de bu, arkadaşlar.

Çok olumlu bizce. Ve bunu Küba destekliyor. Venezüella ve Bolivya destekliyor bunu. Üç ülke destekliyor. Sayıları giderek artacak.

Yani, tümüyle Latin Amerika'yı sarsar ve kararlı, kalıcı olursa bu hareket, dünyayı etkilememesi mümkün değil. Aynı rüzgâr, aynı ateş bu tarafı da saracaktır. Eski kıtayı da saracaktır. Ve ateşleyip dünyayı yeniden şaha kaldıracaktır, arkadaşlar.

Buna biz inancımızı hiç yitirmedik zaten.

Asla!

Genel gidiş hep ileri. Bu kaçınılmaz...

Biz zirveye çıkarken bile, ok atımı dümdüz bir yol izlenemez, bu mümkün değil.

Tarihin gidişi de böyle. Antika Tarih de bildiğimiz gibi, hep bata çıka gitmiştir.

Doğal arkadaşlar. Doğal bir süreç bu... Bazen böyle geriye gidişler olur. Ama sonunda insanlık mutlaka kazanacak.

Ve Fidel'in dediği gibi:

"Dünya tek bir sosyalist aile olacak."

Buna inancımız tam. Bu mutlaka olacak!

Sabırla dinlediğiniz için hepimize yoldaşlarım, yüreğimin en devrimci, en sıcak ateşiyle selam ve saygılarımı iletirim.

(Uzun alkışlar...)

SORULAR-CEVAPLAR

Sait Başkan: Evet arkadaşlar konferansımızın ikinci turuna başlamak istiyorum. Soru sormak isteyen arkadaş var ise söz alabilir.

Ernesto Abascal Gomez: Şimdi soru cevap kısmına geçtik. Eğer sorularınız kısaca ve çok uzatmadan olursa size minnettar kalırım. Çok az vaktim var çünkü. Evet, kimseyi görmüyorum soru soracak olan.

Sait Başkan: Sorusu olan var mı arkadaşlar?

Birinci Dinleyici: Bizim işyerinde bazı arkadaşlar soruyorlar. Küba sosyalist bir ülke, bu Amerika, Guantanamo nasıl duruyor falan diye. Biraz Guantanamo hakkında bilgi... Tarihçesi hakkında...

Ernesto Abascal Gomez: Birkaç soru alalım. Sonra hepsine birden cevap verelim.

İkinci Dinleyici: Küba'da halen küçük bir oranda da olsa niye hâlâ işsizlik var?

Sait Başkan: Başka var mı arkadaşlar?

Üçüncü Dinleyici: Küba'da bu yönetiliş biçiminin, bu ideolojinin tanıtımı, Türkiye'de ya da başka ülkelerde yapıldı mı? Yapılıyor mu?

Dördüncü Dinleyici: Şimdi burjuva medyası, özellikle burjuva içerisinde, tabii Küba Sosyalizmini yıpratmaya yönelik bir kamuoyuna yönelik yanlış bilgilendirme ya da manipüle bilgilendirme diye söyleyebilirsek... İşte Küba'da dışarıya gitmek isteyen çok sayıda insan var, şeklinde vurgulamalar mesela Türkiye'de kamuoyu içerisinde bu tarz vurgulamalar yaşanabilir. Buna sayın büyükelçi genel anlamda toplumun sistem içerisindeki bu konuya yaklaşımını da bir açarsa...

Ernesto Abascal Gomez: Evet, bir soru daha alalım. Sonra bitiriyorum.

Beşinci Dinleyici: Ben eğitim fakültesi öğrencisi olarak Küba'daki eğitimi merak ediyorum. Biraz daha detaylı olarak ve yaşanan problemler varsa, bunlardan bahsederse sevinirim.

Altıncı Dinleyici: Bir tane de ben sorabilir miyim müsaade ederseniz?

Ernesto Abascal Gomez: Sonuncusu olsun.

Altıncı Dinleyici devamla: Bu, biraz bizim konumuz dışı ama çok ilgi duyucu bir şey. Kızılderililerin kökeninde Türklük var. Ne derece doğru? Böyle bir duyum almıştım. Onu bize aydınlatırsa sevinirim.

Ernesto Abascal Gomez: Evet **Guantanamo Deniz Üssünden** başlayalım. 1898 yılında ABD, Küba'yı işgal ettiğinde Guantanamo Deniz Üssü kurulmuş oldu. O dönemdeki Amerikan işgal güçlerinin ülkeden ayrılması için bir şart olarak koşuldu. İlk yapmış olduğum konuşmamda da belirttim, bunu bir anayasa maddesi olarak da eklettiler. ABD çıkarlarına ters düşüğünü gördüğü her halükarda Küba'ya müdahale edebilecek. Ve Guantanamo'da bir deniz üssü kurmak şartı vardı. Bu deniz üssü devrimden önce hiç sorunsuz duruyordu. Çünkü o dönemde Amerika'nın kurallarına, kanunlarına karşı çıkan hükümetler yoktu. Devrim sonrasında Kübalılar, bu deniz üssünü artık ülkelerinin topraklarında istemediklerini söylediler. Ve siyasi yollardan da bunu talep ettiler. ABD'de bunu vermek istemediğini söyledi. Bunun başka bir yolu da nedir? Savaşa gitmektir. Bu toprakları geri almak için. Siz de tahmin edebilirsiniz ki, ABD ile bir savaşa girilebilecek olaylara sebebiyet vermek bir deliliktir. Küba'ya karşı birçok saldırıda bulundular. Fakat biz bu olayları nötrleştirdik. Biz hâlâ o deniz üssünün bize geri verilmesi için siyasi ve diplomatik yollardan taleplerimizi sürdürüyoruz. Ama onların istediği zaten bizim bu sebepten ötürü onlara karşı bir savaş başlatmamız. Yani onların istedikleri neydi? Zaten devrimi yıkmak, ülkeyi yıkmak. O yüzden de bu deniz üssü hâlâ tutuluyor. Ve provokasyonları önlemek üzere de bir politika güdüyor.

Biz yine bu deniz üssündeki cezaevlerinde işlenen insan hakları ihlallerini de herkese duyuruyoruz. Birleşmiş Milletler'de ABD'yi insan hakları ihlalcisi olarak suçladık. Ve bu

suçlamamızı yöneltip, yine bu hapisanenin kaldırılmasını talep ettik. Tabii bütün bu olayların hepsi siyasetin bir parçası.

Küba’da ki işsizlik var mı? Küba’da hemen hemen pratikte hiç işsizlik yok. Sadece yüzde 1.2’lik bir işsizlik söz konusu. Bu da uluslararası organizasyonlar tarafından işsizlik yoktur olarak algılanıyor. Yani minimum bir oran. Yine insanlara iş imkânı sunuluyor fakat bazı sebeplerden dolayı çalışmamayı tercih eden insanlar da olabiliyor. Daha üst seviyelerden başlamak istiyor belki, ama o istediği seviyelerden başlatılmıyor işe. Ama yine de işi olmadığı için bazı haklardan faydalanamayacak bir durum da yaratmıyoruz. Yine bu minimum orandaki işsiz kişiler de aç bırakılmıyor, yiyecek bir şey bulamamazlık olmuyor. Başka yönden bir para girdileri sağlıyorlar. Belki ailesi dört kişilik bir aile, üçü çalışıyor ve biri çalışmamayı tercih ediyor. Yani bu minimum oran, işsizlikten ötürü muzdarip olan kısım değil. Yani evi var, yemeği var. Diğer bütün imkânlardan faydalanabiliyor. Çocuklarının okul imkânları bedava sağlanıyor. Hiçbir para talep edilmiyor. Yani Küba’da işsizlik bir sorun değil. Yani bilmiyorum niye böyle bir soru sordunuz ama Küba’da hiçbir zaman işsizlik sorun olmadı. Tamamen ortadan kaldırıldı diyebilirim.

Diğer ülkelerde ideolojinin tanıtılması kampanyaları sorusu: Küba, hiçbir zaman sosyalizm kampanyası yapan bir ülke olmadı. Ama biz kendi gerçeklerimizi, örneğimizi insanlara duyurmaya çalışıyoruz. Kendi gerçeğimizin tanınmasını istiyoruz.

Emperyalistlerin elinde olan bu büyük basın kuruluşları, her zaman Küba’dan kötü bahsediyorlar. Biz de, bizi daha iyi tanımanız için daha çok çaba sarf ediyoruz. Bizim kısıtlı imkânlarımız çerçevesinde bizi dost gören kişilere, bugün yapmış olduğumuz gibi mütevazı bir konferansla kendimizi anlatmaya çalışıyoruz. Bazı yayınlarımız oluyor, Küba filmleri gösteriyoruz. Yani bizim düzenli olarak yapmış olduğumuz misyonumuz, diğer ülkelerde olduğu gibi... Küba’ya karşı bu kadar zıt, karşı bir kampanya yürütülmesine rağmen Küba gerçeği, Küba örneği hâlâ devam ediyor.

Evet, başka bir soruda da yine basına bağlı olarak, **Küba’dan göç etmek isteyenlerle ilgili bir soru vardı:** Şimdi Küba’dan belli bir sebepten dolayı gitmek isteyen kişileri sanki sosyalizmin mağdurlarıymış gibi göstermeye çalışıyorlar.

Küba’da hâlâ bir kesim, aileleri Amerika’da yaşadıkları için Amerika’ya gitmek istiyorlar. Aileleriyle beraber yaşamak istedikleri için.

Amerikan Anayasasına göre, şayet ki bir Kübalı yasadışı yollarla Amerikan topraklarına varırsa, kendisine Amerikan vatandaşlığı ve iş imkânı sunuluyor. Çok yakın iki ülke olduğumuz için de bu insanların küçük botlarla gitmesi teşvik ediliyor. O yüzden basında da birçok kez böyle bir şey çıkıyor. İşte komünizmden, sosyalizmden kaçan Kübalılar başlığında...

Buna karşın ABD’nin Meksika ile olan sınırında çok yüksek, çok kalın bir duvar örüldü. Bu duvarın amacı da her gün geçen yüzlerce Latin Amerikalının geçişini önlemeye çalışmak içindi. Güney Amerikalı göçmen vatandaşların bu duvarı aşarak Amerika’ya geçmesini engellemek için önlerine bir bariyer koymuş oldular. Orada da gerçeği yansıtmak isteseler eğer sefaletten, kapitalizmden kaçmak istiyorlar denilebilirdi. Küba’dan göç, diğer Latin Amerika ülkeleriyle karşılaştırdığımız zaman çok minimum kalıyor. Hatta Kübalıları teşvik ediyorlar. Kaçmaları için, göç etmeleri için onlara kolaylıklar sunuyor Amerika. Eğer bunu diğer Latin Amerika ülkeleri için yapsalardı, bu kolaylıkları gösterebilirlerdi her gün belki milyonlarca insan kaçardı. Ama onların göç etmesini istemiyorlar. Meksika sınırında reddediyorlar, gönderiyorlar. Ve hatta onları bir hayvanmış gibi avlıyorlar sınırda. Yani şöyle bir fenomen vardır; güneyden kuzeyde doğru göç. Yani kuzey ülkeleri bir vitrin gibi güzel, gelişmiş ülkeler olarak önümüze çıkmakta ve güneydeki ülkelerdekiler daha iyi yaşayabilmek için bu ülkelere göç etmekte. Hatta bazı insanlar Amerika’ya göç ettikleri takdirde birkaç gün içinde milyoner olabileceğini düşünüyorlar. Fransa’da, Almanya’da. Bir kafa karışıklığı oluyor. Ve o yüzden de göç ediyorlar. Genellikle az gelişmiş ülkelerde bu göç oranı daha

yüksek oluyor. Ve kendi hayat şartlarını, koşullarını yükseltmek için de göçüyorlar. Küba'da daha iyi yaşamak için herkese eşit koşullar ve eşit şartlar veriliyor.

Eğitim konusuna gelince de: Ne gibi zorluklar var eğitimde?

Ben bu konuda uzman değilim. Ama gerçekten çok gelişmiş bir eğitim sistemimiz var. Dünya üzerinde sanırım bir örnek teşkil edecek kadar güzel bir eğitim sistemimiz var. Okuma yazma problemini ortadan kaldırdık. Küba Halkının yüzde 100'ü okuma yazma bilir. Küba'da tek bir çocuk bile yoktur okula gitmeyen. Orta öğretime katılım da yüzde 100 oranındadır. Üniversite sistemimiz belediye düzeyine kadar yaygınlaştırıldı. Eğitim sistemimiz tamamen evrensel ve bedavadır. Yani tabii ki bazı bozuklukları, aksaklıkları vardır sistemimizin de ama bunların çok az olduğunu size temin edebilirim. Yani herkes üniversiteye girebilir. Annesinin, babasının çiftçi olması, işçi olması ya da bilimle uğraşıyor olması çocuklarının eğitimlerinin üzerinde hiçbir etkisi yoktur. Ailesinin parasına bağlı olan bir şey değil, bu tamamen çocuğun kendi kapasitesi ve zekâsına bağlı olan bir şeydir.

Evet son soru. **Kızılderililer Türk kökenli mi?**

Ben böyle bir şeyi hiç bilmiyorum. Çok hikâye var bununla ilgili. Asya'dan geldiklerine dair... Ama Türkiye'den geldiğine dair, Türk kökenli olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Evet, daha keşfedilecek çok şey var. Belki böyle bir şey de daha sonra ortaya çıkacaktır.

Çok teşekkür ediyorum. Sorularınızı cevapladığımı düşünüyorum. Umarım sorularınızı cevaplayabilmişimdir. Beni dinleme sabrını gösterdiğiniz için çok teşekkür ediyorum hepinize.

(Uzun alkışlar...)

Nurullah Ankut: Dünyanın başhaydudu ABD, **Guantanamo**'da 117.6 km² büyüklüğündeki Küba toprağını işgal altında tutmaktadır. ABD'nin 2'nci Filosu burada üslenmiş bulunmaktadır. Bu toprağın büyüklüğünü gözümüzde canlandırmak için şöyle bir örnek verebiliriz: İstanbul'dan Adapazarı'na kadar uzanan bir km enindeki bir alanı kapsar, ortalama olarak, işgal altında tutulan bu arazi. ABD utanmadan, sıkılmadan hem ulusların özgürlüğünden bahseder, hem de bu örnekte de görüldüğü gibi, mazlum ulusların en büyük düşmanı ve zalimi olmayı elden bırakmaz. O, böylesine alçak, insanlık düşmanı bir emperyalist devlettir.

Yoldaşların Kızılderililer Türk değil. Orta Asya'dan bizim komşularımız. Yakın akraba halklardan. Komşu halklardan. Türkçe ile Kızılderili dilleri arasında bugüne kadar tespit edilmiş 500 kelime var. Daha ne kadar var bilemiyoruz. Tespit edilenler bunlar. Bir araştırmacının Meksika'da kaldığı otelin semtinin adı; Çapultepek. Çapultepek... Sordum diyor, bu ne anlama geliyor? Çapulcu tepesi anlamına geliyormuş. Yani böyle benzer deyimler de var. Yahut aynı, ortak deyimlerimiz de var. Ama birebir Türk değil. Komşu, kardeş halklardan, uluslardan diyelim ya da...

İkincisi, bir kısa paragraf, ABD'nin işgaline yönelik. Dedim ya bunların tüm tarihi katliamlar, işgaller, yağmalar, vurgunlar, kan dökücülükler tarihidir, arkadaşlar. İşte yine okumanızı salık vereceğim. **Eduardo Galeano**'nun kitabından bir küçük paragraf:

“1845 yılında Birleşik Devletler, Teksas ve Kaliforniya'nın Meksika'ya ait olan bölgelerini topraklarına eklemiş, uygarlık adına bu yöreye köleciliği getirmişti. Aynı savaşta Meksika bugün Birleşik Devletlere ait olan birçok ilini kaybetti. Kolarado, Arizona, New Mexico, Nevada ve Utah gibi ülkenin yarısından çoğuna eşit olan bu topraklar, bugünkü Arjantin'in yüzölçümü kadardır.”(age.)

Düşünebiliyor musunuz, yoldaşlar?

Şu anda ABD 9 milyon küsur km². Ama bunun 3 milyon km²'si kadarı, (Arjantin'in yüzölçümü 2 milyon 777 bin km²), yani o kadarlık bir bölümü Meksika'dan gasp edilmiş, işgal edilmiş topraklar. Yani ABD o ana kadarki yüzölçümünün yarısına eşit bir toprağı, Meksika'dan gasp ediyor, işgal altında tutuyor.

O günden beri yaygın olan bir deyiş: **“Zavallı Meksika, tanrıdan öylesine uzak Birleşik Devletlere de o denli yakındır.”**

Oysa tanrıya bütün halklar uzak. 6 bin yıldır insanlık dünyanın tüm bölgelerinde zulüm, yağma-talan gördüğüne göre. İşte yine kapı komşumuzda. Herkes tanrıya uzak. Kim yakın bilmiyoruz.

“Meksika, topraklarının elinden gitmesinden sonra da, bakır, petrol, kauçuk, şeker bankacılık ve ulaştırmada Kuzey Amerika yatırımlarının istilasına uğradı. Maya ve Yakit Kızılderilileri’nin Yukatan’daki Sisav plantasyonlarında uğradıkları kıyım, Standard Oil’e bağlı, (bugün en büyük Amerikan petrol tekellerinden.) Amerikan Corbode Prust’ün büyük rolü oldu. Diğer toplama kampına benzeyen bu plantasyonlarda erkekler ve çocuklar katır alıp satar gibi alınıp satılırdı. Şirket yöneticilerinden birinin Turner’a, (bu Amerikalı bir gazeteci gelip ziyaret ediyor.) anlattığına göre bir kölenin fiyatı 50 Pezo imiş. Kölelerin çoğu üç aydan az dayanmış.” (age.)

İşte böylesine bir zulüm uyguladı o alçak, bölgesine. Mahvetti Latin Amerika’yı. Onun öcünü alıyor bu yoldaşlarımız bugün. Ondan ayağa kalkıyor. Tabii dünyanın diğer bölgelerinde de. Ama halklar er geç bu alçaklığın hesabını soracaklar. Bu ABD, el yüzüne bakamaz, insan içine çıkamaz hale gelecek bir gün. Ve son hesabı da Amerikan Halkı soracak Amerikan emperyalistlerinden, yoldaşlar.

Teşekkür ederim.

Sait Başkan: Değerli arkadaşlar, sayın Büyükelçimizin de açıkladığı gibi, bundan sonra başka programı varmış. Bu nedenle etkinliğimiz, konferansımız burada sona ermiştir. Hepinize katıldığınız için teşekkür ederiz.

(Uzun alkışlar... Sloganlar **“Viva Küba, Viva Sosyalizmo!”**, **“El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido!”**)